

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Knocked Up by the
SILVER FOX

A Single Dad Age Gap Secret Pregnancy Romance

SOFIA T SUMMERS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜMÜŞ TILKI TARAFINDAN HAMİLE

BEKAR BİR BABA YAŞ FARKI
GİZLİ HAMİLELİK ROMANTİZM

SOFİA T SUMMERS

İÇİNDEKİLER

Sofia T Summers Diğer Kitapları Yazarının

1. Beth
2. Will
3. Beth
4. Will
5. Beth
6. Will
7. Beth
8. Will
9. Beth
10. Will
11. Beth
12. Will
13. Beth
14. Will
15. Beth
16. Will
17. Beth
18. Will
19. Beth
20. Will
21. Beth
22. Will
23. Beth
24. Will
25. Beth
26. Will
27. Beth
28. Will
29. Beth

30. Will

31. Beth

32. Will

33. Beth

Epilog: Will

Sofia T Summers tarafından da yazılmıştır

Sofie ile bağlantı kurun

Copyright© 2025 by Sofia T SınmasıTüm
hakları saklıdır.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve cinsel durumlar içermektedir.
Olgun okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

SOFIA T SUMMERS'IN DİĞER KİTAPLARI

Yasak Doktorlar Serisi

Doktorun Sürpriz İkizleri Asistanımla Randevu | Doktorun İkiz | Tablolarda Yazıyor | Sırları | Eski Erkek Arkadaşımın Babası | Doktor İçin Gizli Bebek | Hayalperest | Doktorun Sırrı | Bebek | Doktor KarnıBebek | Wi-Fi Wifey | Kirli, Patron | KodBaba Mavi | Doktor Baba İkilemi | Emirleri | Yanlış | Doktor Doktorun | Doktor Doktorun Huysuz Tatil İkizleri | Doktor Skandal | Claus

Yasak Fanteziler Serisi

İrlandalı Milyarderlerim | Öğretmenler İçin Oyuncak | Üç Huysuz Patron | Kıvrımlarıyla Ziyafet | 4 Mühürlü Baba | Buz Gibi Kalpler | Bratva İçin DadıBabalar | Profesörlerin Oyuncağı | Yaş Farkı | Akademi | Noel Babalarla | Yaramaz ElfKarda Yolculuk

Yasak Ayartmalar Serisi

Babanın İyi En Arkadaşı En İyi Arkadaşımın Babası |
İş Ortağı | Doktor Baba | Gizli Babanın Babanın En
İyiBebek | Knocked Up by
Babamın En İyi Arkadaşı | Babamın En İyi
KarısıymışYapmakBaşamArkadaşının Arkadaşımın
Babasıyla | Kazara Babam | Huysuz Kız Gibi | SEAL |
En İyi Sahte Evlilik Cuma | Vegas Kazası | Canavar
Patronum | Benim
Milyoner Marine | The Wedding Dare | The Summer
Getaway | The Love Edit | The Husband Lottery | Christmas
in Cabin | A Very Naughty Christmas | Make Me Whole |
Take a Chance

Yasak Sözler

Şerefsiz Nikah ŞahidiHizmetçi || Balayı
Aldatmacası

AÇIKLAMA

**"KAMERAYA YAKALANDI: Wall Street CEO'su
William Caldwell Gece Geç Saatlerde Ofiste
Kaçamak Yaptı!"**

Evet. Ofis aşkını duyurmanın bir yolu da bu.

Asla o kız olmak istemedim.
CEO'nun yakasında ruj izi ve gözlerinde sırlar olan.
Ama işte buradayım, tüm gazetelerin baş sayfasındayım,
Manhattan'ın en gözde gümüş tilkisinin çatı katından gece 3'te
çıkarken yakalandım.

William Caldwell.
Milyarder işkolik. Dul bekar
baba.
Benden 17 yaş büyük.
Ve Tanrı yardımcım olsun, boş toplantı salonlarında adımları
haykırma şekli yasadışı olmalı.

Köşe ofisin avantajları olduğunu söylerler.
Yalnız kaldığımızda kontrolünün nasıl dağıldığından
bahsetmediler.
Ya da metroda yağmurdan ıslanmış bir öpücüğün çalışan el
kitabındaki tüm kuralları nasıl yok edeceğini.

Şimdi bir şirket akbabası sırf bana ulaşmak için şirketinin
etrafında dönüyor.

Genç kızının "babasının altın arayan metresi"
hakkındaki TikTok'ları viral oluyor.

Ya ofisinde gece geç saatlerde yaptığı toplantılar?
Güvenlik kameralarının fazla mesaiden çok daha fazlasını
yakaladığını söyleyelim.

Her şeyimi kaybedebilirim.

Benim ünüm.

Benim kariyerim.

Ruhumu ateşe veren adam.

Ancak Wall Street bir sonraki skandalın patlak vermesini
beklerken...

Onlar benim nasıl uyuyarak zirveye çıktığımı fısıldarken.

Yönetim kurulu çöküşümüzü planlarken.

İki küçük çizgi oyunu değiştirdi.

Pembe.

Olumlu.

Hamile.

BETH

Poise... Promise.. Potential... Konferansa doğru ilerlerken bu mantrayı kafamda defalarca tekrarlardım Oda. Benim Siyah, patent deri Her adımda topuklar yere vuruyordu. Beni içeri almak için kafaların havaya kalktığı açık ofis kapılarının önünden geçtim. Bu iş kıyafeti konusunda kendime güveniyordum ama becerilerime olarak güvenmiyordum. Evet, bu terfiyi hak etmiştim, bu yüzden şirketteki üst düzey yöneticilerin bana inandığını bilerek rahatlamalıyım, ama bir kadın bir erkeğin dünyasında asla kendini beğenmiş olamaz.

Konferans odasının kapısını iterek açtığımda ve masanın çoğunlukla zaten insanlarla dolu olduğunu gördüğümde sertçe yutkundum. Birkaçıyla bu sabah tanışmıştım ama birkaçı daha önce hiç görmediğim yüzlerdi. Kimin danışman, kimin Caldwell Investments'ın tecrübeli emektarları olduğunu bilmeme imkân yoktu ve midem kurabiyelerimi fırlatacakmış gibi hissediyordu. Bu işi uzun süredir yapan son derece yetenekli insanlarla dolu bir odaya girmek sinir bozucuydu.

"Millet, bu Elizabeth Reid, en yeni kıdemli analistimiz." Jill bana başını salladı ve diğerleri de hoş geldiniz selamlarını iletirken gülümsedi. Bana göz kırptı ki

bana da güven verdi. Benimle mülakat yapan ve daha sonra işe alan oydu. Pozisyon için hiç başvurmamıştım. Beni buldular ve bu da bana görüldüğümü hissettirdi. "Merhaba," dedim uysalca ve elimi havada salladım. On yıl öncesine göre bu odadaki en genç kişi bendim. Bu insanların çoğu kırkına merdiven dayamış ve çoktan saçları ağarmıştı, bense taze kan olarak yutulmaya hazır bir şekilde gelmiştim.

Sandalyemi çekerken göz teması kurmamaya çalıştım ve Otururken eteğimi kucağımın altına aldım.

"Elizabeth bize kendi analist departmanımızdan, şirket içi bir işe alımla geldi. Tahmin ve kritik veri analizi konusundaki eşsiz gözünü ve becerisini fark ettik ve bize çok uygun olacağını biliyorduk." Jill beni överken ben de odanın etrafına göz gezdirdim. Üç kadın, dört erkek, içlerinden birinin saçları iyice ağarmıştı. Son birkaç yıldır kendimi daha fazla dinlemediğim için aptal gibi hissediyordum. Bu insanları daha iyi tanıyabilirdim.

Çoğunlukla içime kapandım. Stajyer olarak tam bir yıl boyunca ücret almadan çalıştım, bu da benim yararına oldu. Sonraki dokuz ay boyunca diğer giriş seviyesi analistlerle bire bir çalışarak her şeyin kontrol edildiğinden ve iki kez kontrol edildiğinden emin oldum ve şirketi potansiyel bir kötü yatırımdan neredeyse üç milyon dolar kurtardıktan sonra işte buradaydım.

"Hadi başlayalım, olur mu?" Odanın arka tarafından bir ses duydum, sıcak ama sert bir bariton bana doğru gürlüyordu. Biraz daha dik oturdum ama masadaki diğer insanların arasından kim olduğunu göremedim. İlk günümde dikkatimin dağılmasını göze alamayacağım için bunu bir kenara bıraktım ve Jill'e odaklandım.

Jill'in gerçeklerin üzerinden geçmesini dinlerken gergindim, gergin hissediyordum ve kendimden biraz şüphe ediyordum. Potansiyel yeni satın alma için bu rakamların üzerinden defalarca geçmiştim. Eski pozisyonumda gerçekleri kontrol etmemiz çok önemliydi. Daha ileri düzeydeki analistlerin işlerini doğru yaptıklarından emin olmak için zaman bulamadıkları ufak tefek işleri biz yapardık. Jill için çalıştığımdan, bu proje benim için çok yakın ve .

Bu projeden sorumlu olan Kevin'e bilgilerimi aktardım ama beni birden fazla kez görmezden geldi.

Jill her şeyi ortaya koydu, sahip olacağımız potansiyel yatırım getirisini, riskleri, hatta sahiplenmeden önce ele alınması gereken bazı kritik şeyleri. Dikkatle dinledim, o anlatırken her ayrıntıyı düşüncelerimde prova ettim. Eski bir şeymiş gibi geliyordu. Tüm bunları avucumun içi gibi biliyordum ve Kevin'in bu işin bittiğini söyleyeceğini biliyordum. Ama tatmin olmamıştım. Artık kıdemli bir analist olduğum için söyleyeceklerimi daha ciddiye alacaklarını biliyordum.

Jill herkese gülümsedi ve kollarını aşağı uzatarak ayakta durdu, parmaklarını masanın üzerine koyarak hafifçe eğildi. "Bunun harika bir anlaşma olduğunu düşünüyorum ve Kevin ile ekibinin rakamlarından çok etkilendim."

Daha yaşlı ve kel olan Kevin'in sırtını birkaç kez sıvazladılar ama ben biraz kıpırdandım. Bu katıldığım ilk toplantıydı, bu yüzden işlerin nasıl gittiğinden emin değildim. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi savunmak için şansımı bekledim ve Jill bunu bana gümüş bir tepside sundu.

"Hepiniz rakamların üzerinden geçtiniz mi? Ne düşünüyorsunuz?" Yüzlerimize baktı ve başka kimse konuşmayınca benim gerektiğini anladım. Dudaklarımı yaladım ve boğazımı temizledim. Sonra da doğru olanı yapmak için hamlemi yaptım.

"Aslında rakamları gözden geçirdim ve değerlendirme açısından bu şirket için yeterince para ödemiyoruz." Diğerlerine endişeyle baktım ve sandalyemde doğruldum. "Eğer bir şey varsa, hedefin değerini düşük tutuyoruz. Rakiplerimiz daha fazla ödemeye razı olurlar ve biz de masada para bırakıyor olabiliriz." Gözlerim bana ters ters bakan Kevin'e kaydı, belli ki başarısızlığı konusunda sürekli dırdır etmemden rahatsız olmuştu.

"Ama biz zaten güçlü bir teklif sunuyoruz. Bu yeterince agresif değil mi?" Diğer kadınlardan biri fikrini söyledi ve bir an için bir şüphe oluştu. İçten içe irkildim ama haklı olduğumu biliyordum.

"Hiç de değil. Daha büyük bir hisseyi hedeflemeliyiz. Piyasa bu sektöre gereken değeri vermiyor ve eğer çok beklersek, bir başkası bizden önce davranıp sektörü ele geçirecektir. Şu anda daha agresif davranmazsak bu kararımızdan pişman olabiliriz." Göğsüm göğüs kafesime çarptı ve alt dudağımı kemirecek gibi hissettim ama yerimde durdum. Araştırmamın doğru olduğunu ve Kevin'in bize satışa mal olacağını biliyordum.

Herkes sessizleşti, Jill bile bana doğru şüpheli bir bakış attı. Kağıtların hışırtısını ve benden on beş yaş büyük ve çok daha deneyimli insanların rahatsız edici iç çekişlerini dinlediğim birkaç saniye yorucu geçti. Ama buraya insanların istediklerini yapmalarına izin vermeyi sevdiğim için gelmemiştim. Buraya geldim çünkü ne yaptığımı biliyordum ve bu konuda içgüdülerime ve saatler süren titiz araştırmalarım güveniordum.

"Bunun cesur bir bakış açısı olduğunu söylemeliyim. Anlaşmanın düşük fiyatlandırılması riskini hiç düşünmemiştim. Tutucu davrandık ama belki de haklısınız. Belki de teklifi yeniden değerlendirmeliyiz." Odanın arkasından gelen ses omuzlarımın yeniden biraz gevşemesini sağladı. Karnımdaki düğüm çözülmeye başladı ve ses bir yüzle birleşene kadar omuzlarım daha az gergin hissetti.

CEO William Caldwell ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. Zarafetle hareket ederken gri takım elbisesinin düğmelerini ilikledi ve benimle göz göze geldi. Boğazımın düğümlendiğini ve yanaklarımın kızardığını hissettim ve birden kendimi o kadar da cesur hissetmemeye başladım. Adam benimle aynı fikirdeydi ama ben yine de hatalı olduğumu hissediyordum. Varlığı yeterince korkutucuydu; övgüsü bile çok ağır geldi.

Ama ben buraya korkakça davranıp Kevin ve onun eski kafalı düşünürler takımının kazanmasına izin vermeye gelmemiştim. Evet, onların tekliflerini düşük tutup bir anlaşma yapmaya çalışabilirdik ama satın alma işleminde üstleneceğimiz değer için akıllı davranmamız gerekiyordu. Diğer insanlar daha iyi teklifler yapacaktı. Rekabet etmeliydik.

"Aynen öyle. Bunu gerçekten kazanacaksak, sadece rekabetçi değil, daha stratejik olmalıyız." Ona doğrudan hitap ederken kalbimin patlayacağını düşündüm. Bir anda hiç kimseden kıdemli analiste dönüşmüştüm ve içimden bir ses önemli olanın sadece Jill'in fikirleri olmadığını söylüyordu. Bu adamın ilk günümde bana neden ikinci kez bakmayı seçtiğini anlayamıyordum. Büyük bir risk alıyordu. Bunu herkes biliyordu.

"Efendim, tüm saygımla-"

"Şşşt, Kevin," Bay Caldwell onun sözünü kesti ve için için yanan mavi bakışlarıyla beni süzmeye devam etti. "Bayan ... ?"

"Reid," diye teklif ettim, ellerimin titrediğini hissederek. Ellerimi kucağımda birbirine kenetledim ve odadaki tüm gözlerin beni yakınlaştırdığını hissettim. Mikroskop altındaymışım gibi hissediyordum. Bundan nefret ediyordum.

"Bayan Reid, sizi ofisimde görmek istiyorum, lütfen bana bir iyilik yapın ve eşyalarınızı getirin." Bay Caldwell, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkan Jill'e başıyla işaret etti. Kapıya doğru yöneldi ve ben kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımın sesinin beni sağır edeceğini düşündüm. Bana kızgın olmadığı belliydi, bu yüzden neden ofisine çağrıldığımı anlamadım.

"Oh, ve Jill, Bayan Reid ne derse onu yapalım..." Dışarı çıkmadan önce son sözünü omzunun üzerinden attı ve Kevin'in yüzündeki çatık kaşları gördüm.

Kimseyi üzmememiştım ama kesinlikle .

İlk günümde düşmanlar edinmişim. Ama patron tarafından tanınmak iyi hissettirdi. Şimdi ne istediğini ve neden istediğini öğrenmeliydim.

WILL

Ms. Reid bir kutu dolusu eşyasıyla benim karşımda duruyordu. masa bakıyor Endişeli, Yine de o benden korkacak hiçbir şeyi yoktu. Jill ondan bu kadar övgüyle bahsettikten ve bana çalışmalarını gösterdikten sonra, onda bir analist olarak sahip olduğumuz potansiyeli biliyordum. Görüşmelerinin kayıtlarını izledikten sonra benim emrimle iş ona verildi. Ancak, Jill'in yüzündeki şok ifadesini görmek tatmin ediciydi. Kevin'in yerine onun tavsiyesine kulak verdiğimde yüzündeki ifadeyi.

Kim olduğumu bilmeyebilirdi ama yaptığı iş etkileyiciydi. Ve daha da ötesi, cajónes'i vardı. O grupta diğerlerine karşı koyabilecek tek bir analist bile yoktu ve o bunu ilk gününde başarmıştı.

Kevin'e gönderdiği raporlardaki bulgularını görmüştüm. Bu şekilde ofisteki her e-postaya bcc'lendiğimi bilmesine imkân yoktu. Bu kadar büyük bir satın alma söz konusu olduğunda, tüm kıdemli analistlerimin görevde olduğundan emin olurdum ve Bayan Reid'in sözleri akıllıcaydı. Başlangıçta planladığımızdan daha fazla para harcamak ne kadar tuhaf görünse de Kevin'in bu bilgeliği dikkate almayı reddetmesi beni şok etmişti. Ama onun rakamları doğruydı. Gözden kaçırdığı gizli bir değer vardı.

"Bayan Reid," dedim, ona yukarıdan aşağıya bakarak. "Çalışmalarınızla çok ilgileniyorum. Aslında, üstlendiğimiz en önemli projelere sizin gözünüzün bakmasını o kadar çok istiyorum ki, doğrudan bana rapor vermenizi istiyorum. Size rapor verecek birkaç yeni analistten oluşan bir ekibiniz olacak, ancak bulgularınızın ve araştırmalarınızın doğrudan bana gelmesini istiyorum."

Aşırı zekâsı ve yeteneği de göz kamaştırıcı yakışıklılığına gölge düşürmüyordu. Patronunun fark etmesi gereken bir şey olmamasına rağmen çok güzeldi. Takım elbisesi tasarım değildi ama kalın kıvrımlarına bir eldiven gibi oturuyordu ve ben de kıvrımlı kadınları seven bir adamdım.

"Evet, efendim. Vay canına, teşekkür ederim efendim. Ne büyük bir onur." Beceriksizce kızardı ve ne dediğimi anlamamış gibi bana bakakaldı. Aklımda bir plan vardı ve bu plan onun kıdemli analistlerin katına gitmeden hemen emrime amade olmasını gerektiriyordu. Onu daha yakınımda, duvarımın diğer tarafında istiyordum.

Telefonumdaki dahili telefon düğmesine bastım ve "Sarah, buraya gelebilir misin lütfen?" dedim. Sekreterim Bayan Reid'i içeri aldığı anda, olabildiğince hoş görünüyordu, ama bir sonraki siparişimde suratını ekşitmek üzere olduğunu biliyordum.

Kapı açıldı ve ikimiz de döndüğümüzde sekreterimin tasarımcı takım elbisesi ve ayakkabılarıyla içeri girdiğini gördük. Bir sekretere göre iyi para kazanıyordu ve şehir manzaralı geniş bir ofisi vardı. Benimki kadar iyi değildi, ama bu şirketteki çoğu sekreterin sahip olmadığı avantajlara sahipti. Belki de çok fazla. Şımarmıştı.

"Evet, efendim?"

"Sarah, Bayan Reid'in bana yakın olmasını istiyorum. Bu katta bir yerde onun için bir ofis alanına ihtiyacım var." Aptal değildim. On yedinci katta sadece C-suite için ofisler olduğunu herkes gibi ben de biliyordum. Ve tüm bu ofisler, asistanlar ve sekreterler için ayrılan alanlarla birlikte doluydu.

"Şey, efendim, sanırım kapıcı dairesinin yanında bir tane var." Bu öneriyi yaparken hafifçe irkildi, muhtemelen ne söyleyeceğini bildiği için. Kapıcı dairesi bir kat aşağıda ve binanın diğer tarafında, yarım blok .

"Ona daha yakın olmalıyım. Kendi ofisine ihtiyacı var." Bayan Reid bana aval aval bakarken kravatımı düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Efendim, tek yer ofisim olabilir ama-"

"Güzel. Her şey ayarlandı. Ona kendi ofisini ver, ben de bodrumdan bir masa getirteyim. Kapının hemen dışında çalışacaksın."

Solgunluğunu ve sonra yavaşça başını sallayışını izledim. Yeni analistime attığı ters bakış kaçmadı. Elbette bir drama yaşanacaktı ama analistim tam da ihtiyacım olan yerde olacaktı. Sarah gittiğinde Bayan Reid'e başımla selam verdim.

"Gitmekte özgürsünüz Bayan Reid. Buradaki dış ofis alanında şeyler ayarlamaya başlayabilirsiniz, ancak Sarah'yı biraz rahat . Bazen çok alıngan olabiliyor." Ona göz kırptım ve o da gülümsedi.

"Adım Elizabeth... Ama arkadaşlarım bana Beth der." Gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, vücudumda bir sıcaklık hissetmekten kendimi alamadım. Kapıdan çıkarken de onu süzmekten geri durmadım.

Telefonum çaldığında henüz oturmuş ve kendimi kontrol altına almıştım - cep telefonum. Bu numaraya sahip çok az insan vardı ve özel durumlar veya acil durumlar dışında nadiren çalardı, bu yüzden cevaplamak için sağa kaydırduğımda kızımın arayan kimliğini görmekten memnun oldum.

"Abby, bebeğim, nasılsın?" On sekiz yaşında, lisenin son birkaç ayı hariç, hayatına başlamaya hazırdı. Özel okul programı ve benim iş-yaşam dengem nedeniyle çok yakın değildik ama ona her zaman zaman ayırmaya çalıştım.

"Selam baba. Günün nasıl geçiyor?" Sorusu sıradan bir soruydu. Telefonda pek sık konuşmazdık ama her gece yatmadan önce iyi geceler dediğimde mutlaka sorardı. Kate öldüğünden beri bu küçük bir teselliydi.

"İyi gidiyor. Günün nasıl geçiyor bebeğim?"

Derin bir iç çekti, bir Çeyler biliyordum ama asla da biliyordum. Kate'in onunla her zaman bir yolu vardı, her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Ama ben hiçbir zaman tam anlayamadım. Abby her şeyi içine atıyor ve beni koruduğunu düşünüyordu. Annesi öldüğünde nasıl mücadele ettiğimi biliyordu.

"İşler iyi... Bu hafta bir sürü sınav var... Baba?" "Evet?"

"Sonbaharda bir ziyafet var ve ben de ödül alacağım... Bana eşlik edebilir misin? Perşembe akşamı ve çok uzun sürmez ama işten erken çıkman gerekebilir. Çok geç olursa da sorun değil, mecbur değilsin ama-"

"Bebeğim," dedim onun gergin konuşmasını bölerek. "Öyle mi?"

"İsterim. Bunu kaçırmam. Programımı temizleyeceğim ve beni sayabilirsin. Hatta kredi kartımı al ve giymek için güzel yeni bir elbise al, bütün geceyi buna ayırırız." Mutluluktan çılgık atarken yüzündeki gülümsemeyi hayal ettim. Dünyada küçük kızımın bu kadar mutlu olduğunu bilmek kadar güzel bir duygu yoktu.

"Aman Tanrım, teşekkürler baba."

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan telefon görüşmesi sona erdi, ama onu mutlu ettiğimi bilmek bile yeterliydi. Üstelik bu tür şirket için her zaman çok kârlı oluyordu. Abby'nin gitmesi için dünyanın parasını ödediğim özel okul, aralarında politikacıların ve ünlülerin çocuklarının da bulunduğu bir öğrenci kitlesine sahipti. Bu her zaman dirsek sürtmek ve potansiyel olarak birkaç yeni müşteri kazanmak için bir şanstı.

Telefonumu cebime geri koydum ve Abby'yi, Kate hayatımızdan koparıldığında ne kadar mücadele ettiğini düşündüm. O zamandan beri sadece ikimiz vardık. O

Bana baktı, ben de ona baktım ve ikimizin de ihtiyacı olan tek aile buydu. Bu, bir partnerim, yakın bağı kuracağım ve gelecek hayallerimi paylaşacağım biri olsun istemediğim zamanlar olmadığı anlamına gelmiyor. Abby kaçınılmaz olarak büyüyecek ve kendi eşini bulacaktı ve ben yalnız kalacaktım. Seksten bahsetmiyorum bile... Yıllardır bunun için de bir partnerim olmamıştı. Kate'den beri.

Ama Bayan Elizabeth Reid'i biçimli eteği ve o kıvrımlarıyla görmek, Kate'in her zaman yaptığı gibi vücudumu gergin ve hazır hissettirdi. Çekici bulduğum pek fazla kadınla tanışmamıştım ama arayış içinde de değildim. Aramaya da çıkmayacaktım. Böyle birini tekrar kaybedersem kalbimin bunu kaldırabileceğini bilmiyordum.

Ama bakmaktan zarar gelmezdi. Ve Bayan Elizabeth Reid'e bakmak gerçekten çok zevkli olacaktı. Belki de fazla keyifli. Ama yine de birlikte iyi çalışacağımıza dair bir his vardı içimde. Şimdi gezinen gözlerimi kontrol altında tutabilirsem iyi olacaktı.

BETH

Küçük saksıyı elime aldım ve etli yaprakların üzerinde açan minik çiçeklere hayranlıkla baktım. Sıkıcı ofis fonunun ortasında yeşil bir sıçrama göze çarpacaktı, ama Sonunda onu öldürebilirim. Yeşil parmağım daha çok kara parmağım .

"Bunu canlı tutmak daha kolay olacak," dedi Rachel, uzun, cılız sarmaşıkları ve kalp şeklinde yaprakları olan bir bitkiyi göstererek. Bitkileri canlı tutabilen biri varsa o da ikizimdi.

"Neredeyse hiç ilgi gerektirmeyen her şey." Kıkırdadım ve Rachel'in işaret ettiği bitkiye odaklanarak sukulentleri yere bıraktım. "O ofiste biraz hayata ihtiyacım var." Geçen haftayı ve bu terfinin bana nasıl verildiğini düşündüm ve hemen ardından CEO'nun ofisine götürüldüm. Sekreteri bana ofisini vermek zorunda kaldığı için çok mutlu değildi, ancak gelen her şeyi hak ettiğimi hissediyordum. Çok çalışarak bunu hak etmişim.

"İşi alacağını bildiğin halde geçen hafta ofisine neden dekorasyon malzemesi almadığını tekrar söyler misin?" Rachel bitkilere nasıl bakılacağını anlatan bir kitabı karıştırdı. Muhtemelen bunu almalıyım, yoksa bitkilerimin hepsi ölecekti.

Ona terfi edeceğimi söylemiştim ama o sırada diğer kıdemli analistlerle aynı bölmede olacağımı sanıyordum. Jill'in kendi ofisi vardı ama bildiğim kadarıyla diğerleri kıdemsiz ve giriş seviyesindeki analistlerin kullandıklarından daha büyük ve daha güzel odacıklarda çalışıyorlardı. Kendi ofisimin tahsis edilmesinin yarattığı şok, ona anlatmayı dört gözle beklediğim heyecan verici bir şeydi.

"Şey..." Çizerek söyledim. Bitkiyi elime aldım ve o da bana gülümsedi.

"Eee?" Öne doğru eğilip kaşlarını kaldırdı ve ben de ona sıırıttım.

"Düşündüğüm gibi bir kabinde değilim. Sadece bir kabinde olsaydım fazla yerim olmayacağını biliyordum." Kolumu tencereye dolayarak kasaya doğru döndüm. "Oh, ve o kitap sende kalsın. Onu satın alacağım ve umarım bahçecilik becerilerimi geliştirebilirim."

Rachel kıs kıs gülerek, "Sen, bahçe işlerine mi başladın? Bu bitkiler sabaha kadar hayatta kaldıkları için şanslı olacaklar." O devam etmeden önce gözlerimi devirmiştim. "Demek kendi ofisin var, ha?"

Küçük dükkânın içinde dolanarak bir yığın sevimli saksının yanından geçtik. Her şey çok kurnazcaydı, ev yapımı ve evde yetiştirilmiş gibi görünüyordu ama kendimi tutmam gerekiyordu. Onları canlı tutabilsem bile, ofiste o kadar yerim yoktu. Hâlâ sadece bir sekreter için yapılmıştı, Bay Caldwell'inki gibi değildi. Onun ofisi benimkinden üç kat büyüktü ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir şehir manzarasına sahipti.

"Evet, CEO Kevin'in araştırmasını çürüttüğümü duydu. Benimle aynı fikirdeydi ve satış için harekete geçtiğimiz için ihaleyi kazandık. Satın alma işlemini gerçekleştirdik ve ona söylediğim her şey doğruydı. Gizli mücevher..." Kendi kendime gülümsedim ve bir gurur kabarması hissettim.

Bay Caldwell'in odada olduğunu bile bilmiyordum, gerçi onu daha önce bir ya da iki kez görmüştüm. Geç saatlerde içeri girdiğimde kendisini göremeyeceğim bir köşeye saklanmıştı, bu yüzden Jill'e karşı bu kadar cesur olduğumda kendimi gerçekten koymuştum. Kabul etmesi ve

Hemen kişisel ekibinde yer almamı istemesi de bonus oldu.

"Vay canına, bu çok etkileyici. Daha ilk günden mi?" Rachel her zaman çok destekleyiciydi. Kimse inanmazken bile onun bana inandığını biliyordum. Bu bir tür ikiz sihriydi; on yaşımızdan beri kendi sırrımız olarak adlandırdığımız bir şeydi. Bu kadar yakın olmamızı seviyordum.

"Evet, bunu hak ettim. Durduk yere kışımı yırtmadım. Çok çalışıyordum. Sadece giriş seviyesinden kıdemli analistliğe bu kadar kısa atlayacağımı hiç düşünmemiştim. Çoğu insanın bu noktaya gelmesi yıllar alır." Elimdeki bitkiyi kasaya koydum ve Rachel da kitabı yanına koydu. Kasiyer bana gülümsedi ve eşyalarımı taradı.

"Otuz iki dolar kırk dokuz sent lütfen."

Banka kartımı ona uzattım ve maaş artışının ne kadar güzel olacağını düşündüm. Rachel ve ben hiçbir şekilde zor durumda değildik ama istediğimiz ve hâlâ biriktirmemiz gereken şeyler vardı. Biraz bedava nakit iyi olurdu.

"Demek patron senden hoşlandı, ha?" Ben kartımı geri alırken Rachel kitabı ve bitkiyi aldı. Kasiyere teşekkür ettikten sonra ikimiz de kasadan uzaklaştık.

Bay Caldwell'in gözlerinin sadece yüzüme bakmadığını düşündüm. Beni süzdüğünü görmüştüm ama bir erkeğin beni mi süzdüğünü yoksa sadece kıyafetime mi hayran kaldığını asla tam olarak anlayamamıştım. Anlayabildiğim kadarıyla, her ikisinden de biraz varmış gibi görünüyordu. Patronum profesyonel olmadığımı düşünüyorsa görünüşümü eleştirme hakkına sahipti ama ben mümkün olduğunca profesyonel giyinmeye çalışıyordum.

"Öyle de denebilir. Beni doğrudan kendisi için çalıştıracak. Araştırma ve analizlerimin son bir yıldaki gidişatına bakılırsa, sanırım bunu başarabilirim. Kendi ekibim olacak ve doğrudan onun için çalışmak büyük bir onur olacak."

Kaldırımı çıktık ve kuzeye, metro istasyonuna doğru döndük. İkimizin de arabası yoktu, ama şehirde park etmek için gerçekten herhangi bir yer yoktu. Ayrıca, kamu

Ulaşım çok kolay hale gelmişti ve trenler gecikirse her zaman bir Uber vardı - ancak bazen bunlar için saatlerce beklemeniz gerekiyordu.

Kuzeye giden bir trene yerleştığımızda, usulca iç geçirdim ve bitkiye baktım. Rachel dirseğiyle beni dürttü ve bana sıırttı. "İyi olacaksın. Bu adam sana sahip olduğu için çok şanslı. Ama bunun kafana girmesine izin verme."

"Ne demek istiyorsun?" Tren hareket etmeye başlayıp ikimizi de geriye doğru sallarken ona baktım. Ne söylemeye çalıştığından emin değildim ama yüzündeki ifade hiç de cesaret verici değildi -genelde bana karşı olduğu gibi.

"Yani, çok güzel bir yüzün ve harika bir vücudun var. Erkekler seni elde etmek için adam öldürür, Beth. Seksapelinin bu seksi ve yaşlı adamın seni terfi ettirip sonra da asistanı yapmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyor olamazsın." Bana gözlerini devirdi ve kendimi yenilmiş hissettim. Milyon yıl geçse de kız kardeşimin bana böyle bir şey söyleyeceği aklıma gelmezdi.

"Yanılıyorsun Rachel. Bay Caldwell beni gerçek yeteneğim için istiyor. Şirkete büyük bir puan kazandırdım." Başımı salladım ve hayal kırıklığına uğramış bir halde arkamı döndüm. Yıkılıp ağlayacak falan değildim ama böyle düşünmesi bile canımı yakmıştı. Ben çok akıllı bir kadındım ve ne yaptığımı biliyordum. "Ben sadece onun için çalışıyorum."

Evet, Bay Caldwell aslında çok seksiydi, muhtemelen şehirdeki en yakışıklı adamlardan biriydi. Zengin biriydi ve muhtemelen pek çok ortak noktamız vardı. Ama kendimi onun kollarına atacak değildim ve o da beni böyle düşünemeyecek kadar profesyoneldi. Kendi kız kardeşimin beni tek bir şey düşünerek işe aldığını düşünmesine içlerimden.

Telefonum çaldı ve Rachel'la konuşmaktan birkaç dakikalığına kaçabildiğim için şükrederek çıkardım. E-posta ses tonumdu, bu yüzden gelen kutuma gittim ve hemen tanımadığım bir e-posta adresinden geldiğini gördüm, ancak bu benim iş e-postamdı, yüzden açtım. Bir şey olmasını bekliyordum

ama okuduklarım kaşlarımı çatmama ve omzumun üzerinden bana bakan Rachel'dan telefonumu saklamama neden oldu.

Birisi bana sırf patronla yattığım için terfi ettiğime inandığını belirten bir e-posta göndermişti ve bu fikir bütün haftamı lekeledi. Asla uyuyarak zirveye çıkamazdım. Böyle bir sadaka almak kariyerim için hiçbir şey yapmazdı. Çok çalışarak ve liyakatle kazanmadığım hiçbir pozisyonu istemiyordum ve patronu becermek aklımdaki en son şeydi. Kız kardeşimin üstü kapalı uyarısı karşısında, çenemi kapatıp çok çalışmanın benim için en iyisi olduğunu düşündüm.

Eğer iş yerindeki insanlar beni tanımadan ya da ne kadar sıkı çalıştığımı bilmeden dedikodu yapıyorlarsa, onları durduramazdım. Söylentiler sadece söylentiydi. Kanıt yoktu. Aslında Bay Caldwell'le ilk kez yüz yüze konuştuğumda toplantıyı yarıda kesip beni ofisine çağırmıştı.

Lakabının Wall Street'in Gümüş Tilkisi olduğunu duymuştum, ancak cinsel çağrışımları olsa da, doğrudan onunla çalışmamı istemesinin nedeninin bu olduğuna dair hiçbir ipucu hissetmedim.

"İyi misin?" Rachel beni tekrar dürterek sordu, ben de omuz silktim.

"Evet."

"Hadi gidip dondurma yiyelim ve *The Office*'i izleyelim," dedi ve dizimi tokatladı.

İhtiyacım olan şey buydu. Sinir bozucu düşüncelerimi akılsız bir eğlenceyle boğmak. Moralimi bozan kendisi olsa bile beni nasıl neşelendireceğini her zaman bilirdi.

"Evet, gidelim." gülümsedim ve yorumlarını ve e-postasını görmezden gelip ilk haftamın sonundaki Cuma gününün tadını çıkarmaya karar verdim.

WILL

"**A** Bigail çok güzel görünüyorsun," dedim kızıma okulda limuzinimden inerken. Diz hizasındaki Seçtiği kırmızı elbise ve topuklu ayakkabılar ona çok yakışmıştı. Annesine o kadar çok benziyordu ki ona kolumu uzatıp almasını beklerken gözyaşı dökmemek için kendimi zor tuttum.

"Sağ ol baba," dedi bana gülümseyerek. Manikürlü tırnakları koluma dolanırken kolumu benimkine doladı ve binaya doğru yürümeye başladık. Okul her şeyi düşünmüş, yemek siparişi vermiş ve çalması için bir orkestra dörtlüsü tutmuştu. Bundan biraz etkilendim ama daha çok Abby'den ve onun ne kadar yetişkin görüldüğünden etkilendim. Yakında mezun olup üniversiteye gideceğine inanmak zordu.

"Peki bu gece hangi ödülleri alacaksın?" Biraz havadan sudan konuşmaya çalışarak ona sordum. Yol boyunca telefonunu elinden düşürmedi ve burnunu telefona gömdü, ben de bu fırsatı değerlendirerek yoğun programlarımız nedeniyle aramızda oluşan boşluğu biraz olsun doldurmaya çalıştım.

Abby sınıf başkanlığına adaylığı ve kazanması hakkında konuşmaya başladı. Bu sırada gözlerim her şeyi alıyordu.

Burada iyi bir müşteri adayı olabileceğini düşündüğüm bir kişi vardı. Dinledim ama Sebastian Sullivan ve Derek Owens'ı fark ettim, daha az bilinen ama yine de ünlü iki aktör. Toplam net servetleri benimkiyle aynı değildi ama herkes bir yerden başlamıştı. Onların küçük yatırımlarını alabilirdim ve birkaç yıl içinde Doğu Yakası'nın en zengin ünlüleri arasında yer alırlardı.

"Baba, dinliyor musun?" Abby dedi ve ben de ona gülümsedim. "Evet, canım. Sen gerçekten heyecanlısın sınıfı olacağın için

Bahar balosu için karar vermemize yardımcı olacak başkan." Birden fazla işi bir arada yürütebileceğime ve yine de onu anlayıp takdir edebileceğime dair verdiğim güvence dudaklarına bir sırtış getirdi ve içeri girip bara doğru ilerlerken gevezelik etmeye devam etti, ancak içkilerimizi beklerken ona tüm dikkatimi vermek için döndüm.

"Bu gerçekten harika, tatlım. Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Abby çok hızlı büyüyordu ve bir gün çok parlak bir lider olacaktı. Çok meşgul bir adam olabilirdim ama hayatımdaki tek bir şey bana baba olmanın önemini asla unutturmadı, o da Abby'nin gülümsemesiydi. Kate öldükten sonra çok uzun süre yok oluşunu izlemiştim. Şimdi o gülümsemenin yüzünde kalması için her şeyi yaparım.

"Baba, bu Bay Jones!" Abby, çok iyi tanıdığım ve ilk isim olarak bildiğim bir adamı işaret etti.

"Harold, seni görmek ne güzel!" Elimi uzatıp onunkini sıktım ve o da bana gururla baktı. Çocuklarımız, onun yatırımcısı olarak öğrendiğim birçok dersi paylaştı. Abby iş yaptığımızı bilmiyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu, hâlâ bana gülümsüyordu, ama barmenden içkisini (soda spritzer) almak için kolumu bıraktı, ben de şarap bardağımı aldım.

"Evet, Harold müşterilerimden biri." Ona döndüm. "Nasılsın?"

Harold birkaç öğrenci ve öğretmenin sandalyeleri düzenlemekte olduğu sahneye baktı. "Meredith

bu gece onur topluluğuna aday gösterildi. Her şey yolunda." Kıkırdadı ve mutlu olduğu belliydi. Her zaman çocuklarımızın başarılı olması konusundaki umutlarımızdan bahsederdik. Özel bir okulda onur topluluğu büyük bir olaydı.

"Bunu duymak çok güzel." Elimi geri çektim ve içkimi yudumladım.

"İşler nasıl? Dalga yarattığını duydum." Harold'ın sorusu göğsümde bir parça gururun kabardığını hissettiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, daha iyisini yapamazdık. Tek kelimeyle harika olan bu yeni kıdemli analisti işe aldık. Zeki ve cesur biri ve birkaç hafta önce bahsettiğimiz satın alma işlemini gerçekleştirmemizi sağladı. Tek kelimeyle inanılmaz. Daha mutlu olamazdım. Onu bu pozisyona yıllar önce almalıydım." Göğsüm hem şaraptan hem de gururdan ısınmıştı. Elizabeth Reid bir patron olarak beni derinden etkilemişti ve geleceğimize dair olumlu beklentilerimden kurtulamıyordum. Ekibimizde böyle beyinler bizi kimse durduramazdı.

"Bu harika. Bunu duyduğuma çok sevindim. Bir rock yıldızı olmalı," dedi Harold ve Abby'ye baktı. Gözlerim onun bakış açısını takip etti ve Abby sinirlenmiş görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

"O gerçekten öyle. Kariyerim boyunca gördüğüm en iyi yetenek. Sadece yıldız."

Abby oflayıp pufladı ve içkisini bana uzatarak geri çekildi. "Şimdi gidip ödülü almam gerekiyor," dedi ve sesi görüldüğünden daha da sinirli çıkıyordu.

Omuz kıkırdayan Harold ile bakıştık. "Gençler" dedi ve yüzünü sahneye döndü.

Şarabımı yudumladım ve Abby'nin merdivenlerden podyuma çıkışını izledim. İki öğretmen ve az sayıda öğrenci, oldukça hızlı geçen ödül töreni için toplanmıştı. Her öğrenci tanınmak üzere mikrofona çağrıldı ve bir konuşma yaptı. Abby'nin konuşması kısa ve tatlıydı; öğretmenlerine, ve tabii ki bana teşekkür etti.

hayatında destekleyici oldu. Onunla gurur duydum ve yanıma döndüğünde onu yanağından öptüm.

"Aferin bebeğim," dedim ona ve yine gülümsedi.

"Teşekkürler, gergindim."

"Harika bir iş çıkardınız. Eğer ihtiyaç duyarsan çok iyi bir konuşmacı olacaksın." Kolunu tekrar pazuma doladığında elini okşadım ve kaynaşmak için dışarı çıktık.

Atıştırmalık masasına uğradık ve biraz atıştırdık. Birkaç ünlüyle karşılaştık, onlara harika ekibimizden ve tabii ki hesaplarını iyi idare eden sevgili Bayan Reid'den övgüyle bahsettim.

Sonra Abby'nin makyajını tazelemesi tuvalete gittik ve ben de telefonumdan saate bakarak onu bekledim. Bana yine kızgın ve sinirli görünüyordu ve kendimi kötü hissettim. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum ama ödül töreni bu konuyu konuşmak için uygun bir zaman değildi.

Rakip firmanın sahibi ve dünyada en az sevdiğim insanlardan biri olan Nevil Banks yanıma geldiğinde, telefonumu bir kenara bıraktım ve sevinme zamanının geldiğine karar verdim. Onun firmasının da bu satın alma için yarıştığını biliyordum ve onlara karşı kazandığımız için çok heyecanlıydım. Kevin'in teklifini kabul etseydik başarısız olacağımıza ve Nevil'in şu anda zaferin tadını çıkarıyor olacağına hiç şüphem yoktu.

"Evet, Bay Caldwell, bu gece sizi görmek ilginç." Nevil kravatını ceketinin içine soktu ve düğmelerini ilikledi. Gözleri erkekler giren oğlunu takip ediyordu. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve omuzlarımı dikleştirdim. Adam yılanın tekiydi ve bir mil öteden geldiğini görebiliyordum. Beni kızdırmak istiyordu ve bu işe yaramayacaktı. Hele ki gizli silahım yanımdayken.

"Evet, çocuklarımız hem çok başarılı hem de aynı okula gidiyorlar. İkisinin de bu ödülü alması mantıklı.

Akşam." Gözlerinin nefretle parlamasını izledim. Benden hiç hoşlanmamıştı ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Bu sektördeki erkekler her zaman acımasızdı ve ben de bunun farkındaydım; bu oyunun bir parçasıydı.

"Evet, evet... Sanırım bu doğru." Bana baktı ve yüz ifadesindeki muziplik beni gerdi. "O büyük alışverişi senin kazandığını duydum. Bunu nasıl ?"

Bana karşı bir tür manipülatif taktik uygulamaya çalışması tam da onun yapacağı şeydi. Ticari sırlarımı istiyordu ve bu hiç de sürpriz değildi. Şirketim her seferinde onu alt etti. Bu sefer şans eseri değildi. Başarılydık çünkü benim için çalışacak en iyi insanları işe almıştım. Şu çok inanıyordum: Sizden daha zeki insanları işe alırsanız her zaman kazanırsınız.

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim yeni kıdemli analistim. Çok zeki biri." Aptal gibi sııttım. Bu pisliğin beni, karısının basketbol koçuyla flört ettiğı ve yüzünün kıpkırmızı olduğı zamanki kadar kıskanmasını istiyordum.

"Yeni analist, ha?" Aynı anda hem homurdandı hem de iç geçirdi ve onu etkilediğimi anlayabiliyordum, bu yüzden Abby tekrar bana katılıp kolunu tekrar koluma doladığında bile kalın bir şekilde döktüm.

"Evet, adı Elizabeth Reid. Olağanüstü biri. Firmamdaki herkesten daha iyi. Sizinle çalışmak için başvurmaması çok yazık. Ona bayılırdınız. Küstah, cesur ve düpedüz bir dahi. Bana milyonlar kazandıracak ve ben de dev bir yüzme havuzu yapıp içini parayla dolduracağım ve içinde yüzeceğim."

Nevil kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü ve Abby'nin kolumu çektiğini hissettim ama son bir yumruk daha gerekiyordu. "Ve onun çarpıcı olduğundan bahsetmiyorum bile. Gerçek bir nakavt. Yıl bitmeden onu Business Insider'ın ön kapağına çıkaracağız." Ona göz kırptım ve Abby beni sürükleyerek götürmeden önce tek şey buydu.

Beni tuvaletten uzaklaştırırken "Hoşça kalın Bay Banks" diye homurdandı. Bu hareket biraz çocukça ve kabaydı ama kızgındı. Yüzündeki o ifadeyi ve gözlerindeki bıkkınlığı onu üzdüğümü anlayacak kadar çok kez görmüştüm.

"Neyin var bebeğim?" Nihayet spor salonuna döndüğümüzde sordum.

Durdu ve bana ters ters bakmak için geri çekildi. "Birlikte çalıştığın bir kadın için neden bu kadar mutlusun?" Gözlerindeki öfke ve acı o kadar gerçektir ki içim parçalandı. Neredeyse ağlayacaktı.

"Tatlım, Elizabeth sadece bir çalışan. Nevil'i kıskandırmaya çalışıyordum. O da aynı işi yapıyor-"

"Evet, evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını salladı. "Onunla rekabet ettiğini biliyorum. Aptal değilim. Ama neden iş yerindeki bir kadın hakkında sanki harikaymış gibi konuşmak zorundasın ki?"

Acının nereden geldiğini ya da nasıl durduracağımı bilmiyordum, çünkü sadece işimden bahsediyordum. Bu sadece hoşuma giden dostça bir rekabetti, şakaydı ve başka bir şey değildi, ama her ne sebeple olursa olsun bu onu üzüyordu.

"Bebeğim, o bir çalışan. Harika bir iş çıkarıyor ve ben sadece ondan bahsettim. Hepsi bu. Neyin var?" Ona doğru uzandım. Sarılmak için onu kendime çekmek istedim ama o geri çekildi.

"Benim hakkımda böyle konuşamazsın. Sen erkek çalışanların hakkında konuşmuyorsun." Alay etti ve başını salladı, sonra da beni az önce ne halterler döndüğünü merak ederken bırakıp gitti.

Abby daha önce hiç böyle davranmamıştı, gerçi müşterilerimize hizmetlerimizi bu şekilde sunduğum iş konuşmalarımın hiçbirine dahil olmamıştı. Haklı olduğunu, onun hakkında hiç böyle konuşmadığımı fark etsem de, bunun bu bağlamda neden önemli olduğunu bilmiyordum. Sevdığım biri hakkında ,

Sadece bir alışan. Abby her zaman benim bir numaram olacaktı. Hiçbir kadın benimle kızımın arasına giremezdi.

Ama onun gidişini izlemek beni bu gece korkunç bir baba gibi hissettirdi. Bu onun özel gecesiydi ve ben onu zmüştüm. Bunu bir şekilde telafi etmeliydim. Belki bu satın almadan elde edeceğim ekstra parayla onu özel bir yere gtrebilirdim. Belki bu telafi ederdi.

Bu arada, Bayan Reid hakkında gerçekten çok mu konuşuyordum? Beni bu kadar etkilemesine gerçekten izin vermiş miydim? Evet, çok güzeldi ama bundan bir şey çıkmazdı. O benim alışanımdı. Yine de kızım bunu fark ettiyse, belki de çoktan kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Bunu bir süre düşünmem gerekti.

BETH

M Bütün gün bu sandalyede oturmaktan gözlerim ağrıyor ve sırtım ağrıyordu. Ben de diğerleri gibi beşte çıkabilirdim ama bilgisayarımdaki saate göre saat sekizi çoktan geçmişti. I

Çok yorgundum ama Bay Caldwell'in sabahki toplantısı için bu rakamlara ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bütün günü alt kattaki yeni başlayanlar ve kıdemsiz analistlerden gelen raporlar üzerinde çalışarak geçirmiştım ve çoğu gerçekten harika projeksiyonlara sahip olsa da, her şeyde bir terslik olduğunu hissediyordum. Daha fazla araştırma yapmam gerekiyordu.

Enerji içeceği olmasını dileyerek bir yudum su içtim ve devam ettim. Tüm verileri incelemek beynimi ağrıtıyordu. Bu işi seviyordum ama yorgunluk geldiğinde yapmam gereken işler bana çok sıkıcı geliyordu. Gözlerimi kısıtım ve eğildim, bulguları tekrar tekrar okurken dirseğimi klavyemin yanına, elimi de çeneme dayadım. Bay Caldwell'in zor bir seçimi vardı çünkü veriler bana bunun yarı yarıya olduğunu söylüyordu.

Ofisinin kapısının açıldığını duydum ve doğrulup omuzlarımı dikleştirdim. Çoktan eve gittiğini sandığım için irkilmişim ama elinde bir fincan kahve ve sıcak bir gülümsemeyele kapıda belirdi.

Gülümseyin. Vücudumun verdiği gergin tepkiye karşı sertçe yutkundum.

"Bay Caldwell, bugünlük eve gittiğinizi sanıyordum." Bana kahveyi uzatırken ona baktım ve masamın diğer tarafından bir sandalye kapmak için döndüm.

"Yapmalıydım. Sadece rakamları bekliyorum." Masamın arkasındaki sandalyeyi benimkinin yanına yerleştirdi ve bir suçluluk duygusu hissettim. Ona henüz raporları vermemiştim çünkü hala acı çekiyordum. Acele karar verecek bir insan değildim. Aslında, Kevin'in yanıldığını kanıtlamak yaptığım araştırma aylarımı almıştı. Bu çok yüksek bir baskı gibi geliyordu ve başarısız olmak istemiyordum.

Sandalyesi bana dönüktü, neredeyse dizleri kalçama değecek kadar yakındı ve kahveyi yudumladım, sıcaklığa ve kafeine minnettardım. Rachel'a eve geç geleceğimi söylemişim ama böyle giderse burada uyumak zorunda kalacaktım. Bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Pekala, sorun değil. Bekleyebilirim," dedi gözleri bilgisayar ekranında gezinirken. İki haftadır bu işi yapıyordum ve daha önce masamın yanına bir sandalye bile park etmemişti. Bu düşündüğümünden daha da önemli , bu da beni daha da geriyordu.

"Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum." Kahveyi bıraktıktan sonra sinirli bir şekilde klavyeyi gagaladım. Belirgin varlığı sinir bozucuydu. Kimse patronunun tepesinde dolaşmasını istemez. Baskı altında iyi çalışırdım ama bu bir üst seviyeydi, özellikle de kolonyasının kokusu ılık bir bahar esintisi gibi etrafımda dolaşıp beni biraz baş döndürücü ve hafif hissettirdiğinde.

Kesinlikle çekici bir adamdı ve bu gece kravatu çözülmüş, gömleğinin üst birkaç düğmesi açık ve yüzündeki saat beş gölgesi ortaya , lakabının "Gümüş Tilki" kısmı gerçekten göze çarpıyordu. Bu beni biraz telaşlandırdı. Rachel'ın aklıma girmesine neden izin vermişim? Ve o lanet e-posta... Nefret ediyordum.

İşimi iyi yapmak istiyordum, çıkamayacağım birinden etkilendiğim için bocalamak değil.

"Neden bana biraz bilgi vermiyorsun?" dedi ve faremi hareket ettirmek ve üzerinde çalıştığım elektronik tablonun rapor özelliğine tıklamak için yanımdan uzandı. Patronum olduğu için pek profesyonelce sayılmazdı ama onu bana o kadar yaklaştırmıştı ki geri çekilene kadar nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

Grafikler ekranda belirdi ve rakamların üzerinden geçmeye başladım, ancak birkaç saniyede bir ona baktım. Dikkatliydi, çoğunlukla yüzüme odaklanmıştı ama nefesinden viski kokusu alıyordum. Belki de masasının çekmecesinde bir şişe saklıyordu. Bazen büyük bir toplantı sırasında müşterilere içki ikram ettiklerini biliyordum.

On beş dakika konuştuktan ve bir kez bile cevap vermedikten sonra, konuşurken doğrudan ona baktım. Gözleri yüzümde değildi. Göğsümdeydi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Konuşmaya devam ettim ama yemin ederim ağzının suyu akıyordu.

"Efendim, ne dediğimi duydunuz mu?"

Gözleri yüzümde gezindi ve alkolün hafif belli oluyordu. Gülümsedi ve başını salladı. "Evet, hepsini duydum. Ve sanırım doğru yoldasınız..." Bir an düşünceli göründü ve bakışlarını başımın üzerinden, arkamdaki duvarda asılı çerçeveli diplomaya doğru kaldırdı. "Columbia'dan mı mezun oldun?"

Bu baskıdan kurtulduğum için şükrederek gülümsedim. Başarılı olmak istiyordum ve eğer rakamlarımın iyi olduğunu düşünüyorsa bu beni memnun ederdi. Beni gerçekten dinliyor muydu yoksa sadece öyle mi söylüyordu bilmiyordum.

"Evet, efendim. Magna cum laude ..." En yüksek rütbeden sadece birkaç puan uzaktaydım ama bana bu işi sağlayan şey ikinci rütbeydi. Biraz rahatladım. Patronumla özel hayatım hakkında konuşmak iş hayatımdan daha kolaydı. İncelendiğimi hissetmek istemiyordum ve her zaman

onunla iş meselelerini konuşmaya geldiğinde sınır. Ne de olsa CEO oydu.

"Bu harika... Kızım da daha önce oraya gitmek ..." Gözleri fırtınalı bir hal aldı ve yumruk yaptığı eline baktı. Kolu masamın köşesinden sarkıyordu ve iç çekti. Yumruğunu açtı ve tekrar kapattı.

"Önceden mi?" Tam olarak anlayamadan sordum. Bir kızı olduğunu hiç bilmiyordum. Evli olduğunu ya da başka bir bağlılığı olduğunu da bilmiyordum. Yüzüğü yoktu ve hiç kimse hakkında konuşmazdı. Aslında, iş dışında hiçbir şey hakkında konuşmamıştık.

"Karım ölmeden önce." Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Abby Columbia'ya gitmek istiyordu ama şimdi emin değilim. Orası Kate'in mezun olduğu okuldu ve annesinin ölümüne çok üzüldü."

Tamam, sarhoş değildi ama en azından bir vızıltı hissediyordu. Normalden biraz daha rahat olduğunu söyleyebilirdim ve konuşmaya ihtiyacı olan biri için bir sondaj tahtası olmayı umursamasam da, bir çizgiyi aşıp aşmadığımızı merak ettim. O benim patronumdu ve eğer biri fazla kişisel konuşmalarımıza kulak misafiri olursa, bazı şeyler bağlamından koparılabilirdi.

"Karınızın öldüğünü duyduğuma üzüldüm." Ne diyeceğimi bilemedim. Ona acıdım ve daha iyi hissetmesine yardımcı olacak bir şey söyleyebilmeyi diledim.

"Evet, değil. Ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim."

Bay Caldwell öyle hakimiyet ve güven havası taşıyordu ki, kederli olduğunu asla anlayamazdım. Eline usulca dokundum ve kolumda bir kıvılcım hissettim, sonra da ona dokunduğum gibi hızla uzaklaştım.

"Eminim kolay değildir. Umarım yakında daha iyi olur." Tam bir aptaldım. Sosyal açıdan bu kadar beceriksiz olduğum için içimden kendime lanet ettim ve buradan gitmezsem kendimi aptal durumuna düşüreceğimi fark ettim. "Yorulдум. Sanırım eve gitmeliyim. İşimi bitirmek için erkenden buraya dönmem gerekiyor."

Sekizdeki toplantının için bunu hazırla." Bilgisayarımın uyku düğmesine basarken sandalyemi geriye ittim ve o da geri çekildi.

"Tabii, seninle metro istasyonuna kadar yürüyeyim. Dışarısı karanlık." Dizüstü bilgisayar çantamı ve ceketimi alırken başımda durdu ve ben de beceriksizce gözlerimi göz teması kurmaktan alıkoydum.

"Elbette," dedim ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Zaten onun gülünç derecede seksi olduğunu düşünüyordum ve belki de geçen hafta bir gece rüyamda onunla ilgili seksi bir şeyler görmüştüm. Ama bu gece iş bambaşka bir boyuta taşınmıştı. Patronumun yanında hiç telaşlanmamam gerekiyordu. Profesyonel olmam gerekiyordu.

Aynı asansörle zemin kata indik ve o da benimle birlikte binadan çıktı. Dışarı çıkarken ön bürodaki güvenlik görevlisi bize baktı ve yanaklarımın daha da ısındığını hissettim. Erimiş lav gibiydiler ve bunu herkesin görebileceğini biliyordum. Neyse ki çok fazla insandan saklanmam gerekmiyordu ama onun yanımda olması bile tüm vücudumu yüzüm gibi hissettiriyordu.

Bay Caldwell bir beyefendiydi. Bana dokunmadan yanımda yürüdü. Kızının baharda mezun olacağından ve seçtiği üniversiteye gittiğinde ne yapacağından bahsetti. Yağmur yağmaya başlayınca takım elbisesinin ceketini çıkarıp başımın üzerinde tuttu. Bu beni o kadar yakın yürümeye zorladı ki omzum göğsüne değdi. İçimde kıvılcımlar çaktı ve hiçbir çalışanın patronu hakkında düşünmemesi gereken şeyler düşündüğümü biliyordum.

Mesele şu ki, çok kibar ve centilmen davranıyordu. Rachel'ın beni uyardığı şey bu değildi. Kişisel kariyer gelişimi karşılığında onunla seks yapmamı sağlamaya çalışan manipülatif ve güçlü bir adam değildi. Daha çok karısının yasını tutan ve kızıyla ilgili zorluklarla yüzleşen yalnız bir adam gibi görünüyordu. Bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi hissediyordum ve ona bu kadar abayı yaktığım için kendimi kötü hissediyordum. Bu benim rahatlatıcı olmamama neden oluyordu.

Metro girişine geldiğimizde durduk ve ona döndüm.

"Beni kuru tuttuğunuz ve buraya kadar getirdiğiniz için teşekkürler Bay Caldwell." Sıcak bir şekilde gülümsedim ve ona baktım. Yüzünde öyle ciddi bir ifade vardı ki bir an durakladım.

"Bayan Reid, lütfen bana Will deyin."

Yaklaşık son yirmi dakikamı onu dinleyerek geçirmiştim ve bana karşı çok savunmasız olduğunu hissediyordum. Elbette bu kadar açık konuşan biriyle ilk isim bazında konuşmak daha mantıklı olurdu. Ama bakışlarıyla karşılaştığımda hissettiğim kimya saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaştı. Bu, patron-çalışan gerginliği gibi hissettirmiyordu. Sanki o da benim hissettiğim gibi hissediyordu, sanki o da benden hoşlanıyordu.

"Will," dedim usulca. Gözleri büyüleyiciydi. İnsanlar yanımızdan geçiyordu ama benim dikkatim ona odaklanmıştı. Denesem de kendimi ondan alamazdım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir saniye beni inceledi ve ben uzaklaşmadım. Yakınlığını çekici bulmam dışında neden uzaklaşmadığımı size söyleyemem. Gücü ya da otoritesi değildi. Parası ya da yakışıklılığı da değildi. O'ydu. Beni güvende hissettirdi. Onun yanında olmak istediğimi hissettiriyordu.

"Bayan Reid-"

"Beth," diye araya girdim ve ağzının kenarı kalktı. "Beth...

Bunu sana söylesem çok mu uygunsuz bulursun?

"Seni her yönden inanılmaz çekici bulduğumu biliyor musun?" Bunu öyle bir şiddetle söyledi ki düşeceğimi sandım. Dizlerimin bağı çözüldü. Başım hafifçe döndü ve kalbim göğsümde takla attı.

Rachel'ın söylediği her şey anda aklımdan geçti. Sonra uyuyarak zirveye çıkan kadın olarak etiketlenme korkum ortaya çıktı ve onları bastırdım. Bir anlığına e-posta aklımdan geçti ve bu bile dönüp gitmeme yetmedi, bana doğru eğilmeye başladığında bile.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce gözleri dudaklarıma kayd ı ve öpücük o kadar sıcakt ı ki paltosunu çekip soğuk yağmurun beni iliklerime kadar ısılatmasına izin vermesini istedim. Kasıklar ımda sıcaklık birikti ve vücudum güneşin yüzeyindeymişim gibi hissetti. Onu açgözlülükle öptüm, bu öpücüğün her saniyesini başıma gelen en iyi şeymiş gibi içime çektim ve çiğ dudaklar ım ve sır ılsıklam külotumla geri çekildiğimde nefessiz kalmıştım.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Tam olarak rüyamdaki gibi değildi ama bunun gerçek olup olmadığını ya da evimde, yatağ ımda uyuyup uyumadığ ımı sorgulamama neden olacak kadar yakınd ı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve yüzüme çarpıp beni serinleten soğuk damlalar için şükrederek bir adım geri attım.

"İyi geceler Bay Caldwell," dedim ve gitmek için döndüm, merdivenlerden inerken kolumu çimdikledim. Acımışt ı. Rüyalarda acı hissetmezsiniz. Bu gerçek olduğ u anlamına geliyordu ve patronum az önce beni çekici bulduğunu itiraf etmişti.

Onu öptüm.

Ne halt ben?

WILL

Yağmurun altında durmuş Bayan Reid'in merdivenlerden metro istasyonuna inişini izliyor ve dudaklarının hayalet hissini hissediyordum. Paltom sıırılsıklam olmuştu ve Tekrar takmadım bile. Tek yapabildiğim aptalca bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek arkasından bakmaktı. O benim çalışanımdı ve böyle bir şeyin ardından iş yerindeki dinamik büyük ölçüde değişebilirdi ki bunu göze alamazdım.

Vücudum alev alev yanarken, yağmur damlaları yüzüme ve ellerime çarparken gökyüzünden gelen soğuk öpücüklerin tadını çıkarırken içim düğümlendi. Onun üzerinde sahip olduğum otorite ve konum onun karşı koyamayacağı bir etki yaratmış olabilirdi ama benim için önemli olan kimyaydı. Geçen haftaki ödöl töreninden beri onu düşünmekten başka bir şey yapmıyordum. Kendimi toplantıların ortasında hayal kurarken ve müşterilerle telefonda konuşurken dikkatim dağılırken buldum.

Şimdi de ben gittim ve yaptım. İstasyona kadar onunla yürüdüğüm için teşekkür etmek için durduğunda kendimi kontrol edemedim. Onu ne kadar çekici bulduğumu söylemek zorundaydım ve o öpücük o kadar ateşliydi ki saatlerce hissedeceğimi biliyordum. Elizabeth Reid

bağımlılık yapıyordu ve bir şekilde onun olmak bile aklımı kaybetmeme ve düşüncesizce seçimler yapmama neden oluyordu.

O gittiğinde, yer altındaki istasyonda gözden kaybolduğunda, döndüm ve ofise doğru yürüdüm. Şemsiyelerini başlarının üzerinde tutarak yanımdan geçen insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor ve yorumlar yapıyordu ama ben yüzüme yapışmış aptalca bir yarım sırıtişla yağmurun altında şaşkın şaşkın yürüyordum. Belki de son derece aptalca bir şey yapmıştım ama kendimi yeniden aşık olmuş bir ergen gibi hissediyordum ve iş yerindeki dinamiklerle nasıl başa çıkacağıma dair endişelerim devam ederken, şimdilik sadece öpücüğün bana verdiği mutluluğun tadını çıkardım.

Ofise döndüğümde arabam ön tarafta bekliyordu. Sırılsıklam bir halde arabaya bindim ve ceketimi yanımdaki koltuğa attım. Şoför arabayı ısıtmış ve benim için hazırlamıştı. Vıcık vıcık halimi bile sormadan arabadan indi ve ben de kafamı dağıtmak için cebimden telefonumu çıkardım.

Kate'i ve Abby'yi düşündüm. Hayatıma devam etmem konusunda ne düşüneceklerini düşündüm. Kate ve ben onun erken ölmesi durumunda geleceğimi nasıl yaşayacağımı hiç konuşmamıştık. Düşündüğümüz bir şey bile değildi. Kimse ölümünü ve öldüğünde sevdikleri nasıl bir şey olacağını planlamak istemez.

Şimdi Kate'in bir daha geri dönmeyeceği gerçeğine saplanıp kalmıştım; ben bunu uzun zaman önce kabullenmişim ama Abby'nin hâlâ bununla mücadele ettiğini biliyordum. Flört dünyasına geri dönme fikrini ortaya atmamıştım çünkü hazır olmadığımı düşünüyordum. Şimdi zamanın gelmiş olabileceğini hissediyordum ve Abby'ye söyleme düşüncesi beni tereddütte bırakıyordu. Yaptığım her şeye karşı çok hassastı, örneğin geçen gece Elizabeth'in itibarını övdüğüm için çok sinirlenmişti.

İçimi çektim ve pencereden yanımdan geçen arabalara baktım ve tekrar biriyle çıkmayı kaldırıp kaldıramayacağımı öğrenene kadar hiçbir şey söylememeye karar verdim. Ve işe dönmeden önce biraz düşünmem gerekiyordu. Bu arada Bayan

Reid beni ve bu dünyada benim için yeniden aşkın var olabileceği ihtimaline açık hale getirebilirdi, bir çalışanla çıkmak yönetim kurulu hissedarlarım tarafından hoş karşılanmazdı. Ve risk almak bana değildi.

Eve geldiğimde kendimi içeri attım ve sırlıslıkla ayakkabılarımı kapının yanına bıraktım. Yemek masasının önünden geçerken benim için bırakılmış, muhtemelen soğuk bir tabak ve Abby'nin boş tabağını gördüm. Hizmetçinin muhtemelen eve gitmesi gerektiğini ve yemeği beğenmemi umduğunu yazdığı bir not vardı. Yine de rahat edene kadar orada oturup yiyemezdim, bu yüzden geçtim ve duş almak için odama doğru yöneldim.

Abby'nin kapısı aralıktı ve içeri baktığımda onu yatağına uzanmış, önünde dizüstü bilgisayarı açık ve ders kitapları etrafa saçılmış halde gördüm. Ne kadar sıkı çalıştığına gülümsedim ve Kate'in kızımızla birlikte kurduğu öğrenme sevgisine yönelik harika temel için minnettar hissettim.

"Hey," dedim usulca ve omzunun üzerinden baktı, ama yüzünde bir gülümseme yoktu. Öfkeyle bakıyordu ve doğrulup yüzüme . "Ders mi çalışıyorsun?"

Abby içini çekerek bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve bir omzunu silkti. "Evet."

"Her şey yolunda mı?" Bir şeylerin kesinlikle olmadığına farkında olarak sordum. Onunla hayal kırıklığı yaratan ya da üzücü şeyler hakkında nadiren konuşmak zorunda kalırdım. Abby her zaman iyimser bir kişiliğe sahipti ve Kate'in ölümünden hemen sonra zorlansa da her zaman iyi tarafından bakardı. Bazen de benim için, ben güçlü olayım diye mi bunları bir kenara ittiğini merak ederdim.

"Yine geç kaldın. Seninle yemek yemeyi dört gözle bekliyordum. Çok geç saatlere kadar çalışıyorsun." Sesi incinmiş gibiydi ve alınının kırışması ve dudaklarının köşelerinin aşağı doğru kıvrılması beni suçlu hissettirdi. Çalışma programımı düşündüm ve bunun doğru olduğunu anladım. Geç saatlere kadar çalışıyordum ama ofiste işler yoğunlaşıyordu ve çok meşguldüm.

"Özür dilerim, tatlım. Biliyorum. Şu anda işler gerçekten çok yoğun ve-"

"Ben de sana heyecanlandığım bir şeyi söylemek istiyordum." Sözümü kesti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu sadece kıskançlık ve beni özlemek değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Onun giderek daha bağımsız olacağına güveniyordum ve hangi yaşta olursa olsun her çocuğun babasına ihtiyacı olduğunu unutmuştum.

"Bana şimdi söylemek ister misin?" Odaya girerek ona sordum. Kapı pervazına yaslanıp bekledim ve o da iç çekti.

"Elijah Sullivan beni baloya davet etti ve ben de çok heyecanlandım." İçimi bir korku kaplarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ünlü Sebastian Sullivan'ın oğlu Elijah Sullivan muhtemelen iyi bir haber değildi. Böyle çocuklar istedikleri her şeyi elde etmeye alışkındı ve onun yaşındaki çocuklar tek bir şey istiyordu. Ona bir tasma takılması gerekiyordu, kızımın bir randevuya çıkması değil.

"Bir Sullivan mı?" Öfkem alevlendi ama onu bastırmaya çalıştım. Yine de içten içe, onu önümüzdeki altı ay boyunca odasına kilitlemeye ve anahtarı saklamaya hazırdım.

"Evet, çok şaşırtıcı değil mi? Çok ünlü biri ve benim de onunla gitmemi istiyor. Courtney Douglas ya da Vera Hopkins'e de sorabilirdi." Yüzü gülüyordu ve bu beni daha da çok üzüyordu. O dansa gitmesinin imkânı yoktu, bu da beni kötü adam yapıyordu. Kate farklı tepki verirdi ama Kate burada değildi. Kızımızı yırtıcı hayvanlardan korumak zorundaydım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bu kesin yüzündeki neşeyi anında yok etti ve kaşlarını çatı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben öyle olduğunu düşünmüyorum. O çocukla baloya gitmeni istemiyorum." Çenem sıkıştı ve ellerimi yumruk haline getirdim, Abby'nin gözleri de yaşlarla doldu.

"Tanrım, tam bir kontrol manyağısın. Onunla dansa gitmenin nesi yanlış? Bana çıkma teklif eden ilk erkek o." Şimdi sesi mızızlanıyordu ve bunun onunla aynı fikirde olmamı sağlamanın bir yolu olmadığını biliyordu. Bu beni rahatsız etti. Kate'i böyle manipüle ederek istediğini yaptırıyordu.

"Bunu es geçmek zorundasın. Sebastian Sullivan'ın şımarık oğluyla dansa gitmeyeceksin. O kadar." Başımı salladım ve odasında dikilmenin daha fazla hayal kırıklığına yol açacağını biliyordum, bu yüzden geri çekildim ve bana bir yastık fırlatırken ıglık attığını duydum. Sırtıma isabet etti ama aldırmadım ve odama doğru ilerledim.

Endişelerim ve verdiğim karar tamamen haklıydı. Abby'yi korumak benim önceliğimdi ve o ünlü biriyle çıkmak için çok gençti. Onun gibi erkeklerin neler beklediğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de biliyordu ve bu durumda onu kendinden de koruyordum. Yine de onu hayal kırıklığına uğrattığım ve kalbini kırdığım için kendimi kötü hissediyordum. Yatak odamın kapısını kapatırken ağladığını duydum ve acaba çok mu sert davrandım, içimden gelen tepki daha mı sakın olmalıydı diye düşündüm.

Abby'nin gönöl meseleleri söz konusu olduğunda bir anne dokunuşuna ihtiyacı vardı. Kate kadar besleyici . Keşke hayatımda Abby'ye lisenin son yılında bu zorlu konularda yol gösterecek bir kadın, hatta bir arkadaş olsaydı. Üniversite daha da kötü olacaktı; evden uzakta olacaktı ve hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen kendi yaşındaki diğer kızlardan başka bunları tartışabileceğı kimse olmayacaktı.

Gömleğimin düğmelerini açıp sıyırırken küvetin kenarına oturdum. Kumaş etime yapıştı ve o öpücüğö hatırladım. Elizabeth'in metronun giriş merdivenlerinden aşağı inmeden önce bana gülümsediğı bir görüntö beni biraz rahatlatdı. Yine aklıma geldi, her ne kadar helal olmasa da, kızım ile ilişki kurabilecek ve ona yardım edebilecek bir kadın bulmuş olabilirdim. Yine de

Abby'nin nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordum. Elizabeth'in çalışmalarını övmek bile kızımı öfkeliendirmişti.

Ve o öpücüğü hatırlamak beni harekete .

Dudaklarıma dokunduğumda ve onun dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladığımda aletim kabarmaya başladı. Günün stresi, yıllardır bir kadınla fiziksel yakınlık kurmamış olmamla birleşince o anda kendime dokunma dürtüsü hissettim ve bu düşünce aklımdan bir kez geçtiğinde atı ahıra geri koymak yoktu.

Pantolonumu sıyırdım ve aletim hazır ola geçti. Basit bir öpücük bedenimi ateşe vermişti ve o burada bile değildi. O kilometrelerce uzakta, şehrin diğer ucunda bir yerdeydi ve ben banyomda duş almak için su çekiyordum, sikim o kadar sertti ki saatlerce kalkabilirdi. Acı verici bir şekilde şişmişti ve taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyordu. Onlara hafifçe dokundum ve ne kadar hassas olduklarını hissettim. Acımasınlar diye haftada bir ya da iki kez mastürbasyon yapıyordum ama çoğu zaman uyarılmaktan kaynaklanmıyordu.

Ancak bu gece, daha duşa girmeden elimi aletimin etrafında dolaştırıp okşamaya başladım. Suyun altında durdum ve gözlerimi kapatıp Bayan Reid'in elini kolanıma dolamış okşadığını hayal ederken suyun tenimi ısıtmasına izin verdim. Onun esnek teninin benimkine değiştiğini hayal ettim. O inlerken göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Diğer elim taşaklarıma gitti ve daha hızlı pompalarken hafifçe sıktım. Su sıcaktı ve damarlarımdaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Sikim precum sızdırdı ve boğazımda alçak sesle inledim.

Nasıl koktuğunu bilmesem de kokusunu alabiliyordum. Tanıdığım kadınlarla ilgili anılarımin ve buharlı banyoda burun deliklerimi kaplayan sabun ve losyonların bir karışımıydı. Onu duşta benimle birlikte cırılçıplak hayal ettim, eğilirken dolgun kalçası sikime baskı yapıyordu. Sikimi bacaklarının arasına kaydurdım ve amı beni bir mengene gibi kavradı. Islaktı, benim için çok ıslaktı.

Sonra fantezimin içinde dizlerinin üzerindeydi. Dolgun dudakları sikimin başını sarmış, dili sikimin etrafında dönüyordu. Bana hayal ettiğimde inledim, o büyük geyik gözleri onu almam için bana yalvarıyordu. O bunu istiyordu ve benim de buna ihtiyacım vardı. Orgazma yaklaşırken taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyordum. Biraz daha hızlı pompaladım ve aletimden fişkırان ilk döl dallarını hissedebiliyordum. Bana bakarken yüzünde, yanaklarında ve dudaklarında olduğunu hayal ettim.

"Bayan Reid," diye inledim boşalırken, sıcak dölleler duvarına ve zemine sıçradı, buharlı suyla yıkandı. Nefes nefese kaldım, orgazmım azalırken elim hala hassas sikimin etrafına sarılıydı. Nefesimi toplamam birkaç dakika sürdü ve gözlerimi açtığımda duşta yalnızdım.

Suyun fantezimin kanıtlarını dışarıdan yıkamasına izin verdim ama saçımı ve vücudumu yıkarken içten içe onun yüzü aklımdan çıkmıyordu. Eğer onunla çalışmaya devam edeceksem, net sınırlar koymam gerekiyordu ve bu onun herhangi bir şekilde sorun çıkarmasından kaynaklanmıyordu. İşinde ustaydı ve ona ekibimde ihtiyacım vardı; sadece onun etrafında çalışıp kendimi kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyordum.

Yıllardır birinin bana bu kadar yakın olmasına ihtiyaç duymamıştım. Bu harika bir duyguydu ama kontrol etmem gereken bir duyguydu.

-Kurul yüzünden, geleceğim yüzünden ve en önemlisi Elizabeth Reid'e aşık olursam Abby'yle olan şeyleri daha da kaçıracağım için.

BETH

Teve dönüş tren yolculuğu hızla geçti ve elim ağzımdan hiç çıkmadı. Yüzümde aptal bir sırıtışla oturdum ve parmaklarım tüm yolculuğu boyunca dudaklarıma dokundu. Mr.

Caldwell bana iltifat ettiğinde beni şok etti, o kadar ki beni öptüğünde doğru düzgün düşünemiyordum bile. Daha önce hiçbir erkek bu kadar açık sözlü olmamıştı. Yine de onun kadar olgun biriyle hiç çıkmamıştım. Benim yaşımdaki çoğu erkek hâlâ annelerinin bodrumunda video oyunları oynuyordu.

Dokuzdan biraz önce daireye girdiğimde Rachel bir kadeh şarabını yudumluyor ve en sevdiği reality şovunu izliyordu. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Uçuyordum, o kadar sersemlemiştim ve içim dışım sıcacıktı ki hiçbir şeyin beni aşağı indirebileceğini düşünmüyordum.

"Şşşt," diye tısladı Rachel, anahtarlarımı şingirdatarak kapının yanındaki kancaya asarken. Kıkırdadım ve nemli ceketimi çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına asarken iç çektim.

"Hudson kazanıyor mu?" Dizinin bu sezonuyla ilgili önemli olan tek ayrıntıyı hatırlayarak sordum. Hudson Grant onun en sevdiği karakterdi. Ben sevmiyordum.

çok fazla kurgulanmış drama, ama bundan zevk almasını takdir edebiliyorum.

"Hayır, diğer adam onu oylamak istiyor..." Rachel sesi açmak için uzaktan kumandayı kullandı ve ben de dolaptan bir kadeh kapıp eski, yıpranmış kanepemizde ona katıldım. Önündeki seüzerinde bir şişe şarap duruyordu, ben de bardağıma biraz doldurdum ve ayakkabılarımı çıkarırken yudumladım.

Yorucu bir gündü ama iyi bir şekilde sona ermişti. William Caldwell ve onun için çalışmaya başladığım ilk birkaç gün boyunca yaşadığım kasırga konusunda bir ileri bir geri gidip gelmiştim. Yoğun biriydi ve onunla her şey çok hızlı ilerliyordu ama iş dünyasında bazen böyle olduğunu biliyordum. Ve bir şeyi beğendiğinde, bunu söylemekten çekinmezdi. Övgü ve iltifat yağdırıyordu, bu güzeldi ama gerekli değildi.

Bu gecedен önce, beni ekibine kattığı için çok heyecanlı olduğunu düşünüyordum. Beni ofisine yaklaştırdığında bunu anlamamaya çalıştım. Çok çalışan bir profesyoneldi ve ekibinin birinci sınıf olmasına ihtiyacı vardı. Çok çalıştım ve yaptığım işe güveniyordum. Bu bir sürprizdi ama tamamen şok edici değildi. Kendimi kanıtlamak için bir şansı hak ediyordum.

Yine de aldığım tuhaf e-posta beni germiştii. Muhtemelen işi benden daha çok hak ettiğini düşünen önemsiz bir iş arkadaşıydı. Belki de Kevin, Bay Caldwell'in beni özel ekibine seçmesinden rahatsız olmuş ve beni kızdırmak için bir e-posta uydurmuştu. Her kim olursa olsun, Bay Caldwell ile benim bir şey yaptığımızı ya da o günden önce onunla temas kurduğumu düşünmeleri için hiçbir sebep yoktu.

Ancak bu gece bunların hepsi değişti. Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı yine şarabımı yudumlarken ve düşündüm onun sözlerini ... *"Sana söylesem çok mu uygunsuz bulursun"*

Seni her yönden inanılmaz derecede çekici bulduğumu mu?" Bir an için nefesimi kesti.

"Bu aptal sırtış da neyin nesi?" Rachel sordu ve ben de kafamı kaldırıp programın bittiğini gördüm. Yeni bir reçeteli ilacın reklamı çıkınca televizyonun sesini kısıp bana baktı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığı andan itibaren yüzümde beliren aynı aptal sırtışla ona "Yok bir şey," dedim. Terfım konusunda beni hemen nasıl uyardığını ve Bay Caldwell'in beni hemen kendi ofisime yerleştirdiğini hatırladım. Bu acı, rahatça açılabilmem için hâlâ yeterince hafiflememişti.

"Kapa çeneni. Yalan söylüyorsun." Kız kardeşim kendine biraz daha şarap doldurdu ve beni şakacı bir şekilde kışkırttı. "Ne oldu? Ne oldu?"

Kalbimde kabaran mutluluk bastırılmayı reddediyordu, bu yüzden ayrıntıya biraz buhar çıkarmaya çalıştım. Bunu benim için mahvetmesini istemedim.

"Şey... Öpülmüş olabilirim olmayabilirim de..." Kelimeler ağzımdan dökülürken Rachel'ın kaşları kalktı ve gülümseyerek dizimi itti.

"Yok artık..." dedi ve sonra yüzündeki sırtış yavaşça soldu ve omuzları düştü. "Lütfen bana patronun olduğunu söyleme." Gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesi, kendi gülümsememin solduğunu hissettiğimde içimin düğümlenmesine neden oldu.

"Neden otomatik olarak böyle düşündün ki?" Oda sıcaklığındaki şarabı yudumlarırken hayal kırıklığımı gizlemek için kadehimi kullanarak savunmaya geçtim.

"Aman Tanrım, öyleydi." Sertçe iç çekti ve başını salladı. "Beth, sana dikkatli olmanı söylemiştim ve bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Seni sadece çekici bulduğu için terfi ettirdi."

Bardağımı yere bıraktım ve ayağa kalktım, söylediklerinden dolayı zaten hayal kırıklığına uğramıştım. Birazcık da olsa

Ama işimde gerçekten iyiyken böyle bir açıklama yapması gerçekten inciticiydi. Sanki sıkı çalışmamı ve yeteneğimi görmezden gelen Bay Caldwell değil de kendisiymiş gibi hissettim.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim ve gözlerini kapatıp başını arkasındaki kanepenin arkalığına bıraktı.

"Beth, lütfen..."

Ablam beni severdi; bunu biliyordum. Kötü olmaya çalışmadığını . Beni korumaya çalışıyordu ama bunu yapma şekli berbattı. Yatak odama girdim ve kapıyı kapattım, şimdi mutlu olmak yerine yine hayal kırıklığına uğramış ve yenilmiş hissediyordum. En kötüsü de, daha akşam yemeğini bile yememiştim ama oraya geri dönemeyecek kadar üzgündüm.

Rachel odasına gittiğinde kapısının kapandığını duyduğumda geç olmuştu ve ben çoktan yatmışım. Sabah iş yerinde Bay Caldwell'le nasıl iletişim düşünerek uyuklarken midem gurulduyordu. Bu da yüzümdeki gülümsemeyi geri getirdi.

Sabah erkenden kalktım ve krem rengi kalem eteğimi ve parlak kırmızı bluzumu seçtim. Saçlarımı yüzümün etrafında yumuşak bukleler halinde bıraktım ve kendime olan güvenimi artırmak için bir miktar makyaj yaptım.

Ofise herkesten önce gittim. Anahtarım olmadığı için güvenlik görevlisi beni içeri almak zorunda kaldı ve bu sabahki büyük toplantı için raporlarımı bitirmek üzere yerleştim. Yeterince uyumamış gibi hissediyordum ve yapacak o kadar çok şey vardı ki bir fincan kahve almak için bile durmaya zahmet etmedim. Diğer insanlar gelmeye başladığında saat yedi buçuk civarına kadar hararetle çalıştım.

Dosyaları Bay Caldwell'e göndermek için e-postamı açtığımda, kontrol etmem gereken birkaç okunmamış mesaj olduğunu fark ettim. Biri Kevin'den geliyordu ve ekibinden bazı numaralara ihtiyacım vardı, diğeri ise COO'dan tüm bilgilerin kopyalarını talep Bay Caldwell'e bunu gönderiyordum

ve üçüncü bir mesajın konu yoktu. Şirket tarafından verilen bir e-posta adresi değildi, bu yüzden hemen merakımı uyandırdı.

Açtım ama keşke açmasaydım. İlk satırda şöyle yazıyordu: *Ne yaptığını biliyorum*. Etrafıma bakındım ve ekranıma kaşlarımı çattım. Ben hiçbir şey "yapmamıştım", yani bu her kimse gerçekliği kavraması gerekiyordu. Bir an için Rachel'ın bana şaka yaptığını düşündüm ama o bu kadar önemsiz değildi. Zaman zaman gençler gibi aptalca davrandığımız olmuştu ama o sadece benim için en iyisini istiyordu. Bu e-postaları kimin gönderdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Okumaya devam ettim ve daha da kötüleşti. E-posta beni işi almak için Bay Caldwell'le yatmakla suçluyor ve ellerinde bir ilişki olduğuna dair kanıt olduğunu ve bunu kurula götüreceklerini söylüyordu. Tabii ki kanıt olmadığını biliyordum çünkü hiçbir şey olmamıştı ama dün geceki öpücükten sonra vicdanımda oluşan leke durumuma yardımcı olmamıştı. Lakabı da öyle, Wall Street'in Gümüş Tilkisi.

Bay Caldwell asansörden indi ve onu ofisimin penceresinden gördüm. E-postayı hızla kapattım ve raporuma gidip raporların iki kopyasını yazdırmak için yazdır tuşuna basmadan önce iç çektim. Birisi benimle alay ediyor ve düğmelerime basıyordu ve bu sinir bozucuydu. Bu iş yeterince stresliydi; bir de hakkımda çıkan aptalca bir dedikodunun stresine ihtiyacım yoktu.

Ofisimin kapısı açıldı ve Bay Caldwell elinde iki fincan kahveyle içeri girdi. Profesyonelce gülümsedi ve birini masamın köşesine koydu.

"Günaydın Bayan Reid, sizi ofisimde görebilir miyim?"

Gözlerim kahveye kaydı ve başımı salladım. "Teşekkür ederim, evet. Bir saniyem var." Ayağa kalktım, ellerimi eteğimin önünden aşağıya doğru indirdim ve onu ofisinin kapısına kadar takip ettim. Orada durup bekledi ve arkamdan kapıyı kapattı. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin .

Dün gece olanlardan sonra, göğsümde dönen mutluluk beni yeniden havaya kaldırdı.

Beni çekici buluyordu; söylediği buydu. Her yönden. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim ama iyi bir duyguydu. Patronum olması önemli değildi. Benden hoşlanan, gerçekten yakışıklı ve müsait bir adamdı ve ben de ondan hoşlanıyordum. Evet, patronum olduğu için zordu ama bu bir şey ifade etmiyordu. Rachel yanılıyordu. Beni sadece benimle yatmak için terfi ettirmedi.

"Ne var yok?" diye sordum ve geçip kahve fincanını masasına koyarken döndüm. Masaya yaslandı, bir bacağı diğerinin üzerine attı ve ellerini kucağının üzerinde birleştirdi. Çok ciddi görünüyordu ve balonum patlamak üzereymiş gibi hissettim.

"Beth... Umarım sana hâlâ böyle hitap edebilirim." Gözleri öfkeyle parladı ve boğazımdaki düğümü yuttum.

"Tabii ki." Rachel dün gece neşemi çaldığında hissettiğim aynı cesaretsizlik duygusu karnımda yükselmeye başladı.

"Beth, dün gece olanlar için senden özür dilemem gerekiyordu." İçini çekti, dudaklarını büzdü ve sonra devam etti. "Patronunuz olarak size bu şekilde yaklaşmam son derece uygunsuzdu. Senden hiçbir şekilde yanlış anlaşılabilir bir şey yapmanı istemem ya da ..."

"Evet, tabii ki hayır." Özür dilerken mutluluğumun buruştuğunu hissediyordum. Bu benden gerçekten etkilenmediği anlamına mı geliyordu, yoksa bunun ne kadar büyük bir karmaşaya neden olabileceğini gerçekten anlamış mıydı? Ya da belki de ondan çok daha genç ve etkilenmeye açık olduğum için tereddüt ediyordu.

"Burada sahip olmamız gereken profesyonel ve kişisel sınırlar arasındaki çizgileri bulanıklaştırmamaya çalışmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Kendimi kontrol edemediğim için o çizgiyi aştım ve bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Gözlerinin içine baktım ve haklı olduğunu biliyordum ama yanıyordu. Yüzüme yapışmış sakın ifadeyi korudum.

iyi bir profesyonel olurdu, ama içten içe üzgündüm. Birinin benden hoşlandığını düşünmek çok iyi hissettiriyordu ve sevdiğim ve kendime güvendiğim şeyin aramızda duran şey olmasından nefret ediyordum. Burada çalışmıyor olsaydım her şeyin farklı olacağını biliyordum ama bu işi ve analist olmayı seviyordum.

"Tamamen anlıyorum." Başımı salladım ve doğru bir şey olduğunu biliyordum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Senin için raporunu alıp hemen döneceğim."

"Oh, ve Beth?"

"Evet, Bay Caldwell?" Durakladım ve konuşmasını bekledim ama odadan kaçıp utancın beni canlı canlı yemesine izin vermeyi diledim.

"Bu toplantıda benimle birlikte yer almanı istiyorum. Bu projenin içini dışını biliyorsun ve müşterinin sana soruları olabileceğini hissediyorum." Ayağa kalktı ve kahvesini aldı, ben de başımı salladım.

"Elbette, efendim." Döndüm ve kendimi reddedilmiş ve yenilmiş hissederek ofisinden çıktım, ama en azından hala bir işim vardı. Ve şimdi bana o aptal e-postaları gönderen her kimse sadece BuzzKapalı. Orada oldu hiçbir şey arasında Bayım.

Caldwell ve ben ve asla .

WILL

M Sabah 8'de planlanan toplantımdan birkaç saat önce müşterilerim yeniden planlamak için aradı. Beni hayal kırıklığına uğrattı ama zaman zaman böyle şeyler oluyordu. Bayan Reid

saat 16.00'da buluşmak istediklerini söylediğimde ve bize katılmak için kalmasını rica ettiğimde beni hoş görecektik kadar nazikti. Bu şirket için büyük bir anlaşmaydı ve geçtiğimiz hafta boyunca rakamlar üzerinde çalışmıştık. Potansiyel müşterinin ne kadar yetenekli olduğumuzu görebilmesi için onun da hazır bulunması gerektiğini düşündüm.

Şimdi ofisimdeki masada Gerard Thomas'ın karşısında oturmuş, onun raporu inceliyorduk. COO'm ve iyi arkadaşım Allen sağımda, Bayan Reid ise solumda oturuyordu. Bay Thomas ile aylardır görüşüyorduk ve sonunda iş bu toplantıya gelmişti. İhtiyacım olan tek şey, şirketimin kendisi ve yatırımları için neler yapabileceğini göstermek için ondan bir yıllık bir sözleşme almaktı ve anlaşmayı imzalamamıza çok az kaldığını hissediyordum.

Gerard düşünceli bir ifadeyle, "Bu gerçekten çok iyi bir araya getirilmiş," dedi ve başını kaldırıp Elizabeth'e baktı. "Eminim

bu rakamlar doğru mu?" Elizabeth daha dik oturunca kaşları kalktı.

"Ekibimle birlikte kapsamlı bir araştırma yaptık. Kontrol ettik ve iki kez kontrol ettik. Projeksiyonlarımız on iki ay içinde rakamlarınızın yüzde 30 artacağını gösteriyor. Yeterince uzun süre devam ederseniz iki katından fazla artış göreceksiniz. Tek yapmanız gereken ekibimize güvenmek." Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve dikkatle ona . Bu daha önce benim de yaptığım bir güç hareketiydi ve çok ateşliydi. Kendinden çok emin görünüyordu ve ben de onun teslim etme yeteneğine daha da çok güveniyordum.

"Söylemeliyim ki William, çok etkilendim." Gerard raporu içeren dosyayı kapattı ve aramızdaki masaya bıraktı. Allen oturduğu yerde kıpırdandı ve çenesini parmaklarına dayadı, ben de öldürmek için harekete geçtim.

"Ne diyorsun o zaman? Tüm rakamların sizin için açıklandığını gördünüz. Paranızın bizimle emin ellerde olduğuna sizi ikna etmek için daha ne yapabileceğimizden emin değilim. Bayan Reid bu işe çok emek verdi ve umarım paranızın sizin için çalışmasını sağlamak üzere bizimle birlikte çalışan bu işin en iyilerine sahip olduğumuzu takdir edersiniz."

Gerard önce Elizabeth'e, sonra bana baktı. Sonra Allen'a baktı. "Sanırım bir anlaşmamız var beyler. Etkilendim." Ayağa kalkıp elini uzattı ve üçümüz de ayağa kalktık. "Küçük bir şeyle başlayacağım ve nasıl gittiğini göreceğiz. Eğer benim için yapabileceğinizi söylediğiniz şeyi yapabilirseniz, bu güzel bir dostluğun başlangıcı olabilir."

Ben onun elini tuttum ve sıkıca sıktım, o da Allen'ın elini sıktı. Elizabeth'e döndüğünde, onun da sıkıca tokalaşması hoş bir sürpriz olmuştu. "Ve siz, Bayan Reid, bir yıldızsınız. Sizi bizzat ekibimde görmek istiyorum." Bana baktı. "Hadi bunu gerçekleştirelim."

"Çoktan bitti," dedim ona gururla ve o da başını salladı.

Önümüzdeki Pazartesi sabahı ilk iş olarak buluşup sözleşmelerin üzerinden geçme planıyla hoşbeş ettik ve Allen ona gösterdi. Ben çok heyecanlandım Ben gibi hissettim.

kutluyorum. Sözleşmesi biten her yeni müşteri iyi hissettirirdi ama bu kadar büyük bir müşteri inanılmazdı. Elizabeth'e döndüm ve gülümsedim.

"Bu anlaşmanın kapanışını kutlamak için bir kadeh şampanya ister misiniz?"

Yanakları biraz kızardı ve omuz silkti. "Emin değilim. Geç oldu..." Duvar saatimdeki saate baktı ve ben de onu masama doğru yönlendirdim.

"ama. Az önce büyük bir müşteriyle anlaştık ve bence bunu kutlamalıyız." Daha önce şişeyi ve bardakları sakladığım masamın çekmecesine doğru ilerledim, ancak o sırada başarılı sözleşmeye kadeh kaldırırken Allen'ın da benimle olacağını düşünmüştüm.

Elizabeth tereddütle beni takip etti ve nedenini biliyordum. Bu sabah ona metronun yakınında geçirdiğimiz anın bir hata olduğunu ve bunu yapmamamız gerektiğini söyledikten sonra, muhtemelen bunun çizgiyi aşp aşmadığını merak etti. Şişenin mantarını açıp her bir flüte birkaç ons doldururken ben de bunu merak ettim. Ama iki iş arkadaşının kutlama içkisini paylaşmasında gerçekten bir sakınca yoktu.

"Bize ve başarımıza," dedim ve bir kadeh kaldırıp ona uzattım. Ben de kendi kadehimi kaldırdım, o da flütünün kenarını benimkine vurdu ve kadehi dudaklarına götürüp kenarından bana baktı.

O gün bu anlaşmayla mükemmel bir şekilde sona ermişti ve kendimi dünyayı fethedebilecekmişim gibi hissediyordum. Geleceğimiz için umut ve güven doluydum ve bunun için Elizabeth Reid'e teşekkür etmeliydim.

"Sanırım bu sözleşmeyi sana borçluyuz, Beth." Adını söylemem yanaklarının daha da pembeleşmesine ve dudaklarının şarap rengini almasına neden oldu.

"Ne söyleyeceğimden emin değilim." Şampanya kadehinin arkasına saklandı ve bu sabah ona söylediklerime rağmen kendimi yeniden ondan etkilenirken buldum.

Onun kadar çekici ve yetenekli bir kadının yoluma çıkması çok sık rastlanan bir durum değildi ve kendimi

Kafam karıştı. Onunla ilişkiye girmeyi düşünmenin bile kötü bir haber olduğunu biliyordum, ki dün gece onu düşünerek mastürbasyon yaptıktan sonra bu kararı vermişim. Bu ofise, ona bunun bir daha asla olamayacağını söylemeye kararlı bir şekilde girdim ve söyledim de. Ama şimdi ona bunu söylediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Seninle ilgili içgüdülerim doğruymuş. Sen bir rock yıldızısın. Müşterilerimiz seni seviyor." Şampanyayı tekrar yudumladım ve şişeyi kaldırarak onu takip etmesini işaret ettim. Onu koyu renkli deri bir kanepe ve ona uygun bir sandalyeden oluşan salonuma götürdüm. O sandalyeye oturdu, ben de kanepeye oturdum. Birini diğerinin üzerinden geçirirken gözlerim bacaklarına kayd. Giydiği etek biraz yukarı sıyrılmıştı ve kendimi daha yukarı sıyrılmasını dilerken buldum.

"Böyle bir toplantıya geldiğim için oldukça gergindim. Sen ve Allen burada çok önemlisiniz ve ben de sadece bir analistim."

"Bu çok saçma. Takımımız olmadan bir hiçiz ve bunu ikimiz de biliyoruz." Uzandım ve dizine hafifçe dokundum; bu bir cesaretlendirme hareketiydi ama parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu. Ona daha fazla dokunmak istiyordum, başka yerlerine.

"Efendim, ben..."

"Muhtemelen bu şirketin başına gelen en iyi şey sensin, Beth. Kendinden şüphe etmemelisin. Bizimle çalıştığın için gerçekten onur duyuyorum ve patronun olmaktan gurur duyuyorum." Hiç düşünmeden şampanya şişesine uzandım ve hem onun hem de benim bardağımı doldurdum. Biraz telaşlı görünüyordu ve dudaklarını yalamaya devam ediyordu.

"Sanırım..." Beth aniden ayağa kalktı ve bardağını yere bıraktı. "Sanırım gitmeliyim." Elini tuttum ve ben yavaşça ayağa kalkıp ona duyduğum ihtiyaç hissini yutarken o da öylece durdu.

"Yanlıı bir şey mi söyledim?" Kalbim küt küt atıyordu. Ona bu sabah ne söylediğimi biliyordum, o öpücüğü unutmamız gerektiğini, bunun profesyonelce olmadığını ve bir daha yapmamamız gerektiğini, ama o toplantıda son birkaç saattir onun yanında olmak fikrimi değiştirmişti. Vücudum

ona mıknatıslanmış gibi hissettim. Onun çekim gücüne kapılmıştım ve bu çok heyecan vericiydi.

"Hayır, sadece kafam karışık ve ..." Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar dudaklarını yaladı.

"Ve paylaştığımız öpücüğü ve bu sabah söylediklerimi mi düşünüyorsun?" Gözlerinin yüzümde gezindiğini ve yüzünün tekrar kızardığını izledim.

"Sadece... senden gelen iltifatlar benim için farklı bir anlam ifade ediyor." Sesi o kadar kısıktı ki sanki kimsenin onu duymasını istemiyordu. Ama burada ondan ve benden başka kimse yoktu. "Ben sadece... o öpücüğü aklımdan çıkaramıyorum ve sonra bu sabah sen bunu söyledin. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu iyi bir fikir değil ama beni öptüğünü düşünmekten kendimi nasıl alıkoyabilirim?"

Elini bıraktım ve yanağını kavrayıp başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Geri çekilmedi ve aramızdaki kimya tutuşmayı bekleyen bir ateş gibi havada cızırdadı ve patladı.

"Seni gerçekten bu kadar etkiledim mi?" Ona baktım, yüz ifadesini araştırdım ve o da dokunuşuma doğru eğildi.

"Kız kardeşim baba sorunlarım olduğunu söylerdi ama dürüst olmak gerekirse evet." Başını eğdi ve ben de başparmağımı çenesinin geçirerek bana bakmasını sağladım.

"Ve beni tekrar öpmek mi istiyorsun?" Yumuşakça sordum. Beth başını salladı ama sanki utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

"Çok yakışıklısın. İltifatlarınız konusunda çok cömertsiniz. Seninle ortak noktalarımız var ve dürüst olmak gerekirse güçlü ve varlıklı olman seni incitmiyor - gerçi öyle olmasaydın asla çekinmezdim." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ben de gülümsedim.

"Hiçbir zaman gücümü, otoritemi ya da paramı beni istemeni sağlamak için kullanmam. Ve beni öperek ya da birlikte yapabileceğimiz başka bir şeyle benden özel muamele göreceğini düşünmeni asla istemem. İş ve özel hayatımı ayrı tutuyorum." Aman Tanrım.

Çekim o kadar yoğundu ki, onu kanepeye atmamak ve onunla birlikte olmamak için kontrol etmeye çalışıyordum.

"Elbette..." diye nefes aldı ve gözleri tekrar dudaklarıma kaydı. "Beni tekrar öpmek ister misin?" Bu sefer o kışkırtıyordu ve ben bir kadını yarı yolda bırakacak bir erkek değildim.

Aramızdaki boşluğu ikinci kez kapatıp dudaklarımı onunkilere değdirirken kızgın kızımın yüzünün kısa bir görüntüsü aklıma geldi. Her an Allen ya da bir yönetim kurulu üyesi gelip anlaşılmayı sorabilirdi. Büyük bir risk alıyordum ama onun yanındayken tüm edep duygularım pencereden uçup gidiyordu. Almaya değer bir riskti.

-En azından benim şehvetli arzum öyle düşünüyordu.

BETH

T Bay Caldwell'le aramdaki hava o kadar kimya doluydu ki bıçakla kesebilirdim. Soruma cevap vermesini bekledim ama dudaklarında kelimeler oluşmadı. Eli yanağımı hafifçe , başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi, sanki sorduğum şeyi düşünüyormuş gibiydi. Bu sabah bana kötü bir fikir olduğunu ve bir daha olamayacağını söylediğinde tamamen aynı , ama kendime olan güvensizliğim kontrol beni bu duruma geri götürdü.

Kalbim kaburgalarımın çarparken kendim için bir çukur kazmadığımı düşünerek ondan birkaç santim uzakta durdum. Bunu kesinlikle onun iyi tarafına geçmek için bir fırsat olarak kullanmıyordum. Bu işi çok istiyordum ama birbirimize karşı duyduğumuz bu çekime kapılmanın cazibesi o kadar ağır basıyordu ki karşı koyamıyordum. İnsanların ne diyeceğini, zaten ne dediklerini biliyordum. Sadece daha önce hiç kimseye karşı bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim.

Gözleri açık bir şekilde eğildi ve beni usulca öperken bakışlarını gözlerimde sabit tuttu. O kadar nazikti ki, neredeyse hiç olmamış gibi davranabilirdim. Ama parmaklarım onun yan tarafına dokunduğunda, patladılar ve

Statik elektrik gibi cızırdadı. Sertçe yutkundum ve daha fazlasını bekledim ve bu bir işkenceydi.

"Bu çok kötü bir fikir," dedi sessizce ve ben hayal kırıklığı içinde neredeyse sızlanacaktım. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama durmak istemiyordum. Ve bunun nedeni sadece seks yapmak istemem değildi. Sanki ruhumun bir parçasını içinde tutuyormuş, bir şekilde şımararak, onunla fiziksel olarak yakınlaşarak ruhumun tamamlandığını hissedecekmişim gibi geliyordu. Sanki bir parçam eksikti ve o benim kim olduğumu tamamlıyordu.

"Yapmak zorunda değilsin... ama yapmanı gerçekten istiyorum." Yumuşak fısıltım yüz ifadesinin yumuşamasına neden oldu. Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve gözleri yüzümün her yerini taradı. Ne düşündüğünü biliyordum; cinsel taciz davası, potansiyel bir skandal, zirveye çıkmak için seksi kullanan bir kadın. Onun da benim de içimizi rahatlatmam gerekiyordu. Rachel bana onun beni seks için takip edeceğini söylemeye çalıştı ama şu anki tereddütü bile bunun doğru olmadığını gösteriyordu.

Yüzümü taramaya devam etti, benden ona dokunmayacağım kadar uzakta duruyordu ama her nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. "Patronum değilmişsin gibi davranabiliriz... Ben sadece bir yerlerde tanıştığın bir kadını..." diye fısıldadım.

Boğazımda oluşan düğümü yuttum ve nefessiz bir şekilde cevabını bekledim. Gitmemi isterse reddedilmiş hissedecektim ama bunu anlayışla karşılayacaktım. Bunun iş yerinde işleri zorlaştıracığını biliyordum ama belki de haklıydı. Belki de her şeye rağmen en iyisi budur. O konuştuğunda neredeyse gözlerimi kapatıp uzaklaşmaya hazırdım ve bu tüm bedenimi ateşledi.

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?" Dili alt dudağının üzerinde ve bana sırttı. "Sana beni öpmeni söylesem, bunu bir emir olarak kabul eder misin?"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve ciddi kalmaya çalıştım, ama bu işe eğildiğini anlayabiliyordum. Daha önce hiç rol yapmamıştım ama sanırım bu rol yapmak değildi. O gerçekten benim patronumdu; gerçekten ondan emir almak zorundaydım.

"Özür dilerim efendim. Lütfen beni kovmayın. Ne isterseniz yaparım." Elim takım elbise ceketinin içinde, gömleğinin ince kumaşı boyunca kaydı. Kumaşın altındaki gergin kasları hissettim ve parmaklarımdan etinde gezinmesini diledim.

Ağzı benimkinin üzerine çöktü, dili sanki her yerime sahipmiş gibi beni istila etti. Öpücüğün içinde inledim, sırtım pencerenin serin camına dayanana kadar beni geriye doğru bastırırken ellerim yanlarını kavradı. Beni yutmasına izin verdim, gömleğini açgözlülükle çekip çıkarırken ciğerlerimdeki nefesi emdim. Yarı hayvandı, buna harcadığım enerjinin her onsunu açgözlülükle tüketiyordu ve ben de ona izin verdim.

Başımı geriye doğru eğerek boynumu ısırması ve emmesi için ona alan açtım. Üstü açık gömleğinin düğmelerini bulup çözmeye başladım, o da bir kolunu belime doladı ve beni orada tuttu. Köprücük kemiğimi ısırp tenime karşı hırlarken diğer kolunu uzatmış, avuç içlerini başımın üstündeki cama yaymıştı.

"Böyle iyi mi efendim? Sizi böyle soymamı ister misiniz?" Bu çok açık saçık ve yanlış ve onun için sırlıslık olmuştum.

Geri çekildi ve sırtarak bana baktı, göğsü kabarmıştı. "Sorun değil ama kendi kendine soyunmanı tercih ederim. Seni çıplak, masamın üzerinde, benim için yalvarırken istiyorum. Şimdi."

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, ciddi olup anlamaya çalışıyordum. Bu benim rahatlık alanımın çok dışındaydı ama dışlarını hâlâ tenimde hissedebiliyordum, bana bir avmışım gibi bakıyordu. Onu memnun etmek istedim. Bu gece ona istediği her şeyi vermek istiyordum.

Yavaşça soyunmaya başladım, bluzumun düğmelerini teker teker açarak onunla alay ettim. Kumaş kollarımdan aşağı kayarak ayaklarımdan birikirken odadaki gerilim hissediliyordu. Sonra arkama uzandım ve eteğimin fermuarını açarak bacaklarımdan aşağı kaymasına izin verdim. Geriye sadece dantel sütyenim ve ona uygun külotum kalmıştı ve dudağımı ısırdım

utangaç bir şekilde başparmaklarımı yanlardan geçirip daha da yavaşça aşağı kaydırdım. Sessizce beni izledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya başladım ama o dilini saklattı. "Bırak onları," dedi.

Sırıttım ve odaya hâkim olan devasa maun masaya doğru yürüdüm. Üzerine tırmandım, dizlerimi soğuk yüzeye yerleştirdim, kalbim göğsümde çarpıyordu. Kıçım havada, dört ayak üzerinde doğrulup omzumun üzerinden ona bakarken serin havayı ısınmış tenimde hissedebiliyordum. "İstediğiniz bu mu efendim?"

Bana doğru yürüdü, gözleri çıplak bedenimi tararken pantolonu tahrikten gerilmişti. "Hayır," diye hırladı, sesi gırtlaktan geliyordu ve ilkeldi. "O güzel amcığının benim için yalvardığını görmek istiyorum Bayan Reid."

Ben itiraz edemeden uzandı ve parmaklarını külotumun elastik bel bandına doladı ve dizlerimin etrafından aşağı çekti. Bu hoş karşılama karşısında nefesim kesildi, uzun süre tereddüt ettikten sonra bu kadar baskın olması karşısında şok oldum. Ve elleri kalçalarımı kavrayıp beni açtığı anda, yüzündeki ifade tam bir şehvetti.

"Tanrım, ıslanmışsın..." Bay Caldwell bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi, sonra emmek için ağzına götürdü.

"Çünkü beni çok azdırıyorsunuz, efendim," diye nefes aldım, yanaklarım alev alev yanıyordu ama ona duyduğum arzu, sahip olabileceğim her türlü alçakgönüllülük kırıntısını gölgede bırakıyordu.

"O zaman sizi bekletmesem iyi olur," diye mırıldandı ve pantolonunun fermuarını açarak sertleşmiş aletini ortaya çıkardı. Birkaç kez okşadı ve "Kendinize dokunun Bayan Reid" dedi.

Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi ovarken ona sıırıttım. Şimdiden çok hassastı çünkü tüm bu olanlar çok spontane gelişmişti ve kendimi çok yasaklanmış hissediyordum. Herkes her an içeri girebilirdi. Bunu yaparken yakalanabilirdik, belki de sorun buydu ya da belki de sadece onun tarafından gerçekten tahrik edilmiştim.

" böyle bebeğim," diye inledi, kendini eline aldı ve benimle birlikte okşadı. "Yavaş ve istikrarlı."

Kendimi ovmaya devam ederken inledim, beni açlıkla izlerken gözlerim yüzüne kilitlenmişti. Bir eli üzerindeydi, diğeri hâlâ kalçamın arkasını kavramış hareketlerimi izliyordu. Popomun havada olmasından ve pencerelerde perde olmamasından dolayı biraz utanıyordum ama on dört kat yukarıda kimsenin içeriyi göremeyeceğini düşündüm. Pencereye doğru bastırılmış gibi de değildim.

"Kendini parmakla," diye homurdandı ve bana iki kez sormasına kalmadı. Parmaklarımı klitorisimin üzerinden aşağıya ve girişime doğru ittim, G noktamı ovuşturdum. İyi hissettiriyordu ama beni asla boşaltmayacaktı. Onun içimde olmasına ya da en azından bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen, efendim.."

"Lütfen ne?" diye homurdandı, sesi tahrikten kalınlaşmıştı.

"Sizi içimde istiyorum efendim," diye nefes nefese kaldım. Bacaklarımın arasındaki ağrı büyüyordu ve bu beni açgözlü ve çaresiz hissettiriyordu.

"Bunun için yalvarmanız gerekecek Bayan Reid." Popomun yanağına sertçe vurdu, irkildim ama tamamen rahatsız edici değildi. "Arkanı dön," diye emretti.

Ters döndüm, kollarımın üzerinde yükselirken bacaklarım masanın kenarından sarkıyordu. Avuçlarım serin tahtaya yaslandı ve bacaklarımı onun için açtım. Hâlâ dizlerimin etrafında olan külotumla boğuştum ve o külotumu çekiştirerek çıkardı. "Tanrım, seni içimde o kadar çok istiyorum ki."

Kalçalarımı kavradı ve aletin ucu girişime yerleşene kadar beni yaklaştırdı. "Oh Tanrım, evet," diye inledim, sadece bir iki santim içeri girdi ve sonra dışarı çekti. Bu duygu muhteşemdi, ama sadece beni kızdırmaya yetecek kadar, henüz acıyı dindirecek kadar değil.

Kalçalarımı daha sıkı kavrayarak, "Tekrar söyle," dedi. "Beni istediğini söyle."

Sırtımı ona doğru eğerek ve ona hazırlanarak inledim. Kabzasına kadar içime daldı, beni o kadar tamamen doldurdu ki zevkten nefesim kesildi. Tek düşünebildiğim onu içime alıp bu yangını söndürmek ve sarmalım koptuğunda zevk dalgasını hissetmektir ama o tereddüt etti. Bana endişeli gözlerle bakarken kalçalarından gelen minik darbeler beni tahrik ediyordu.

"Prezervatifim yok," diye mırıldandı ama bu aklımdaki son şeydi. Hamile kalmak istemiyordum ama şimdi durmak ikimiz için de işkence olurdu.

"Sadece mi?" Ben önerdim. Kendimi yukarıda tutarken bir yandan da kalçasına uzandım ve sertçe iç çektim.

"Tanrım, Beth, sınırları zorlayarak beni delirtiyorsun. Sen küçük yaramaz bir sürtüksün." Gözlerindeki arzuyu görebiliyordum ve buna bayılmışım. Kontrol etmekte zorlandığını bildiğim aç bir şehvetti bu.

"Çekebilirsiniz demeliydim, efendim." Ona sııttım ve kalçalarımı salladım, ıslak yarığımdan aşağı yukarı kaydığını hissettim. Bu onu daha çok istememe neden oldu.

"Benim ölümüm olacaksın, biliyorsun değil mi?" diye homurdandı ama içimde hareket etmeye başladığında dudaklarında bir gülümseme vardı. İlk başta yavaştı, sonra hızlandı, ta ki odaklanabildiğim tek şey onun içimdeki hissi ve iki yapboz parçası gibi birbirimize nasıl uyduğumuz olana kadar.

"Oh Tanrım, evet," diye inledim G noktama çarptığında ve onun etrafında sıkıldım.

"Hoşunuza gitti mi Bayan Reid?" diye homurdandı, şimdi bana daha sert çarpıyordu. Karnımın çukurunda doruğa ulaştığımı hissedebiliyordum ve bu heyecan vericiydi.

"Mmm evet, lütfen daha fazla ..."

"Arkana yaslan," diye emretti, ben de dinledim ve bunu yaparken kalçalarımı neredeyse masanın kenarından sarkana kadar çekti. Sonra her bir bacağımı teker teker yukarı kalkana, ayakkabılarım omuzlarına dayanana kadar yönlendirdi. Etraflarına uzandı ve bir başparmağıyla klitorisimi ovdu. Kendimi güçsüz hissediyordum ama pozisyon o kadar iyiydi ki

saniyeler içinde. Beni orgazma doğru sürüklerken masanın kenarlarına yapıştım.

Vücudumdaki sarmal alt kısmında sıkılaştı ve yaklaştığımı biliyordum. "Oh Tanrım, yapacağım ..."

"İşte bu," diye homurdandı, içime daha da sert pompaladı. Diğer eli, beni uçurumun kenarına gönderen acı bir tokatla kışımaya indi.

"Oh! Bay Caldwell!" İtmeye devam ederken serbest bırakıldığımı haykırdım. Kendimi kaybettim, kasıldım ve kenetlendim. Spazmlar vücudumu masadan kaldırıp seğirtti ve tek yapabildiğim bileğine uzanıp hiç durmaması için dua etmek oldu. Gözlerimi açmayı başardım ve onun beni izlediğini gördüm, bu garip bir şekilde erotikti ve orgazmı yoğunlaştırdı ve dalgalar solmaya başlayana ve başparmağı klitorisinden uzaklaşana kadar bu pozisyonda kaldım.

Gömleği açtı, pantolonu şimdi kalçalarının ve uyluklarının etrafında gevşekçe sallanıyordu. İticileri hafif bir tempoya yavaşladı ama işi bitmemiştir.

"Masamda olmak hoşunuza mı gidiyor Bayan Reid?" diye hırladı.

"Evet, efendim," diye nefes nefese kaldım, tüm vücudum hala artçı şoklarla titriyordu.

"İçindeki sikimi seviyor musun?" Bu adam hiç de düşündüğüm gibi biri değildi. Uysal ve vanilya gibi bir şey bekliyordum ama benimle konuşma şekli bana sanki kafesten çıkarılmış bir canavarmış gibi geldi. Vücudumu onun için çok ateşli hale getirdi.

"Aman Tanrım, evet... Hiç durma," diye mırıldandım. Neredeyse içimden çıkana kadar kaydı, sonra aletin başının serviksime bastırdığını hissedene kadar yavaşça geri girdi. Her yavaş, amaçlı vuruş daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye homurdandı ve kontrol için savaşıırken sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Güzel, en azından yalnız değildim.

"Mm-hmm," diye inledim ve bu sefer daha da derine sırtımı dikleştirdim.

"Çok sıkısın," diye inledi ve onun içimde zonkladığını hissettim. O da yakındı ve bu sadece onu istememe neden oluyordu

Daha fazla.

"Tanrım, lütfen..."

"Lütfen ne, Bayan Reid?" diye homurdandı, sesi o kadar derindi ki tüylerim diken diken oldu.

"Daha fazlasını istiyorum... Tekrar yap," diye inledim ve bu onun sırtmasına neden oldu, ama ben çok ciddiydim. Tekrar ve tekrar boşalmak istiyordum. Onun bunu durdurmasını asla istemedim.

, sızlandım. "Hayır..."

"Bekle." Bacaklarımı bırakıp elime uzanırken bana gülümsedi. Masadan kalkmama yardım ederken kendini okşadı. "Şimdi üzerine eğil." Yattığım yerde masanın üzerine eğilene kadar bana rehberlik etti. Soğuk yerini vücut ısımin verdiği sıcaklığa bırakmıştı ve ben hâlâ serin olmasını diliyordum. Elini sırtıma bastırdı ve ben de parmak uçlarımla kalçalarımı yukarı doğru ittim, leğen sallayarak onun hamlesini karşıladım.

Girişimi bulana ve yavaşça içeri girene kadar aletini çatlağımda yukarı ve aşağı kaydırды. "Havadaki o kış çok seksi." Tekrar vurdu ve nefesim kesildi. "Bende de o deliğe sahip çıkma isteği uyandırıyor."

"Aman..." İnledim, amım onun etrafında kenetlendi. "Lütfen, Bay Caldwell."

"Yine boşalacaksın, değil mi?" diye homurdandı ve o konuşurken sikiinin içimde seğirdiğini hissedebiliyordum. "İyi bir kız gibi mi?"

"Tanrım, evet..."

"İyi bir kız olduğunu söyle. Benim küçük seksi fingirdem olduğunu söyle." İtmeye başladığında beni tekrar tokatladı, sonra kalçalarımı kavradı ve çenemi sıkıp inledim.

"Ben... Tanrım.. Ben..." Yoğunluk .

"Söyle," diye emretti ve ben yine masanın kenarlarını kavradım. O kadar hassastım ki, bu sefer klitorisimde bile ihtiyacım yoktu. Boşalmaya başladım ve "Boşalırken söyle" diye homurdandı.

"Ben... iyi... bir kızım," diye homurdandım kasılmalar beni ele geçirirken.

Kalçalarımı kavrayıp beni vücuduna doğru çekerken, kalçaları arkadan benimkilere çarpıyordu ve ben her hamleyi zevkle karşılıyordum.

"İşte bu, Bayan Reid... Oh evet," diye homurdandı ve sonra homurdandı. İçimde patladı ve orgazmım içimde şimşek gibi çakarken tohumunun sıcaklığının içime dolduğunu hissettim. Sonra çekildi, amım kasıldı ve aleti arka tarafıma boşalırken vücudum spazm geçirdi. Oradaki sıcaklığı hissettim ve bir an için zamanında çekilmediğini fark etmedim.

Zevk dalgaları azalmaya başladığında, yerini gerginlik ve hafif bir korku aldı. İçime boşalmıştı ve ona sahip olmak için o kadar çaresizdim ki onu sorgulamamıştım bile. Ona duyduğum aptalca şehvetin içinde öyle kaybolmuştum ki bunun olmasına izin verdim.

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Nefesimi tutmaya çalışırken kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Yavaşça ayağa kalktım ve külotuma uzandım.

"Nereye gittiğini ?" Bay Caldwell pantolonunun düğmelerini iliklerken sordu.

Donakaldım ve derin bir nefes aldım. "Ben... Benim eve gitmem gerekiyor, efendim."

Ben uzaklaşmadan bileğimden tuttu ve beni çevirerek göze gelmemizi sağladı. "Beth, bana bak."

Gözlerinin içine baktım ama onları okuyamadım. Aynı kristal mavisi renkteydiler ama şimdi daha sıcak, daha yumuşak görünüyorlardı. Yanağımı tekrar avuçladı ve ani bir utancın üzerime çöktüğünü hissettim. Patronumla seks yapmıştım çünkü kendimi kontrol etme duygum hiç yoktu.

"İyi misin?" diye sordu, dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Birkaç saniye öncesine kadar bundan hiç rahatsızlık duymazken, şimdi onun karşısında çırlıçıplak dururken kendimi tuhaf hissediyordum.

"Ben, uh ... evet ..." Sertçe yutkundum ve iç uyluğumdan aşağı süzülen döller ve az önce olanları düşündüm. İkimiz de nasıl böyle kontrolümüzü kaybetmiştik?

"Dur sana yardım edeyim," dedi. Masasının çekmecesine uzandı ve bir kutu mendil çıkardı. Bana bir tane uzattığında gülümsedi ve kendimi daha da garip hissettim.

"Teşekkür ederim Bay Caldwell," dedim mendili alıp kendimi silerken. O da bir tane daha alıp kalanını boşalttığı yeri sildi ve ben utandım.

"Sanırım artık bana Will diyebilirsin." Kıkırdaması rahat ve sıcaktı, hiç de benim kadar garip hissetmiyordu.

Külotumu aldım ve giydim. Zor olduğu için ayakkabılarımı çıkardım ve sütyenimi düzelttim, sonra eteğimi ve bluzumu almak için yürüdüm. Gömleğinin düğmelerini yavaşça ilikleyip içine sokarken gözleri her hareketimi takip etti ve giyinip ayakkabılarımı almak için geri döndüğümde beni belimden tutup yerimde sabitledi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla. Gözleri yine yüz ifademi aradı ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Önemsediğini hissettim.

"Az önce ne oldu?" Ağzımdan kaçırđım, sonra devam ettim. "Yani... Aramızda neler oluyor?" Bu endişeli güvensizlikten kurtulmak istiyordum ama şu anda bir sinir yumağıydım. O çılgın kimya ve şehvet geçtiğine göre, onunla flört ettiğim ve bana bunu yapmasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Hoşuma gitmişti ama hissettiğim utanç bana bunun çok yanlış olduğunu söylüyordu.

"Emin değilim ama öğrenmek isterim," dedi sırtarak ve yanağıını okşadı.

"Kovulacak mıyım?" Kendi sorum karşısında irkildim ama haklıydım. Daha bu sabah bana bunun söylemişti. Bunu yapamayacağımızı.

"Sana bu şirketin başına gelen en iyi şeyin sen olduğunu söyledüğimde boş konuşmuyordum, Beth. Seni kovamam. Sana burada ihtiyacımız var." Geri çekildi ve ayakkabılarımı alıp bana uzattı. "Ama bence bunu -bu her neyse- bir süre kendimize saklamalıyız.

şimdilik. İnsanların nasıl konuşacağını biliyorum ve bunun itibarınızı etkilemesini hiç istemem."

Endişesi samimiydi ve kalbime dokundu. Önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırıp topuklarımı giyerken başımı salladım. Sözleri yüzüme bir gülümseme getirse de içimde hâlâ biraz burukluk vardı. Evet, onun desteğini almıştım ve görünüşe göre benden hoşlanıyordu ama insanlar şimdiden konuşmaya başlamıştı. Az önce gidip dedikodu değirmenine tam da istedikleri şeyi vermiştim. Artık aramızdaki kimyayı saklamak neredeyse imkânsızdı ve kendimi kontrol altında tutmak için iki kat daha fazla çalışmam gerekecekti.

"Peki... Seni yarın arayayım mı?" diye sordu kravatını düzeltirken ve ben sııttım.

"Sadece bir ganimet araması istiyorsan." Ona göz kırptım ve o da kıkırdadı.

"Pazartesi görüşürüz, Bayan Reid." Adımı söyleyiş şekli içimi eritti. Bunu sevdim, gerçi bana Beth demesini de sevdim.

"İyi geceler Bay Caldwell," diye mırıldandım, soyadını vurgulayarak. Will ve Beth - benden neredeyse yirmi yaş büyük olsa bile kulağa hoş geliyordu.

Ofisten sersemlemiş bir halde çıktım ama bunun keyfini tek başıma çıkarmam gerektiğini biliyordum. Rachel bunun sonunu asla izin vermezdi. Ama bu mutlu olamayacağım anlamına gelmiyordu. Her şeyi olurluna bırakacaktım ve işler ciddileşirse ona söyleyecektim. Şimdilik bu benim sırrımdı. Uykuya dalarken hayalini bir sır.

WILL

T limuzin beni şehirdeki otelimden ofise taşıdı. Ben olsam olmuştur içinde Şikago hepsi hafta için çok önemli bir müşteriyle mali durumunu görüşmek için buluşuyor. Stratejiler. Bu olmuştur a çok uzun hafta Tam toplantılar ve yemeklerle doluydu ve ben

Eve. Abby'yi de özledim, bu benim için zordu.

Kate buradayken, bir iş toplantısına katılmak duygusal olarak o kadar da ürkütücü değildi. Ben yanında olamasam bile Abby'nin en azından annesine sahip olduğunu biliyordum. Ama Kate öldüğünden beri işler çok değişti. Başlangıçta bu toplantıları önemli ölçüde azaltmışım ama Abby'nin olgunlaşması ve yaşlanmasıyla birlikte en önemli müşterilerim için seyahatlere çıkmaya yeniden başlamışım. Ama bu farklı olmasını istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Sadece Bayan Clark'ın sinir bozucu olduğunu söylüyorum." Abby onu evde bırakıp yerine bakacak birini bırakmamdan nefret ediyordu. Ona güvenmediğimden değil. Kızıma tamamen güveniyordum. Güvenmediğim şey bu şehirdeki diğer insanlardı. Evimden uzakta olduğumu öğrenirlerse kim bilir neler yaparlardı.

Ve Bayan Clark sadece bir dadı değildi. O eğitimli bir kanun uygulayıcısı memuru ve sadece tesadüfen yaşayan biriydi.

Alt kattaki dairelerden birinde. Bir gün ben işten dönerken asansörde karşılaştık ve o hafta başında bir hırsızlık olayından bahsetti. O günden beri her yolculuğa Abby'ye göz kulak olması için onu işe almıştım. Abby kesinlikle bir çocuk değildi, ama biraz daha fazla güvenlik içimi rahatlatıyordu.

"Biliyorum tatlım, ama o sadece işini yapıyor. Ben yokken ve sen yalnızken biri çatı katına girerse neler olacağını düşünmek bile istemiyorum." Gitmemden nefret ediyordu ve ben de onu terk etmekten nefret ediyordum. "Lütfen ona karşı sabırlı ol. Yarın evde olacağım."

"Tamam ama seyahatlere çıkmandan hoşlanmıyorum. Neden normal insanlar gibi işlerini Skype üzerinden halledemiyorsun?" Abby'nin sesi bana sinirli geliyordu ve eve döndüğümde bunu nasıl telafi edebileceğimi düşünmeye başladım.

"Bir hafta boyunca oturup müşterinin portföyünü her yönüyle ele aldığımız bir geziyi koordine etmek koca bir ekiple daha kolay Abby. Anlamadığını biliyorum ama bunu benden uzak kalmaya alışmana yardımcı olacak bir araç olarak kullanmayı düşünmeni istiyorum. Gelecek yıl üniversiteye gideceksin ve her zaman yanında ben olmayacağım." Onu kara kara düşünürken, kaşlarını çatmış ve dudaklarını büzmüş bir halde hayal edebiliyordum.

Küçük kızımın büyümekle mücadele ettiğini görmek beni biraz üzdü. En önemli şeyleri öğrenmesine yardımcı olacak bir annesi yoktu - duygusal düzenleme ve hayal kırıklığı sırasında kendini rahatlatma gibi benim iyi olmadığım şeyler. Abby'nin bu konuda tek başına olmasından hoşlanmıyordum ve daha iyi bir baba olmama yardımcı olması için sık sık danışmanlarla görüşmeyi düşünüyordum. Ama onun asıl ihtiyacı olan şey bir anne figürüydü. Böyle anlarda ona yardım edecek biri.

"Bir takım mı?" diye sordu. "O kadını yanında getirmedi, değil mi? Her zaman övündüğün kadını."

Aklım Elizabeth'e gitti ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bir hafta kadar önce harika bir gece geçirmiştik,

ve o zamandan beri yakalanmamak için gizlilik içinde birçok flörtleşmemiz oldu. konuda çok ciddi bir tartışma yapmamış olsak da, bunun bir yere varma ihtimali olduğunu düşünüyordum. Kalbimin uzun zamandır ilk kez yeniden canlandığını .

Gerçi bu gezide o yoktu. Bu proje Kevin ve Jill tarafından başlatılmış ve yönetilmişti ve her ikisi de destek için yanlarında kıdemsiz analistlerinden birini getirmişti. Beth bu resme ya da ekibe uymuyordu ama uymasını isterdim. Onu daha yakından tanımak için bu zamanı ayırmayı çok isterdim.

"Abby, lütfen derin bir nefes al. Beth bu gezide değil, olsa bile bu bir iş gezisi. Onun için neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum." Bu sözler ruh halimi bozdu. Abby'nin neden üzüldüğünü biliyordum. Kendi çocuğumla övünmezken onun yeteneğini abarttığım için Beth konusunda güvensizlik hissediyordu ya da belki de benim hayatıma devam etmemden korkuyordu.

" sakla, baba. Ona Beth dedin. Elizabeth ya da Bayan değil. Adı her neyse." Abby'nin sesi üzgün geliyordu ama saygısızlık hiç hoş değildi.

"Abigail, üzgün olsan bile benimle bu şekilde konuşmamalısın. Duygularını saygılı bir şekilde ifade ettiğin sürece senin için sorun yok." Beth'e ilk ismiyle hitap etme hatamı yakalamıştı. Bu hatayı iş yerindeki insanlara karşı da yapıp yapmadığımı merak ettim.

"Özür dilerim, baba." Abby çekti ve sesinin tonunun değiştiğini duydum. "Eve döndüğünde görüşürüz."

"Seni seviyorum," dedim ama daha sözümü bitirmeden telefonu kapattı.

Yolculuğun geri kalanında beni hüznün kapladı. Müşterimizle buluşmak üzere yukarı çıkmadan önce alt kattaki lobide ekiple buluştum. Hepimiz asansöre doluştuk ve onlar mutlu bir şekilde sohbet ederken toplantıya doğru yukarı çıkmaya başladık. Aklım eve ve şirketin şu anda ne kadar iyi durumda olduğuna gitti. O büyük satın almadan sonra işler yolunda gidiyordu.

Böylece kişisel müşteri yükümü azaltmayı ve bu tür toplantılarla başkasının ilgilenmesini sağlamayı göze alabildim. Bunun için Beth'e hak vermeliyim. Bu evde daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Ancak, Abby'ye bunu yapabileceğimi ve bunun nedeninin Beth olduğunu ima etsem bile, buna olumsuz tepki vereceğini biliyordum. İşim ya da birlikte çalıştığım kişiler söz konusu olduğunda aklımdan neler geçtiğini anlamıyordum. Bu konu hakkında konuşmak isterdim ama o kadar değişken bir konuydu ki huzuru korumak için bundan kaçındım.

Bizim kata geldiğimizde konferans salonuna doğru yöneldik. İş saatlerinde Beth'i aklımdan uzak tutmakta yeterince zorlanıyordum. Abby'yle yaptığım tartışma bunu daha da kötüleştirdi. Beth'i aramak ve sesini duymak istiyordum. Bütün hafta boyunca mesajlaşmak, ondan haber alma arzumu tatmin etmemişti. Onunla aramda hissettiğim bağ çok güçlüydü ve ayrı olduğumuz zamanlarda bile giderek artıyordu.

Ekip yerleşirken, müvekkilim Bay Ferguson masanın başında durdu ve bekledi. Yerime oturduğumda bana gülümsedi ve ben de Beth'le ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalıştım. Dikkatimi dağıtacak zaman değildi. Odaklanmam gerekiyordu.

"William, bu hafta işlerin gidişatından çok memnunum. Biraz daha farklı bir düzen bekliyordum ama ekibiniz gerçekten de üzerine düşeni yaptı." Bay Ferguson yerine oturdu ve takım elbise ceketinin düğmelerini açarak kravatını göğsünde düzeltti.

Bu projenin lideri olarak, müşterimizin tamamen memnun olmasını sağlamak benim görevimdi ve her ne kadar memnun gibi görünse de, şüpheyi yer kaldığını hissediyordum. En iyi uygulamalarımızdan tamamen memnun olana kadar bu şehirden ayrılmak istemiyordum ve bu da onun herhangi bir tereddütünü araştırmak anlamına geliyordu.

"Gerçekten mi?" Daha dik oturarak sordum. "Ne bekliyordunuz? Belki de bu beklentiye hâlâ karşılayabiliriz. Harekete geçme planımızın herhangi bir bölümünü değiştirmek için bir günümüz kaldı.

ileri." Masanın üzerine eğildim, dirseklerimi kenara dayadım ve ellerimi kavuşturdum.

Bay Ferguson başını salladı ve ekibimin yüzündeki beklenti dolu ifadelere baktı. Her biri muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu: Yaptığımız işten tamamen memnun olduğundan emin olmalıydık.

"Benim gibi önemli birinin kırmızı halıya çıkmamasına çok şaşırdım." Onun bu yorumu beni şaşırttı. Konuşmak için ağzımı açtım ama o devam etti: "Şu anda senin için çalışan bu rock yıldızı analist hakkında çok şey duydum ama tek gördüğüm tanıdık yüzler. Size emanet ettiğim bu kadar para için, onun da burada olması gerekirdi." Bay Ferguson'un kaşları kalktı ve ekibimden birkaç kişinin suratının asıldığını gördüm.

Bu kaş çatmalar, sakin ve profesyonel ifadelerine dönmeden önce sadece bir mikrosaniye sürdü ama onları fark etmiştim. O beklenti dolu ve neşeli artık bunlardan hiçbiri değildi ve bu beni hayal kırıklığına uğratsa da şu anda onlara seslenemezdim. Benim işim Ferguson'u mutlu etmekti ve ben de bunu amaçlıyordum.

"Bayan Reid gerçekten bir rock yıldızı Fred, ama seni temin ederim ki bu ekip birinci sınıf bir iş çıkardı. Eğer isterseniz, tüm bu planı denetlemesini ve görüşlerini sunmasını sağlayabilirim. Eğer gerçekten istiyorsanız, gelecek yılki değerlendirme için onu da ekibe dahil edebilirim."

Bu kişisel değildi. Beth gerçekten olağanüstü ve inanılmazdı. Müşteriler onun mükemmel işlerini duyduklarında - genellikle haberi yaygaracı gibi yayan birine övündüğüm için - onu istiyorlardı. Bu sadece işti. Ve Bay Ferguson'a Beth'i ekibine katma seçeneğini sunmak hesabı için iyi bir şeydi. Gerçi Kevin'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı fikirde değildi.

"Bu gerçekten iyi bir plana benziyor. Sanırım tam bir denetim yapacağız ve siz de ekstra bir masraf çıkarsa bunu bana bildireceksiniz. Eğer duyduğum kadar iyiye, onu hesabımda istiyorum." içeriği gülümsemesi yüzüne olarak döndü.

konuyu değiştirdi ve son tartişmalarımıza geri d6nd6k.

G6n6n geri kalanı sadece işle geçti, ancak ne zaman "Bayan Reid'in denetimi" konusu aılsa, ekibim ya tersliyor ya da kısa kesiyordu. Belli ki ondan bu kadar bahsetmemi onaylamıyorlardı ama bunun beni etkilemesine izin vermiyordum. Hepsinin kılarını yırtarak çalışmak ve onun başardıklarını başarmak için aynı fırsatı vardı, ancak aynı çabayı veya saatleri harcamak istemiyorlardı.

Nihayet toplantı bittiğinde ve eve d6n6ř uçağına yetişmek için otellerimize d6nme vakti geldiğinde asans6re bindim. Ekip bu 6ğleden sonra b6t6n hafta olduğundan çok daha sessizdi ve bunun Beth ve m6şterinin onun yardımı konusundaki ısrarıyla ilgili olduğunu biliyordum. Kevin muhtemelen kendini tehdit altında hissetti. Gençler muhtemelen bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramışlardı 6nk6 ikisi de pozisyon için başvurmuş ve alamamışlardı. Ama Jill'in neden gergin g6r6nd6ė6nden emin değildim; belki de diğerlerinin fikirlerinden besleniyordu. Yine de, çalışmalarının denetlenmesinden şikayet ettiklerinde bile dilimi tuttum.

Limuzinime tırmandım ve şof6r beni otele geri g6t6r6rken başımı koltuk başlığına yasladım. New York'a d6nmek ve biraz rahatlamak için sabırsızlanıyordum. Ama aklımda Beth vardı ve onu g6rmek listemin en başında yer alıyordu. Telefonumu çıkardım ve onu aradım. Geri d6ner d6nmez onu g6rmeliydim, sadece bu yolculukla ilgili gelişmeleri ve ek iş y6k6n6 açıklamak için değil, aynı zamanda sesini duymak istediğim için.

"Selam Will," dedi usulca cevap verdiğinde. "Beth," diye nefes aldım ve dudaklarımda bir g6l6mseme oluşmasına izin verdim.

"Ah, ne oldu?" Muhtemelen, bu hafta iletişimimizin birincil yolu bu olduğu halde neden ona mesaj atmak yerine aradığımı merak . Farklı bir nesilden olduğunu biliyordum ve bu y6zden mesajlaşmaya başvurdum - onun yaşındaki insanlar b6yle konuşuyordu. Ama can atıyordum

Onunla her daha fazla. İşte daha fazla, kişisel olarak daha fazla, cinsel olarak daha fazla ...

"Sadece sesini duymak istedim..." İçimi çektim. "Hey, bu gece şehre dönüyorum. Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" Birlikte çalıştığımız birkaç garip günden ve flörtöz şakalaşmalardan sonra, ofisimde olanları gerçekten tartışmadan ve sonra bir hafta uzak kaldıktan sonra, hala havada kalan çok şey olduğunu biliyordum. Beth'le daha fazla bir şeylerin peşinde koştuğumuza dair hayallerimin aklıma girmesine izin vermiştim.

"Will..." Sesi temkinli ve tereddütlüydü. "Sadece bazı şeyler hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Yani..." İçimden bir ses bu tereddüdü hissetmesine neden olacak bir şeyler olduğunu söylüyordu ama sorarak aşırı dramatik davrandığımı düşünmesini istemiyordum.

"Pekala, akşam yemeği için bana katılmaya ne dersin, sonra konuşuruz. Geldiğini biliyorum. Ve eminim şüphelerin vardır. Biliyorum var - seninle ilgili değil, sadece.. başka şeylerle ilgili." Kızımın tepkisi ve kurulun hayatım ve kariyerim üzerindeki kontrolü gibi şeyler.

"Pekala..." Beth içini çekti ve derin bir nefes aldığını duydum. "Seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim. Ne giymeliyim?"

Günüm tamamlanmıştı. Zihnimi ve ruhumu büyüleyen kadınla akşam yemeği yemek için New York' geri döneceğimi bilmek tüm günün olaylarını aklımdan çıkardı. Ona rahat giyinmesini söyledim ve sadece bir hamburger yiyip konuşabileceğimizi umdum. Belki de onu geldiğinde koruyabileceğimi ve koruyacağımı bilmek içini rahatlatmaya yardımcı olurdu. İş arkadaşlarının bu konuda yaygara koparıp koparmayacağını zaman gösterecekti ama her ilişkinin zorlukları vardı. Sadece hangilerinin ele alınmaya değer olduğuna karar vermemiz gerekiyordu.

BETH

onbahar için normalden daha sıcak bir gündü ve Jill öğle yemeği için diğer kıdemli analistlere katılmamı istedi. Bu işe girdiğimden beri öğle yemeklerimin çoğunu masamda çalışarak ve bir şeyler atıştırarak geçirdiğim düşünülürken bu bana garip geldi. İşe başlayalı neredeyse bir ay olmuştu ve rutine başladığımı hissediyordum ama Jill daha fazla birlik ve beraberliğe ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar ediyordu. Takım.

Makarnamı ve ekmeklerimi yedim ama çoğunlukla sohbetten uzak durdum. Ne zaman bir şey söylemek için ağzımı açsam diğer analistlerden biri sözümü kesiyor, üzerimden konuşuyor ya da söylediklerimle çelişiyor gibiydi. Bu hiç de iyi bir duygu değildi ve bu Jill'in ekibe verdiği acı dolu ifadeleri gördüm. Hiçbiri beni pek sevmiyordu ve bunun yaşımdan mı yoksa aniden üzerlerine itilmemden mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

Jill ekip oluşturmaya kararlı görünüyordu ama ben onların kaynaşmasını izleyen bir yabancı gibi hissediyordum. Sohbette bir durgunluk olduğunda tuvalete gitmek için dışarı çıktım, gerginliğe ara verdiğim için mutluydum. Ani terfimin bazı düşük rütbeli analistleri biliyordum ama kıdemli analistlerin düşmanca bir bölgeye gireceğini düşünmemiştim.

Bölüm. İlk günümdeki o cesur hareketten sonra Kevin'in benden hoşlanmadığını ama diğerleri bundan etkilenmemiştir. Tabii bu muamele Will'in müşterisinin benden işlerini denetlememi istemesinden kaynaklanmıyorsa.

Tuvalete girdim ve mesanemi boşalttım. Ellerimi yıkamak için uzun zaman harcadım, böylece masaya geri döndüğümde görmezden gelinmek için daha az zamanım olacaktı. Bu kadar uzun süre gitmiş olmamın tuhaf görüneceğini bildiğimden geri dönmeye karar verdim. Ama yolda kel kafalı, kısa boylu bir beyefendi beni durdurdu.

"Affedersiniz, Bayan Reid?"

Masaya doğru bakış atarak ona doğru dönmek için durakladım. Onu tanı mıyordum ya da adımı nereden bildiğini bil miyordum ama en azından benimle konuşmak istiyordu. Tanıdık gel miyordu ama iyi giyinmişti, bir iş profesyoneli gibi.

"Alo, evet?" Tekrar masanın olduğu yöne baktım ama kimse bana bakmadı. Gitmiş olmam umurlarında değ ilmiş gibi görünüyordu.

"Merhaba, benim adım Nevil Banks," dedi elini uzatarak. O devam ederken ben de kibarca sıktım. "Banks Yatırımcılık'ı yönetiyorum. Eminim duymuşsunuzdur."

Eli soğuktu ve bir bayanla tokalaşmak için fazla sıkıydı. Elimi kavrayışından çektim ve diğer sıktım. O firmanın adını duymamıştım ama bu beni şaşırtmadı. Sadece New York'ta binden fazla firma vardı. Hepsinin adını nereden bilebilirdim ki?

"Evet, tabii." Dişlerimin arasından yalan söyleyerek gülümsedim. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Caldwell'deki stajı üniversiteden hemen sonra biri bana teklif gönderdiğinde almıştım. Ondan sonra başka bir yere bakmayı düşünmedim bile.

"Sizin hakkınızda harika şeyler duydum Bayan Reid ve karşılaşmamızın tesadüf olduğunu sanmıyorum." Bir an düşünceli göründü ve sonra elini karnına götürdü. "Sana benim çalışmanı teklif etsem ne derdin?" Durakladı ve ben de içime çektim.

Teklifini reddetmek için bir nefes aldı ama elini kaldırdı. "Cevap vermeden önce şunu ... Seni şirketimde ortaklık yolu açık bir kıdemli yapacağım. Bahse girerim Caldwell sana bu umudu vermiyordur... Ve sana maaşın artı yüzde 20'sini vereceğim. Yan haklar paketi de konuşulabilir. Yeteneği ödüllendirmekten çekinmem."

Kıbarca gülümsedim ve kontrollü bir nefes verdim. "Çok cömert teklifiniz için teşekkür ederim Bay Banks, ama Caldwell'de oldukça mutluyum." Tek düşünebildiğim Will'i her gün görememektir.

İlişkimizi son derece profesyonel ve özel tutmamız gerektiği konusunda yaptığımız uzun tartışmadan sonra, gizli bir ilişkiye sahip olmamızın duygusal sağlığım için iyi olup olmadığını düşündüm. Ama bana karşı çok tatlı ve nazikti, onu nasıl geri çevirebilirdim ki? Bu haftanın büyük bir bölümünü özel hayatlarımızdan bahsetmeden geçirdik ve belki de bunu başarmanın mümkün olduğunu hissettim.

Nevil'in yanından ayrıldığımda ekibimin ayakta olduğunu ve ofise dönmeye hazırlandığını gördüm. Jill bana doğru sempatik bir bakış attı ve olanları tartışmak için ofisime geleceğini biliyordum. Bana ne kadar düşüncesiz olduklarını açıklayacak ve daha fazla ekip oluşturma egzersizine ihtiyacımız olduğunu söyleyecekti. Ben sadece işime odaklanmak ve işimi iyi yapmak istiyordum.

Günün geri kalanı akıp gitti ve iş yerindeki garip durumu düşünmek zorunda kalmamak için kendimi işe verdim. Aynı garip e-posta hesabından iki e-posta daha almıştım, Bay Caldwell ile yaşadığımı düşündükleri yasadışı ilişkiyi kamuoyuna açıklamakla tehdit ediyorlardı. Gerçi ofiste bu konuda dedikodu bile duymamıştım, yani ya insanlar ben etraftayken benim hakkımda konuşmama konusunda gerçekten iyiydiler ya da kimse bunu gerçekten söylemiyordu ve bu e-postaları gönderen kişi sadece beni korkutmaya çalışıyordu.

Saat neredeyse 16.00'ydı ve eve gitmek için eşyalarımı topluyordum ki Will'in sekreteri kapıyı çalma nezaketinde bile bulunmadan Will'in ofisinden çıkıp benimkine girdi.

Yüzünde çatık bir ifade vardı ve ceketini kolunun üzerinden sarkıyordu. Ayağa kalktığımda yanımdan geçti ve dış kapıya geldiğinde omzunun üzerinden döndü ve yemin ederim benimle alay etti.

"Duydunuz mu? Raylar çökmüş. Sarı hatta bir atlayıcı varmış. Yürüyerek rahat etsen iyi olur." Ofisten çıktı ve kapıyı olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde kapattı. Benimle sorununun ne olduğundan emin değildim ama ilk günümünden beri bana hiç iyi davranmamıştı. Onun ofisini aldığımı biliyordum ama işini almamıştım ve bu benim seçimim bile değildi. Bir kabinde mutlu olabilirdim.

Uygulamayı kontrol etmek için telefonumu çıkarırken iç çektim. MTA, Sarah'ın söylediklerinin aynısını söylemişti ama atlayan kişiyle ilgili kısmı atlamışlardı. Bu sadece kişinin ailesine karşı duyarsızlık değildi, aynı zamanda bunu paylaşmaya da gerek yoktu. Beni etkileyen kısım ise artık eve dönecek bir aracımın olmamasıydı. Uber bir seçenek bile değildi. Bu şehirde herhangi bir yere gitmek bir servete mal oluyor - iki otoyol geçiş ücretiyle birlikte ek fiyatlandırma sırasında en az doksan dolar. Ve bugünkü gibi sıcak bir günde bile topuklu ayakkabı ve etekle seksen blok yürümek istemiyordum.

Hayal kırıklığı ve yenilgi içinde telefonuma bakarken Will ofisinden çıkıp benim ofisime girdi, muhtemelen beni hâlâ orada görünce şaşırmıştı. Elinde evrak çantası vardı ve takım elbisesinin ceketini kolunun üzerine katlamıştı.

"Hey Beth, dışarı mı çıkıyorsun?" Yumuşak gülümsemesi bende de gülümseme uyandırdı ama bunu zorlayamadım. Geçirdiğim uzun günden sonra, para biriktirmek için seksen blok yürüme düşüncesi kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu. Kendimi yenilmiş ve yorgun hissediyordum ve bu belli oluyordu.

"Ah, evet..." İç çektim. Sonra yüzüne baktım ve beni bırakmasını istemeyi düşündüm. Will'le aramızda garip bir bağ vardı. Bir kez yemeğe çıktık ve konuştuk. Ofisinde seks yaptık, ama aynı zamanda son birkaç hafta boyunca saatlerce mesajlaştık ve araya birkaç telefon görüşmesi sıkıştırdık. Burada, iş yerinde, kimse

Aramızda bir şeyler olduğunu hiç bilemezdim ama biliyordum. Güçlü bir duygu hissettiğimde ona doğru bir çekim hissediyordum - onunla konuşmak için telefonuma uzanma dürtüsü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, ağırlığını bir ayağından diğerine .

"Oh, trenler çalışmıyor. Uber'e bir servet harcamak istemiyorum ..." Başımı salladım ve o da kıkırdadı.

"Seni bırakayım." Teklifi çok sıradan bir şey gibi gelmişti ama buradan sadece birkaç blok ötede yüksek bir çatı katı olduğunu biliyordum. Daireme gidip gelmek tek yön neredeyse otuz dakika sürüyordu ve yoğun trafikte beni eve götürmek için arabasında bir saatten fazla zaman harcardı.

"Will, yapamazsın. Bu gerçekten uzun bir yol. Şehir merkezinde yaşıyorsun." Yüzümü buruşturdum, o da başını salladı ve dizüstü bilgisayar çantamı aldı.

"Saçmalık. Benimle gel. Seni dairene bırakayım, böylece konuşmak için zamanımız olur." Bana göz kırptı ve kapıya doğru yürümeye başladı; ceketimi alıp onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Asansörlerden zemin kata indik ve limuzini bizi bekliyordu. Allen'ın beni Will'in limuzinine binerken izlediğini gördüğüme yemin edebilirdim ama Will dönüp bana baktığı ve araba trafiğe çıktığı anda bu düşüncüyü kafamdan attım.

"Günlerdir böyle bir anın özlemini çekiyordum..." Will uzanıp parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirdi ve bunun kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenler bir anda düşüncelerimde belirdi. Rachel beni öldürecekti. Gizli e-posta zorbası dedikodular için daha fazla yem olacaktı. İş yerinde saygı görmek istiyordum ve iş arkadaşlarımdan benimle zaten bir sorunu olduğu açıktı. Ve liste uzayıp gidiyordu.

"Öyle mi?" Diye sordum ama ben de aynı şekilde hissediyordum. Bunu yapmamam için ne kadar sebep varsa hepsine rağmen, kalbimdeki ona bağlanma ve onun tarafından kabul edilme arzusu dinmek bilmiyordu. Daha da yaklaştım ve gardımı indirdim, rahatlardım.

yakınlık. Will bana başka hiçbir şeyin kadar güvende hissettiriyordu ve böyle bir günün ardından kendimi güvende hissetmek istiyordum.

"Ben sevdim, umarım sen de sevmişsindir." Uzandı ve yüzümdeki saçları taradı.

Başımı salladım ve başımı omzuna yasladım. "Sanırım çete benden nefret ediyor." Sessiz itirafım üzerine kolunu bedenime doladı ve beni kendine çekti. İhtiyacım olduğunda rahatlatılmak iyi hissettiriyordu.

"Sizden nefret etmiyorlar. Güvensiz ya da kıskançlar. Sen çok güçlü bir lider ve ekip üyesisin ve muhtemelen sadece gözleri korkuyor." Bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama söyledikleri doğru değildi. Benden hoşlanmıyorlardı çünkü onların altında olmaktan çıkıp onların denetçisi olmuştum. Ben de kendimden nefret ederdim.

"Bu hiç hoş bir duygu değil." İçimi çektim. "Ama bu öyle," dedim kollarına sokularak. "Beni her zaman nasıl bu kadar güvende hissettiriyorsun?"

Will yine kıkırdadı ve sıcak bariton sesi göğsümü titretti. "Sanırım bunu birbirimize yapıyoruz. İçimi rahatlatmanın bir yolunu buldun, Beth. Birlikte geçirdiğimiz her saniyeden zevk alıyorum. Bu yüzden sana bizden vazgeçmemeni söyledim." Beni geri çekti ve gözlerimin içine bakmak için yanağımı avuçladı. "Aramızda gerçekten özel bir şeyler var ve bunun nereye gittiğini görmek istiyorum."

Gülümsedim ve başımı tekrar omzuna yasladım. Bir an için ona öğle yemeğindeki o tuhaf etkileşimi anlatmayı düşündüm, o adam birdenbire bana iş teklif etmişti ama ben anında reddetmiştim. Belki de cevabım buydu. Will ve ben gerçekten uyuşmuştuk. Geçen haftaki yemekten sonra beni seks yapmaya zorlamadı ve bunun Rachel'ın onun hakkında düşündüklerinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Will beni ben olduğum için seviyordu, seks için değil.

O işi hemen kapattım çünkü onun etrafında olmak istiyordum, bu benim için büyük bir göstergeydi. Ondan kendime bile itiraf edemediğim kadar hoşlanıyordum ve bu beni biraz korkutuyordu. Ya ona aşık olursam ve ? O zaman

Sadece kırık bir kalp değil, Caldwell'de çalışmak da benim için çok fazla olurdu. Her gün Will'le çalışmak ve ona sahip olamamak bir yana, herkesin bu konuda konuşması beni mahvederdi.

"İyi misin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Ben iyiyim. Sadece uzun bir gün geçirdim." Onu içime çektim ve kokusu cennet gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyordu. Onun gücünü içime çektim ve beni yeniden canlandırdığını hissettim.

"Harika bir iş çıkarıyorsun. Yaptığın denetim çalışması o kadar harikaydı ki müşteri bundan sonra tüm projelerinden senin sorumlu olmanı talep etti. Aslında ona bunu yapamayacağımızı söylemek zorunda kaldım çünkü çok talep görüyorsun. Bir gün kendi şirketini yönettiğini görebilirim."

Will'in iltifatları göğsümü kabarttı. Ya bana yağ çekmekte gerçekten iyiydi ya da gerçekten o kadar harika olduğumu düşünüyordu. Her iki durumda da, bu iyi hissettirdi.

"Beni sadece vücudum için seviyorsun," dedim şakacı bir şekilde, ama hemen geri çekildi ve çenemi çimdikleyerek beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Sakın böyle düşünme, Elizabeth." O kadar ciddiydi ki, birdenbire şaka yaptığım için utandığımı ve aynı ayıldığımı hissettim. Gözleri tutkuyla yanıyordu ve ben zorlukla yutkundum. "Benimle bir daha seks yapmayacağını söyleyen bile yine aynı şekilde hissederdim. Bence sen harika bir kadınsın, zeki, yetenekli ve güçlüsün. Ve güzelliğin de buna katkıda bulunuyor."

Bunlar kalbimi çarptıran ve gözlerimin dolmasına neden olan gerçek iltifatlardı. Gerçekten ciddiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Will," dedim usulca, ama sanki bu konuda şaka yaptığım için incinmiş gibi dudaklarını büzdü. "Öyle demek istemedim." Ben de onun yanağına dokundum. Elimi çenesini kavrayana kadar yukarı kaydırduğımda kirli sakalları parmak uçlarıma değdi.

"Bu konuda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum, Beth. Sana aşık oluyorum. Sen istemedikçe seks yapmak istemiyorum.

bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor, çünkü hiçbir kadın bana senin gibi hissettirmede. Ortaklık için gerçek bir şansımız olduğunu hissediyorum..." Gözleri yüzümü aradı ve bu ortaklık teklifinin Nevil'in daha önce bana attığı tekliften bile daha iyi olduğunu düşündüm.

Onu üzdüğüm için kendimi kötü hissettim ama sözleri tam da o desteğe ihtiyacım olduğu anda beni vurdu. Doğruldu ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, sonra geri çekilerek "Ben de" dedim. Onu tekrar öptüğümde o da beni öptü. Öpücük yumuşak ve tereddütlüydü, sanki o istemiyormuş gibi, ama ben ona açtım. Böyle bir itiraftan sonra, tek uygun yanıtın bunu bir tür birleşmeyle mühürlemek olduğunu hissettim. Dönerken Will beni vücuduna doğru çekti. Yanındaki koltukta dizlerimin üzerine çöktüm ve öpüşürken ona doğru eğildim. Elleri kalçalarımdaya duruyordu ve araba trafikte ilerlerken kendimi onun omuzlarına dayadım. Ona sarılmak için hareket ettiğimde, üzerimdeki kalem eteği hatırladım ve bunun olmayacağını, en azından bu şekilde olmayacağını fark ettim. Will bunu fark etmiş görünüyordu ve eteğimi yukarı iterek bana yardım etti, ancak elleri kalçalarımdaya aşağı kayarken külotumu da onlarla birlikte aşağı indirdi.

Bacağımı kucağına koyduğumda parmakları uyluğumun iç kısmında gezindi. Klitorisimi okşayarak kıvrımlarımın arasında nem oluşmasını sağlarken bir dizimi kalçalarının iki yanına koymuştum. Benimle dalga geçme şeklinden dolayı zar zor sessiz kalabiliyordum. Dili dışarı fırladı ve boynumda oluşan bir ter damlasını yaladı.

"Will..." Benimle acımasızca dalga geçerken kısık bir sesle sızlandım.

Bir an durdu ve yer değiştirirken aramızda soğuk hava hissettim. Pantolonunu kalçalarından aşağı ittiğini görmek için tam zamanında aşağı baktım. Sertleşmişti, çok sertleşmişti ve gitmeye hazırdı.

"Prezervatif mi?" Sesim kısık bir mırıltıya dönüşerek sordum.

Sırıttı ve cüzdanından bir tane çıkardı. Cüzdanı ondan aldım ve o cüzdanın önünde konumlanırken onu kılıfına soktum.

Girişimi.

"Bundan emin misin?" diye sordu, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Başımı salladım ve içime girdi, beni santim santim zonklayarak doldurdu. Dibe vurduğunda bir iniltiyi bastırmak için dudagımı ısırdım.

"Oh, Tanrım... Will.." Ona karşı sallanarak nefes aldım.

Eli yukarı geldi ve kavradı, yüzümü eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladı. Önce yavaşça içimde hareket etmeye başladı ama araba bizi her sarsışında ikimiz de daha yüksek sesle inliyorduk ve şoför duymuş olmalıydı çünkü araba her çukura ve tümseğe bilerek çarpıyor gibiydi. Will daha hızlı hareket etmeye, içime girip çıkmaya başladığında bir elini önümüzde duran bölmeye, diğerini de kalçama dayadı.

"Oh, Will..." İnledim, bir elim koltuğun arkasını kavrarken başım arkaya düştü.

"Tanrım, Beth... kendini çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kaldı.

Araba keskin bir dönüş yaptı ve Will'in siki içimdeki o noktaya çarptı. Doruğa ulaşmadan önce bir an için yıldızları gördüm. Ritmi devam ettirmeye çalıştım ama kaybettim ve Will devraldı. Zevk bedenimi ele geçirirken bacaklarımı onun beline kilitledim. Zevkin artçı şokları vücudumda dolaşırken duvarlarım onun etrafında kasıldı. Tırnaklarımı deri koltuğun arkasına geçirdim ve boşalırken onun adını inledim.

"Will..." Nefes nefese kaldım, vücudum hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordu.

Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki zevk ve şaşkınlık karışımı ifade her şeyi anlatıyordu. Eğildi ve beni öptü, ben de onu açlıkla öptüm. İticiliği daha umutsuz bir hal aldı ve ben de onu sağlamak için daha sıkı sarıldım.

"Beth," diye inledi, boşalırken sesi hırıltıya dönüştü, titrerken kalçalarımı sıkıca kavradı. Kendimi onun göğsüne bıraktığımda nabzının attığını hissettim. Biz

İkisi de efordan sarsılıyordu ama yanağımı öptü ve ben de başımı çevirip dudaklarına yapıştım. Öpücük ilki kadar sıcaktı ve durmak istemedim.

"Aman Tanrım, kadın," dedi nefes nefese.

Araba durdu ve şoför boğazını temizledi. Ben arabanın kendi tarafına geçmeden önce ikimiz de bir an donup kaldık ve ben eteğimi indirirken Will kendini ayarlamak için hareket etti.

"Geldik," dedi şoför bölmenin , sesi çok kısıktı. Şoförün tüm bunlara şahit olduğunu ve benim umursamadığımı düşününce utancımın yanaklarıma süzüldüğünü hissettim.

"Uh..." Elimi saçlarımda gezdirirken bir küpemi kaybettiğimi fark ederek mırıldandım.

"Ben bulurum," dedi yanağımı okşayarak. "Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

"Geldik patron," dedi şoför tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Arabadan inerken kızardım, şık görünmeye çalışıyordum. Eteğimi ve saçımı elimden geldiğince düzelttim, sonra arka koltuğa eğildim ve bir elimi göğsüne koydum. "Sorun yok, iyi olacağım. için teşekkür ederim." Will bana dizüstü bilgisayar çantamı uzattı ve ben de koltuktan ceketimi aldım.

"Sabah görüşürüz," dedi ve kapının koluna uzandı.

Geri çekilip kapıyı kapatmasına izin verdim ve limuzinin tekrar trafiğe girmesini izledim. Ancak kendimi eve bıraktığımda iç çamaşırlarımın da arka koltukta bir yerde olduğunu fark ettim.

Bu beni gülümsetti ve bu gülümseme Rachel'ın bana ters ters bakmasına neden oldu.

"Ne sırtıyorsun?" diye sordu ve ben kendimi savunmaya geçerken hissettim.

"Yok bir şey," diye homurdandım ve ceketimle dizüstü bilgisayarımı kapının yanındaki masanın üzerine koydum.

"Yine patronunla birlikteydin, değil mi?" Ocağın başında durmuş tencerede bir şeyler karıştırırken sesi suğlayıcı geliyordu.

Onu görmezden geldim, daha rahat bir şeyler giymek için doğruca odama gitmeyi tercih ettim. Kapıyı kilitledim ve az önce olanları düşünerek yatağıma uzandım. Will çok tatlı ve inanılmazdı. Ona fena halde aşık oluyordum. İş dinamiği konusunda kendimi gerçekten suçlu hissetmeme neden oluyordu. İlişkilerini tamamen ayrı tutmasının mümkün olmadığını ve bunun tüm kariyerimi glgeleyeceğini biliyordum.

Belki de diğer şirketteki işi kabul etmeliyim. Bunu yaparsam, kimse beni uyuyarak zirveye çıkmakla suğlayamazdı ve aslında kimse olumsuz bir şey söylemeden Will'le çıkmakta zgr olurum. Yaşi nedeniyle annem onaylamayabilirdi ama bu en büyük engelimiz olacaktı. Onun da ihanete uğramış gibi hissetmesini istemiyordum.

Tüm bu durum çok zordu ve tek istediğim bu konuda huzurlu olmaktı. Will'in tadını çıkarırken.

WILL

T Limuzin uzaklaştı ve ben Beth'in külotunu hala yere düşürdüğü yere baktım. Biz seks yaparken şoförümün de orada olduğunu anımsayınca telaşlanmış mıydı, yoksa külotu orada öylece bırakmış mıydı, emin değildim. Amaç. I seçildi onlar yukarı ve kokuyordu Onlar. Onlar uyarılmış gibi kokuyordu, bu da beni ediyordu.

Sırıtarak onları cebime soktum ve telefonumu çıkardım. Birileri bunu öğrenip dramaya başlamadan önce yönetim kuruluna bu konuyu açmayı birkaç kez düşünmüştüm ama en iyi yaklaşımın ne karar verememiştim. Bu benim şirketimdi ve hisselerin yüzde 50'sinden fazlasına sahip olduğum için her zaman benim şirketim olarak kalacağını bilsem de, yönetim kurulunun isterse beni CEO'luktan alabileceğini biliyordum. Hassas bir konuydu.

Ben de Allen'a bir mesaj attım. O sadece benim COO'm değildi; arkadaşımdı ve iş dünyasında çok fazla bilgeliğe sahipti, ihtiyacım olan şey de buydu.

William 5:14 PM: Hey adamım. Bir saniyen var mı?

Cevap vermesini beklerken arka koltukta Beth'in küpesini aramaya başladım. Onda güzel görünüyorlardı, ama aynı zamanda ondan düşerken de iyi görünüyorlardı.

ona vuruyordu. Elimi serin derinin üzerinde parmaklarımı teninde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak dudaklarıma bir sırtma geldi.

Belki geri çekiliyor ve tereddüt ediyordur diye düşünmüştüm ama bu gece bana bu konuda yanılmış olabileceğimi gösterdi. İkimiz de meşguldük ve o iş yerinde işleri profesyonel tutarak ondan istediğim şeyi yapıyordu, ama belki de bunu fazla düşünüyorduk. Yönetim kuruluna bizden bahsedebilir ve işe ya da itibarına zarar vermeyeceğimizden emin için istedikleri net sınırları oluşturmalarına izin verebilirdim. O zaman istediğimizi yapmakta özgür olurduk.

Ama yine de tereddüt ettim. Beth'in de insanların onun hakkında konuşmasına karşı hassas olduğunu biliyordum. Daha hiçbir şeye başlamadan önce bundan bahsetmişti. Diğerlerinin onun uyuyarak zirveye çıktığını düşünmesini istemiyordu. Buna saygı duydum.

Telefonumun çaldığını duyduğumda parmaklarım keskin ve soğuk bir şeye takıldı, ben de Allen'ın cevabını görmek için aramama ara verdim.

Allen 5:16 PM: *Ateş et.*

Telefonumun el feneri özelliğini kullanarak hızla sivri cismin yerini tespit ettim ve Beth'in küpesi olduğunu gördüm. Gülümsedim ve külotuyla birlikte cebime attım, sonra Allen'a cevap vermek için telefonuma döndüm.

William 5:17 PM: *Çalışanlarımızdan biriyle çıksaydım, sizce yönetim kurulu ne derdi? Riske giriyor muyum?*

Elbette Beth'in kimliğini şimdilik korumak için belirsiz davranıyordum. Birkaç gün ya da hafta içinde kurula birlikte gitmeye karar versek bile bunu benden hak ediyordu. Ben sadece nabız yoklamak ve ne yapabileceklerine dair iyi bir değerlendirme toplamak istiyordum. Allen, bu sonuca dair bir tahminde bulunmak için en iyi şansımdı.

Allen 5:18 PM: *Tanrım, bu çok zor. Bence dürüst olmalısın. İyi bir şirket yönetiyorsun, Will. İstedğin kişiyle çıkmakta özgür olmalısın ama*

CEO olarak sizden mükemmellik bekleyeceklerini bilmelisiniz. Hissedarları koruyorlar.

Allen'ın cevabı, söyleyeceğini düşündüğüm şeyle aynıydı. Başımı salladım ve ona bir teşekkür mesajı göndermeden önce bir saniyeliğine pencereden dışarı baktım ve belki de o aslanın kafesini henüz açmak istemediğimi fark ettim. Eğer kariyerimi ve şirketimi, ilişkiimi onaylamayabilecek diğer insanların titiz kararları için riske atacaksam, Beth'in bu ilişkiye tamamen katıldığından, bunun onun için sadece bir kaçamak olmadığından emin olmak istedim.

Eve geldim ve çatı katına çıktım. Masada yemek olmasına rağmen aç değildim. Paltomu oraya astım ve Abby'nin bir kez olsun ders çalışmak yerine televizyon seyretmek için kanepede oturduğu oturma odasına girdim. Yanına oturduğumda gülümseyerek bana baktı ve yanıma sokularak bana yaklaştı.

"Evde olmana sevindim." Kollarını bana doladı ve beni içine çekti.

"Eve döndüğüm için mutluyum. Uzun bir haftaydı, değil mi?" Onu sıktım ve başının üstünü öptüm. Bana sokulmak istediği bu şekilde daha kaç gece geçireceğimi bilmiyordum. Çok hızlı büyüyordu ve on iki aydan kısa bir süre sonra üniversiteye gidecekti. Sanki doğmuştu, gözümü kırpmıştım ve şimdi bir yetişkindi, yuvadan ayrılmaya hazırды.

"Aman Tanrım, baba. Cara'nın annesi bir günlüğüne Chicago'ya alışverişe gidip gidemeyeceğimi sordu. Helikopterlerini alacaklar ve çok eğlenceli olacak. Annesi de hep orada olacak, o yüzden lütfen, lütfen gidebilir miyim?" Yalvaran bir ifadeyle bana baktı.

Normal şartlar altında bunu yapmasına asla izin vermezdim ama aramızın gergin olduğunu biliyordum. Glostner'ları tanıyordum ve gerçekten iyi insanlar olduklarını biliyordum. Abby'nin bir günlüğüne ya da hafta sonu için bir yerlere uçmasına izin vermek beni geriordu ama buraya geldiğimi biliyordum.

Sullivan denen çocukla gitmemesi konusunda onu çok sıkıştırdı.

"Annesi seninle alışveriş mi yapıyor?" Çok çekingen hissederek sordum.

"Evet, bütün gün. Lütfen evet deyin. Daha önce hiç helikoptere binmemiştim." O kadar hevesli ve heyecanlı görünüyordu ki, nasıl hayır diyebilirdim ki?

İçimi çektim ve başımı salladım. "Elbette, ama telefonunuzu yanınıza almalısınız ve beni arayıp işlerin nasıl gittiğini bildirmeniz gerekecek. Güvenlikleri var mı ve-"

"Baba, aman Tanrım." Gözlerini devirdi ama yanağıma uzun bir öpücük kondururken gülümsedi. "Teşekkür ederim, teşekkür , teşekkür ederim! Sen en iyisisin!"

"Oldukça iyi bir babayım, değil mi?" Kendimi beğenmiş bir ifade takındım ve o da şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. Onunla yeniden konuşuyor olmak iyi hissettiriyordu. Ona resmiyetin yasak olduğunu söyledikten sonra günlerce benimle konuşmamıştı. Doğru yolda olduğumuza göre, benden biraz daha az nefret etmesine yardımcı olacağını umduğum başka bir şeyden bahsetmeye karar verdim. "Noel tatilinde baba-kız bir şeyler yapmak için Boston'a gidebiliriz. Belki orada sevdiğin o küçük pastaneye uğrarız ve duvarda asılı olan aile portremizin hâlâ orada olup olmadığına bakarız."

Büyük açılışlarının yapıldığı gün Abby, Kate ve benim o fotoğraf için poz verdiğimiz anıyı hatırlayarak gülümsedim. Abby'nin yüzü bu öneriyle aydınlandı ve bana tekrar sarıldı.

"Evet, kulağa çok eğlenceli geliyor. Sabırsızlanıyorum."

İşıl ışıldı ve sonunda rahatlayabileceğimi hissettim. Son zamanlarda sallantıdaydık ama işler yeniden yoluna girmeye başlamıştı. Beth'le o karşılaşmadan sonra zaten bulutların üzerindeydim.

Telefonum çalmaya başladı ve uzaktan duydum. Ceketimin cebinde unutmuş olmalıydım ve Abby hemen ayağa fırladı.

"Ben bakarım," diye ağzından kaçırdı ve hızla yemek masasına ve ceketime doğru koştu. Cebime uzanmasını izledim ama gözleri kısılıp elleri cebime geldiğinde

Beth'in külotunu avucunun içinde gördüm. "Baba, iğrenç! İğrenç!" Kaşlarını çatarak bana baktı ve külotu ve telefonumu masanın üzerine, yenmemiş yemek tabağımın yanına bıraktı. "Neler oluyor?"

Abby kırgın ve kızgın görünüyordu, ayağa kalktım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru yürüdüm ama çok üzgündü. "Nasıl yapabildin! Yapmadın... Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı ve başını sallayıp geri çekilmeye çalıştığım

ona ulaşmak için.

"Abby, lütfen. Açıklamama izin ver ..." Göğsümde nükleer bir bomba patlamış gibi hissettim. Ona tekrar uzandım ve bana vurdu, bu sefer o kadar da şakacı değildi.

"Tanrım, bunu nasıl ? Benden uzak dur." Odasına koşup kapıyı çarptı ve ben de avucumu alnıma bastırarak masamın üzerinde duran Beth'in külotuna bakakaldım. İşler kötüden iyiye, aylardır olmadığı kadar kötüye gitmişti ve tüm bunlar o külotları cebimde sakladığımı unuttuğum için olmuştu.

Bir sandalyeye çöktüm ve yüzümü ovuşturdum, bu nasıl kurtulacağımı merak ediyordum. Sonsuza kadar bekâr kalmaya niyetli değildim, sadece Abby'nin daha iyi tepki vereceğini umuyordum. Yine de ona karşı en başından dürüst olmalıydım. Eğer neler olup bittiğini anlamazsam sonsuza kadar kendi kuyumu kazmaya devam edecektim. Kızım la aramı yine bozmuştum ve ekran kararmadan önce telefonumda Allen'ın adı son bir kez yanıp söndü.

Önce hangi sorunu çözmeliyim?

BETH

çok yorgundum, kanepede uzanmış telefonumu karıştırıyordum. Rachel mutfakta bir şeyler atıştırıyordu ve ben sanki günlerdir uyumamışım gibi hissediyordum. Ben de ayrıca hafifçe hissediyordum. Aynı anda hem midem bulanıyor hem de çok acıkıyordum. Buraya ne getirse yiyip bitireceğimi biliyordum, bu yüzden midem guruldadığında görmezden geldim.

Will söylediği gibi beni aramamıştı ama meşgul bir adam olduğunu biliyordum. Artık onu aklımdan hiç çıkaramıyordum. Onu düşündüğümde, aşık olmuş bir kız çocuğu gibi hafifçe başım dönüyordu. Bu kötü bir duygu bile değildi bunu Rachel'dan saklamam gerekiyordu. Onun nasıl hissettiğini zaten biliyordum ve ona işlerin ne kadar ciddileştiğini söylemek sadece daha fazla azar işitmeme neden olacaktı - ki bana bunu önemseddiği için yaptığını söylemişti. Onları duymak istemiyordum.

Bu yüzden kendimi kaydırmalarım gömdüm ve o gerçekten etrafta yokmuş gibi davrandım, gönderiler ve resimler gözlerimin önünden geçerken çoğu zaman kendi düşüncelerimde yaşadım. Will beni seksten çok daha fazlası için istediğini söylediğinde, bu benim için anlaşmayı mühürlemiş gibiydi. Ne kadar yaşlı olduğu ya da patronum olduğu umurumda değildi. O kadar harika hissettirdi ki

o etraftayken. Aramızda sahte olamayacak kadar samimi ve gerçek bir bağ vardı.

Kapı çaldı ve Rachel aradı: "Şuna bakabilir misin?" Homurdandım ve olduğum yerde kalıp bunu da görmezden geldim.

Üşüyordum ve kalkmak istemiyordum. Kendimi huysuz ve karamsar hissediyordum ve tek istediğim yemek yemek ve herkesin beni yalnız bırakmasıydı. Rachel'ın oflayıp puflayarak kapıya doğru yürüdüğünü duydum. Kapıyı açtığında bir erkek sesi duydum ve doğruldum.

İlk düşündüğüm şey Will'in beni görmeye geldiği idi. Üzerimde eşofman ve tişört vardı ve saçlarımı dağınık bir şekilde . Hiç şık değildim, bu yüzden yatak odama koştum ve lekeli giysilerimi yırtarak bir kazak ve kot pantolon aradım. Rachel içeri girip bana homurdandığında tek ayağımın üzerinde zıplayarak kotu kalçalarımın üzerinden geçirmeye çalışıyordum.

"Adamın biri seni görmeye gelmiş. Eğer çıktığın adam buysa, Tanrım, berbat bir zevkin var." Bana gözlerini devirdi ve odadan çıkarken kaşlarını çatıttı.

Saçlarımı indirip taradım, sonra at kuyruğu yapmanın daha iyi olacağına karar verdim. Tam bir duş ve makyaj rutini olmadan olabileceğimi bildiğim kadar toparlandığımda, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kanepemizde Will'in değil, Nevil Banks'in oturduğunu görmek için dışarı çıktım. Beni selamlamak için ayağa kalktı ve elinde bir kutu çikolata ile bir manilla zarf tuttu.

"Bayan Reid," dedi gururla. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Omuz silkmiş olan Rachel'a baktım ve tereddütle onun durduğu kanepeye doğru yürüdüm. "Sorun değil," dedim ama çok temkinliydim. Rachel, Bay Caldwell'in benim için tehlikeli olduğu konusunda beni pek çok kez uyarmaya çalışmıştı ama onun yanında hiç bu adam kadar korkak ve garip olmamıştım.

"Bunlar senin için..." Bana çikolataları ve zarfı uzattı ve gülümsedi. Onun sinsi yüzü beni korkuttu .

Onunla ilgili her şey beni ürkütüyordu, gri takım elbisesi ve çirkin ekose kravatına kadar.

"Nedir bu?" Zarfa göz attım ama içinde gördüğüm kâğıtları çıkarmadım. Bir açıklama yapmasını bekleyerek ona baktım. İçeri ilk girdiğinde Rachel'ın ben olduğumu düşünmüş olmalıydı çünkü mutfakta arkasında durmuş, bana bol bol başını sallıyordu. Bana bir şey hakkında mesaj göndermeye çalışıyordu.

Bay Banks ona baktığımı fark edip o tarafa baktı ama Rachel el kol hareketlerini hemen kesti. "Özür dilerim, ikiz olduğunuzu fark etmemiştim. Kız kardeşine zaten söyledim ama bu bir iş teklifi." Gülümsedi ve zarfa dokundu. "Maaşın, artı yüzde 40, beş hafta ücretli tatil, seyahat bursu, kıyafet bursu, sağlık sigortası... Bence çok güzel bir paket ve seni şirketimde istiyorum."

Bugün olabilecek şey arasında bunu milyon yıl geçse de beklemezdim. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendi ki? Bu çok çirkindi.

"Bay Banks, ben..."

"Kontratı okuyana kadar cevap verme. Bunun büyük bir inanç sıçraması olduğunu biliyorum ama sende gerçek bir yetenek var." Ben ona bakarken sesi tam beş dakika boyunca devam etti.

Tek düşünebildiğim Will'i her gün görememektir. Ondan bir şeyler öğreniyordum ama aynı zamanda onun şirketine de değer katıyordum. Bay Banks'in çalışmak için iyi bir adam olduğundan emindim, ama Will'in övgüsü ve ona yakın olmak için can atıyordum. Bir an için bunun iyi bir fikir olduğunu, başka bir yerde çalışmanın Will söz konusu olduğunda bazı şeyleri gizli tutmam için üzerimdeki baskıyı hafifleteceğini düşündüm ama onu her gün görmezsem nasıl hissederdim?

"Ne diyorsun?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Bunu düşünmem lazım. Daha yeni büyük bir terfi aldım ve ..." İnsanların yeteneğim ve zamanım için yalvarması harika bir duyguydu ama emin değildim. Bu büyük bir seçimdi.

"Anlıyorum. Acele etmeyin. Teklif iki kişi için geçerlidir haftalar, ve Eğer sen değil Hazır, Biz olabilir tartışmak bir müzakere için ve sözleşme." O dokunuldu o tekrar ve hemen kapıya doğru yürüdü. "İyi günler hanımlar." Nevil başıyla onaylayıp kendini dışarı atınca Rachel ciyakladı. "Aman Tanrım, maaşın artı yüzde 40 mı? Beş haftalık ücretli tatil ve kıyafet . Beth, sakın bana Bunu es kadar aptal değilim."

Elinde bir tabak pişmemiş kurabiye ile bana doğru koşarken ben kanepeye çöktüm. Yanıma oturdu ve ben de gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım.

"Rachel, bu o kadar kolay değil." Çiğnediğini duyabiliyordum ve bu ağzımı sulandırıyordu ama şu anda midem o kadar bulanıyordu ki yemek yersem kusacağımı biliyordum. Sinirlerim için çok fazlaydı.

"Bunun nesi kolay değil? Bana bu işi kabul etmemen için iyi bir neden söyle."

"Bir: insanlar bana hain diyecek. Kariyerimin sonuna kadar kara bir leke olarak kalırım. İki: Bana rekabet yasağı imzalatacaklardı ve bu da başka bir yerde geçireceğim ilk yılın tamamını engelleyecekti. Üç..." Tereddüt ettim ve dudaklarımı ısırdım, sonra başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Ve üç: Bay Caldwell ile yatmış olabilirim ve ona aşık olduğumdan çok eminim, bu yüzden başka bir yerde çalışmak istemiyorum."

Rachel bir süre sessiz kaldı, yavaşça çiğnedi. Sonra elindeki yemek tabağını yere bıraktı ve yine nefret dolu öğütler vermek yerine içini çekip başını salladı. "Tamam, onun hakkında konuşmayı bıraktığından beri bir şeyler olduğunu anladım. Sadece bunu yaptığını fark etmemiştim... Öncelikle, umarım korunuyorsundur. İkincisi, zaten patronla yatıyorsan, insanlar itibarını zedeleyecektir. Başka bir işe gir, kendini zahmetten kurtar ve yaşlı adamla bir şeyler gelişirse, en azından şehrin öbür ucunda olursun ve insanlar seni uyuyarak zirveye çıkmakla suçlayamaz."

Bunu söyleme şekli inciticiydi ama içinde çok fazla bilgelik vardı. Will incinecekti. Bunu biliyordum. Şirketinden ayrılıp rakip şirketlerden birine gitmek taşaklarına tekme yemek gibi gelecekti, en azından bana öyle gelecekti.

Maaş ve yan haklar paketi kulağa hoş geliyordu ama ne pahasına? Ve Will beni affedecek miydi?

Gözlerimi tekrar kapattım ve Rachel kalkıp gittiğinde kanepenin sallandığını hissettim. En azından bana öğüt vermiyordu ama soğukluğu da bir o kadar inciticiydi. İyi bir tavsiyeye ihtiyacım vardı ve alabileceğim tek şey onun bana söyledikleri gibi görünüyordu. Will'i nasıl bırakabilirdim? Ama itibarım Caldwell Investments'ta nasıl kalabilirdim?

WILL

"Y "Biliyorum Allen, ama önemli değil." İnsanların benim hakkımda nasıl dedikodu yaptığını anlatmasını dinledim. Beth'in bir kaçamağa karışması. Onunla o telefon görüşmesinde konuştuğumda zaten çoğunu ele vermiştim. Analistlerimden biriyle ilgilendiğimi biliyordu ve bunun Kevin, Laurence, Jill ya da Pam olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Yönetim kurulunun benden habersiz toplanacağı konusunda beni uyarmak için aradı.

"Evet, anladığım kadarıyla bu konuda ama endişelenmelisin." Ses tonu agresif, hatta talepkârdı. Kıkırdayarak geçiştirdim çünkü endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum. Beth ve ben işimizi ve kişisel ilişkimizi ayrı tutabilirdik. Bir aydan fazla bir süredir öyleydik ve ilk başta ondan bunu gizli tutmasını istemiş olsam da, şimdi dünyaya söylemeye hazırdım. Gerçi Abby'ye söylemek farklı bir hikâyeydi.

"Neden bu kadar telaşlandığınızı anlamıyorum. Geçen gün sana ne düşündüğünü sordum çünkü onlara söylemek niyetindeydim. Sadece önce Beth ile konuşmam gerekiyor." Bu noktada tek endişem onun itibarıydı ve bu bile bir süredir üzerinde düşündüğüm bir şeydi. Eğer o

Benimle çalıştı ve ortak seviyesine yükseldi -işte ve kişisel olarak- neden kimse umursasın ki? Eğer birlikte olsaydık, istediği her şeye sahip olacaktı ve insanların onu zirveye nasıl ulaştığıyla yargılamasını umursamasına gerek kalmayacaktı.

"Will, Nevil Banks ile görülmüş." Allen'ın sözleri beni bir an için duraksattı. Beth bana rakibimle konuştuğunu söylememişti ama bu beni şaşırtmadı. Nevil'in önünde ondan o kadar iyi bahsetmişim ki muhtemelen peşine düşmüştü. "Özel bilgileri sattığından korkuyorlar. Bu toplantının nedeni de bu."

"Anlıyorum," dedim parmaklarımı masaya vurarak. Restoran ağzına kadar doluydu. Restoranı Beth'le kendim için tuttuğumda boş olan son masayı kapmışım. Abby arkadaşıyla alışveriş için şehir dışındaydı ve onu yarına kadar beklemiyordum. Abby'nin tekrar kıskançlık yapmasından korkmadan Beth'le baş başa vakit geçirmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm.

"Tarafsız olamazsın diye senin burada olmanı istemiyorlar." Allen'ın söylediklerini dinledim ve kurulun tutumunu anladım ama endişelenmelerini gerektirecek bir şey olmadığını da biliyordum. Eğer Beth'in art niyetleri olsaydı, bunu bilirdim. Sırf rütbe atlamak ve bilgilerimi çalmak için kışını yırtarak çalışmıyordu. Bu tür şeyler için fazla saftı.

"Sen kurula benim hakkımda ne istersen söyle, ben de Beth'e Nevil'le olan görüşmeyi doğrudan sorayım. Eminim çok iyi bir açıklaması vardır." Kafamı kaldırdım ve onun yaklaştığını gördüm. "Gitmem gerek Allen. Sana güveniyorum." Telefonu kapattım ve tam masaya yaklaşıp ceketini silkerken bana gülümsediğinde ayağa kalktım.

"Merhaba," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba. Büyüleyici görünüyorsun," dedim ve onu öptüm. Paltosunu alıp sandalyesinin arkasına astım, sonra otururken sandalyesini içeri çektim. "Davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Kara Cuma alışverişinden nefret ediyorum... Kızınızla şükran Gününüz nasıl geçti?" Oturdu ve siyah eteğini kalçalarından aşağıya doğru düzelitti. Kırmızı kazağı yeşil gözlerindeki ışıltıyı vurgulayarak onları öne çıkarıyordu. Bu gece son derece güzeldi. Ya da belki de vücudum bana onu arzuladığımı söylüyordu.

"Gerçekten çok iyiydi aslında." Oturdum ve yediğimiz yemeği düşündüm. Abby cebimdeki külotu gördükten sonra sakinleşti ama bu birkaç gün sürdü. Bu konu hakkında konuşmamıştık ama bir daha hiç açmadı ve ben de aramızdaki huzuru bozmak istemediğim için açmadım.

"Bu iyi... Rachel ve ben daha yeni paket yaptırdık." Kumaş peçetesini kucağına atıp düzeltirken gülümsedi. Onu bu kadar rahat ve mutlu görmek güzeldi. Tatil için verdiği birkaç günlük izin ona iyi gelmişti. İşi ve denetimden sonra diğer analistlerin ona davranışları yüzünden stresli olduğunu biliyordum.

"Zinde ve mutlu görünüyorsun," dedim ona ve kendi peçetemi kucağıma örttüm, sonra şarap kadehimi alıp yudumladım. Garson kadehlerimizi doldurmak için çoktan gelmişti. İkimiz için de biftek ve sebze ile tatlı olarak cheesecake siparişi verdim, böylece bu gece dikkatimi dağıtacak şeylerin sayısını azaltmayı umuyordum.

"Kendimi yenilenmiş hissediyorum ama çok yoruludum." Gözlerinin etrafında gördüğüm yorgunluk aşırı değildi ama yine de fark etmiştim. Gülümsediğinde gözlerine ulaşmıyordu, bu da yeni bir şeydi. Ama kendini yenilenmiş hissettiğini söylediğinde ona inandım.

Doğrudan ağır konulara dalmak yerine daha hafif bir sohbet seçtim, ona kız kardeşini ve onun nasıl olduğunu sordum. Sonra onun ve benim Noel planlarımız hakkında konuştuk. Keşke onu da Boston'a götürebilseydim ama Abby'nin bundan hoşlanacağından ya da o zamana kadar beni paylaşmaya hazır olacağından emin değildim. Belli ki babasının en azından cinsel olarak aktif olduğu fikrine alışmak zorundaydı.

biriyle çıkmıyordum. Bu konuda konuşmamıştık, o yüzden ne düşündüğünü bilmiyordum.

Sonra sohbetimiz işe ve daha ciddi konulara döndü. Beth'e kurulun dedikoduları duyduğunu söylemek istedim ama ruh halini bozmak istemedim. Bu akşam çok neşeliydi ve insanların onun hakkında ne söyleyeceği konusunda endişeli değildi. İş yerinde her gün omuzlarında ağır bir yük vardı. Bunu bu konuşmanın dışında bırakmak istedim. Bu yüzden ona Allen'ın bildiğini ya da biz konuşurken yönetim kuruluyla görüştüğünü söylemedim.

Ancak onunla konuşmam gereken bir konu vardı ve ben de bu konuyu açmak istemiyordum. Çok güzel bir akşam geçiriyorduk; yemeğimiz neredeyse bitmek üzereydi. Kendimi ona karşı çok çekici hissediyordum ve onu eve götürüp ikimiz için birer kadeh şarap doldurmak istiyordum ama Allen'a bu işin aslını öğreneceğime dair söz verdim.

"Beth," dedim usulca. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve bunu yanlış anlamamı istemiyorum."

Çatalını tabağına bırakıp ağzını silerken anında endişeli görünüyordu. Peçeteyi tabağının üzerine örttü ve bana başını salladı.

"Tamam, yanlış bir şey mi yaptım?" Kaşları isteksizlikle kalktı ve ben iç çektim.

"Sanmıyorum ama sormam gerek... Nevil Banks ile görüşüyor musun?" Sorum onu bir çiçek gibi soldurmuş gibiydi ve en azından bir cevabım vardı. Böyle hissetmesinden nefret ediyordum, utanç ya da korku ya da her neyse. Olumlu değildi; bu kesindi.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ona bir restoranda rastladım ve beni köşeye sıkıştırıp benimle konuştu. Sonra bir gün rastgele evime geldi." Bakışlarımla karşılaştı. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Hiçbir sorun yok bebeğim." Üzgün olmadığımı dair onu rahatlatmak için elini tutmak üzere masanın öbür ucuna uzandım. Milyon yıl geçse de bu görüşmelerin kişisel olduğunu düşünmezdim ama şimdi hislerim alarma geçmişti. Eğer onunla buluşuyorsa

o zaman kesinlikle işle ilgiliydi ve eğer işle ilgiliyse, kurulun şüpheleri haklıydı. "Sadece o toplantıların içeriğini bilmem gerekiyor. Hepsi bu."

Beth iç çekti ve elimi sıktı. Üzgün ve üzgün görünüyordu ama şöyle dedi: "Bana kelle avcılığı yapıyor. Bana kendi şirketinde çok daha yüksek maaşlı, daha iyi sosyal hakları olan ve seninle ilişkim olduğu için iş arkadaşlarımdan bana fahişe demesinden korkmadan kariyerimde yükselebileceğim bir iş teklif etti."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarptı. Bu benim hatamdı. Onun ve tanıştığım diğer herkesin önünde onunla o kadar yüksek sesle övünmüştüm ki, muhtemelen başka seçeneği yokmuş gibi hissetti. Özel okul etkinlikleri işim için çok önemliydi. Müşterilerimin çoğunu onlardan alıyordum ve Nevil'in de öyle olduğunu varsayıyordum. Bu şehirde en iyi yatırım bankası olmak için rekabet o kadar yüksekti ki, muhtemelen başarımın Beth'ten kaynaklandığını düşündüğü için beni köşeye sıkıştırmak istiyordu.

Bu doğrudu. Başarımda büyük bir kısmı ondan kaynaklanıyordu ve onun gitmesine izin vermek istemiyordum. Ama yumruk gibi hissetmemin nedeni bu değildi. İş arkadaşları ve onların yargılamaları hakkında neler hissettiğini anlatırken yüzündeki ifadeyi gördüm. Bundan gerçekten korkuyordu ve ben de onu suçlamadım. Onun kaybedecek her şeyi vardı, ben ise ondan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmadan tahtımda oturuyordum.

Uzanıp yanağını okşadım, o da masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Will, ona hayır dedim." Sözleri sertti ve bakışları gözlerime kilitlenmişti. "Para fikri hoşuma gitti. Bu kadar çok ücretli tatil zamanı fikrine bayılıyorum. Kariyerimde bir yerlere gelebileceğim düşüncesi beni heyecanlandırıyor, hem de zirveye uyuyarak çıkan bir kadın olmanın yükü olmadan..."

"Ama," dedim, bir ama olmasını umarak.

"Ama seni her gün bütün gün göremeyecektim. Ve bu fikir benim için anlaşılmayı bozan bir şeydi." Beth usulca gülümsedi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Onun için çalışmak istemiyorum. I

Senin için çalışmak istiyorum ve insanlar benim hakkımda konuşsa bile - ki konuşmamaları için gerçekten dua ediyorum - bu odemeye hazır olduğum bir bedel. Will, sana aşık oluyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Onunla yalnız kalmak için ani bir istek duydum ve bunu kontrol edemedim. Sandalyemden kalktım ve one doğru eğilerek onu optım. Dudaklarını benim için ayırdı ve dilimi ağzına sokup araştırdım, sonra dudağını ısırđım.

"Seni şu anda yalnız bırakmazsam delirecekmişim gibi hissediyorum... Hadi gidelim buradan," diye fısıldadım hışımla ve ağzına yerleştirdiğim bir öpücüğe daha gülümsedi.

Doğrudum ve masaya birkaç yüz dolarlık banknot bıraktım, o da kalkıp ceketini . Daha limuzine binmeden ellerim onun üzerindeydi. Bir rakibinden gelen böylesine harika bir teklifi geri duymak beni tahrik etmemişti. Bunu beni istediği için yapmış olmasıydı. Benim şirketimle bağlarını koparıp beni elinde tutma, kariyerinin yükselişini görme ve muhtemelen bir gün kendi şirketinin sahibi olma şansı vardı ve o beni seti. Zamanı ve bana yakınlığı seti.

İşte bu uğruna savaşmaya değer bir kadındı.

Limuzine bindik ve onu vücuduma doğru çekerek daha derinden optım. Beth'in elleri beni yokluyor, giysilerimi çekiştiriyor ve saçlarımı karıştırıyordu. Onun enerjisine ayak uydurdum, ancak yeterince uzun süre devam edersek benden daha uzun süre dayanacağını biliyordum. Canlılığı onu kucağıma oturttu ve öpüşme seansına devam etti ve onu burada almak için büyük bir açlık duyarken, kendimi kontrol altında kalmaya zorladım. atı katı bize kalacaktı ve ben onun tadını çıkarmak istiyordum.

BETH

T Will restoranda eğilip beni öptüğü anda onun için yanıp tutuşuyordum. Şimdi limuzinde onun kucağındayken kendimi zar zor kontrol edebiliyordum. I

Elimi pantolonunun içine kaydırdım ve aletini kavradım, okşadım, gerçi kemeri engel olduğu için zor oldu. Ama çözmeye çalıştığımda bana dilini şaklattı.

"Ah, ah," dedi ağzıma karşı ve dudağını ısırdım.

"Ama ben seni istiyorum," diye fısıldadım ve onu daha sert öptüm. Geçen sefer bunu yaparken şoförü tarafından izlendikten sonra, biraz daha az gergin hissediyordum. Bölme kalkmıştı ve Will'in elleri üzerimdeydi. Buna bayılmıştım.

"Yapmanı istiyorum ama bunun sürmesini istemiyor musun?" Dudakları yavaşça çenemden aşağı inerek hızımı azalttı. Şimdiye kadar sikini çıkarmış ve içime almış olurdum ama o hızını kesmiyordu. "Bütün gece senden zevk almak istiyorum."

Hayal kırıklığı ve arzuyla homurdandım. Ben de bundan zevk almak istiyordum ama kasıklarım onun için çok fena ağrıyordu. Elini eteğimin altından yukarı kaydırmasına ve bana hafifçe dokunmasına izin verdim. Gözleri açıldı ve gülümserken kaşları kalktı.

"K lot yok mu? Bayan Reid, bu gece beni baştan çıkarmaya mı niyetlendiniz?"

Ona sırttım ve pelvisimi ona daha sert bastırarak parmaklarını içime sokmaya zorladım. Sonra kalçalarını sallamaya başlarken sırttım. Will hiç çekinmedi. Parmaklarının etrafında dönmeme izin verdi ve iyi hissettiren noktaya vurmak için onları hafifçe kıvırmaya devam etti.

"Belki..." Onu tekrar öperek mırıldandım. Ellerim omuzlarında duruyordu ve kalçalarım kuşağında yükselip alçalıyordu. "Size aşık olabilirim Bay Caldwell." Başlangıçta tam adını söylemek garip ve kişiliksiz hissettirmişti. Müstehcen ve tehlikeli hissettiriyordu. şimdi ise seksi ve baştan çıkarıcı geliyordu ve dilimden yuvarlanışını seviyordum.

"Tanrım, adımı böyle söyleyince beni tahrik ediyorsun." Nabız noktamı ısırđı ve moraracağının biliyordum ama ilk kez umursamadım. Zaten bu konuda beni taciz eden biriyle uğraşıyordum, bu yüzden bunun hakkında konuşacaklarsa ve d ş neceklerse, onlara konuşacakları bir şey verebilirdim.

"Will," dedim, boynumu emerken ve parmaklarını içimde kıvırmaya devam ederken. Bedenim onun için yanıyordu ama kalbimin bir saniyeliğine duraklamaya ihtiya ı vardı.

"Mmm," dedi ve eli göğsümü kavradı, kazağının ve sütyenimin kumaşının arasından yoğurdu.

"Will, bunu söylemem gerek..." Başparmağıyla klitorisime vurduğunda nefes nefese kaldım ve ona doğru eğildim, o da ısırmadan önce köprücük kemiğime doğru hırladı. Günlerdir kararımı vermiştim ve onunla konuşma fırsatım bile olmamıştı ama onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Hayatım boyunca itibarım benim için en önemli şeydi. Kariyerimi inşa etmek ve önemli biri olmak istiyordum. Gurur duyabileceğim bir isme ve dikkatleri üzerime çekecek bir iş ahlakına sahip olmak için çok çalıştım ve hepsine sahiptim; işe yarıyordu. Ve tüm bunlar benim için hâlâ çok  onemliyken, Will'in de önemli olduğunu fark etmiştim. Onun da benim gibi

ama Şimdi oldu, bunun asla bitmesini istemediğimi biliyordum.

"Will, lütfen," dedim ve bileğini tuttum. Parmakları içimde kıvrılmayı bıraktı ve ben de ona sürtünmeyi bıraktım. Göğsüme doğru i çekerken gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu.

"Ne oldu?" Nefes nefese kalmıştı, ben de yleydim ama bu önemliydi.

"Will, bence sen ..." Nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Çaresiz ya da muhtaç görünmek istemedim. Çok hızlı hareket ettiğimi ya da bu işi ciddiye almadığımı düşünmesini istemiyordum. Bu konuyu çok düşünmüştüm ve ona nasıl söyleyeceğimi kara kara düşünüyordum.

Bir an için endişeli görünüyordu. Elini geri çekti ve nemli parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Yüzüne kazınan endişe kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

"Her Şey yolunda mı? Yani, bunu yapmak zorunda değiliz.

Sadece konuŐabiliriz. baskı altında hissettiysen özür dilerim."

Yüzüne usulca dokundum ve ona gülümsedim. "Hayır, yle bir Şey değil. Sadece... bir Şey söylemem gerekiyor ve bunu yanlış anlamanı istemiyorum ve bunu seksin ortasında ağzımdan kaçırmak istemiyorum çünkü bunu gerçekten çok düşündüğümü anlamam benim için çok önemli."

Bana sırtıttı ve bana müstehcen bir Şey söyleyeceğini biliyordum ve daha o söylemeden sırtıtmaya başlamıştım. Dudakları aralandı ve "Sence sikim çok mu büyük ve artık kaldıracabilecek misin?" dedi. Gözlerindeki ıŐıltı beni güldürdü ve homurdandım ve sonra iki elimi yanaklarına koydum.

"Hayır, aptal. Sanırım seni seviyorum..." Onu usulca öptüm ve geri çektim. "Bence doğru kişi sensin. Bence başka hiçbir Şeyin nemi yok... insanların bizi bilmesinin ya da hakkımızda konuŐmasının. Ben sadece seninle olmak istiyorum."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni daha sert kuşağına çekerken pcğe gülümsedim. kolları

belime o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordum ama umurumda değildi. Pantolonundaki şişkinliği hissettim ve her şeyin benim için olduğunu biliyordum ve bu an mükemmel hissettiriyordu. Bana sadece "Ben de seni seviyorum" diye karşılık vermemişti, aşk ilanına olduğu gibi değer veriyordu ve ben de onun ilgisini iliklerime kadar hissediyordum.

Araba durdu ama şoförü kapıyı açana kadar beni öpmeye devam etti. Gömleğinin düğmeleri açıldı ve saçları dağınıktı. Arka koltuktan iki yıldız çarpmış genç aşık gibi gülüşerek ve el ele tutuşarak çıktık. Will beni kaldırımdan alıp binaya götürürken şoför tek kelime etmedi.

Asansörde beni duvara yasladı ve kalçalarını bana doğru bastırdı. Aleti o kadar sertleşmişti ki biraz acıtıyordu ve nasıl olup da onu da öldürmediğini anlamıyordum. Her öpücüğü ve dokunuşu olduğu gibi kabul ettim, asansör durana ve asansöre bizimle birlikte başka biri binene kadar yalnız geçirdiğim zamanın tadını çıkardım.

Will ayıldı, duruyordu. Bu kadar yakınımda olduğunu bilmek ve ben bu kadar tahrik olmuş ve ona hazırken bana dokunmaması işkenceydi. Ama yanımızda başka biri varken beni ellemeye ve öpmeye devam etseydi biraz utanırdım. Yine de parmakları eteğimin arkasını, popom serin havaya maruz kalana ve onu sıkana kadar yukarı kaldırdı.

Asansördeki adam sırtı bize dönük, sessizce duruyordu. Asansör bir kat yukarıda durup adam indiğinde, Will popomu öyle sert kavradı ki irkildim ve kıkırdadım. Kapılar kapanırken adam bize baktı, ben de dönüp Will'in göğsüne vurdum.

"Sen kötüsün!" Ona söyledim ve o da omuz silkti. "İç çamaşırı giymedin ve benim onu tutabileceğimi düşündün.

kendimi kontrol edebilir miyim?" Popomu tekrar kavradı ve asansör onun katına doğru yükseldi. Öne doğru eğilip, "Biliyor musun, sanırım ben de aşık oldum," diye fısıldadığında kendimi biraz arsız hissettim.

"Beni sadece vücudum için seviyorsun," dedim, bunu ona daha önce de söylediğimi biliyordum ve geçen seferki tepkisi beni düzeltmek ve haddimi bildirmek olmuştı. Ancak bu sefer farklı bir tepki verdi.

"Beni suçluyor musunuz Bayan Reid? Gezegendeki tüm kadınlar arasında en güzel vücuda sahipsiniz. O kıvrımlar geceleri beni kendime dokunmaktan alıkoyuyor. Şimdi çatı katıma çıkın ve soyunun çünkü beni çılgına çeviriyorsunuz." Sakalları boynumu tırmalarken sesinin yüzümün yan tarafına çarpması vücudumu titretti.

Kapılar kayarak açıldı ve cüzdanını kapının kilidinden geçirdi. Kapıyı açtığında dairenin büyüklüğü beni . Güzel olduğunu düşünmüştüm ama bu şey tüm kat boyunca uzanıyor olmalıydı. Binanın diğer tarafını ve pencerelerden ufukta parıldayan şehrin ışıklarını görebiliyordum. Ben aval bakarken eli sırtımın alt kısmına düştü.

"Evet, güzel ama sen daha güzelsin ve kaybolmayalım. Burada iyi gidiyorduk." Ona doğru dönmeden önce ayakkabılarımı tekmelediğimde Will beni çatı katının derinliklerine götürdü. Elleri tekrar yanlarıma uzandı ve beni tekrar öperken odanın diğer ucuna götürdü.

Nereye gittiğini bildiğinden emindim çünkü gözlerim kapalıydı ve ellerim onun fermuarını açmaya çalışıyordu. Sertleşmiş aletini avucumun içinde hissetmek istiyordum. Ceketini çekiştirdi ve yanından geçtiğimiz camlı yemek masasının üzerine bıraktı. Sonra tekrar göğsümü ellemeye başladı.

Bir odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıp ışıkları yaktı, gözlerimi bile açmadım. Kazağımı başımdan çekti, sonra eteğimi aşağı çekti ve beni sadece sütyenimle bıraktı. Nefes nefese kaldım ve ayaklarımın dibindeki kumaş yığınının üzerinde geriye doğru tökezledim ve ancak o zaman başımı kaldırıp gömleğinden sıyrıldığını ve pantolonunu çıkardığını gördüm.

"Aman..." Dudakları tekrar dudaklarıma önce söylemeyi başardım ama bu sefer eli sütyenimin kopçasındaydı.

Hırladı. "Bunları seviyorsun, değil mi?" diye sordu, bir parmağını sütyenimin dantelinde sanki gerçek tenimdeymiş gibi gezdirerek. "Bunu senden koparmaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Sesi gergin geliyordu, sanki o anda onu benden koparmamak için tüm iradesiyle mücadele ediyordu.

"Ben ... um ..." Kekeledim. Diğer eli kalçamı okşayıp yukarı doğru ilerlerken konsantre olmak zordu. Dudağımlı ısırdı inlememi engellemeye çalışırken gözlerim kapandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı kulağıma, nefesi sıcacıktı. Will tokayı çözdü ve bedenimi örten kumaşın son parçasını da çekerek düşmesine izin verdi. Ağzı göğüslerimden birinin üzerine indi, dilini döndürdü ve sonra meme ucumu ısırdı.

"Will!" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha yakına çekerken sırtımı dikleştirerek haykırdım. Kıkırdadı ve diğer göğsüme geçerek ona da aynı ilgiyi gösterdi. Tekrar ayağa kalktığı anda dizlerim jöle gibiydi ama beni yakaladı, kollarıyla sardı ve odanın köşesindeki büyük sayvanlı yatağa götürdü.

"Çok seksisin," diye mırıldandı, beni ipek çarşafların üzerine yatırırken sesi arzudan boğuklaşmıştı. Elleri vücudumda geziniyor, arkalarında ateşten izler bırakıyordu. Onun altında kıvrandım, içimde olması için can atıyordum. Kalçalarını çekiştirdim ve bacaklarımı açtım, o da önce omzumu, sonra boynumu öptü, sonra da kulağımlı ısırdı. "Yavaşla bebeğim," dedi parmağını çene çizgimde gezdirerek. "Bütün gece bizim."

Benimle alay etme hızı işkence gibiydi. O kadar tahrik olmuşum ki canım yanıyordu. Sabırlı olmaya çalıştım ama alay ediyor, ona ihtiyacım olan yerler dışında her yerime dokunuyordu.

"Will, Tanrım. Lütfen işkenceme son ver." Ağırlığını üzerime verip aletini arasına sokarken ağzına doğru inledim. Kıvrımlarımın arasından kaydı ama içeri itmedi. Bacaklarımı beline doladım ve kıkırdadı, göğsümü titreten alçak bir gümbürtü.

"Ama sana biraz işkence etmek istiyorum." Dudakları tekrar çenem boyunca kayarak boynuma indi. Sonra karnımdan aşağıya doğru öptü, dilini her bir meme ucumun etrafında döndürmek için durdu. Sonra kalçalarımı araladı ve geri çekildi. Sıcak nefesi nemimin üzerine üflediğinde soğuktu ve titredim.

"Ya işkence görmek istemiyorsam?" Ona gülümsedim ve bir yanağımı tutup kendimi yayararak arkamı döndüm. "Ya kendimi böyle teşhir edersem? Kendini kontrol edebilecek misin?"

Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi homurdandı. Ama sonunda şehveti galip geldi ve tekrar üzerime atılıp beni açlıkla öpmeye başladı. Kalçalarımı sıkarken ve elimi yolumdan çekerken dudakları arka tarafıma bastırdı.

"Buna pişman olacaksınız Bayan Reid."

Kalçamın arkasını ısırıp beni zıplatınca kıs kıs güldüm. Sakalları tenime sürtündü ve ürperdim. Parmakları giriş yerimin kenarında dans ederek düğmelerime bastı ve ben de kalçalarımı oynatarak onları sokmasını sağlamaya çalıştım. Ama o kendini benden çok daha iyi kontrol . Giriş yerimin etrafını yaladı, bir kez olsun ona gerçekten dokunmanın tatminini yaşamama izin vermedi.

"Vay canına, Tanrım sana ihtiyacım var," diye inledim ve çarşafı pençeledim. Alay etmek her şeyi çok daha yoğun hale getiriyordu. İşkence hissetmek yerine bundan zevk almaya başlamıştım.

"Bunu duyduğuma ," dedi ve sonra dilini hissettim. Sıcak ve ıslak, klitorisimi en sevdiği tatlıymış gibi yaladı.

"Will..." Nefes nefese kaldım ve kendimi onun üzerine iterek sırtımı kamburlaştırdım. Hırladı ve beni kıç yanağımdan ısırarak

Daha yüksek sesle inledim. "Tadın çok güzel," diye mırıldandı tenime doğru, uyarılmışlığımın her damlasını yalayıp yutarak. Bir parmağıyla girişime hafifçe dokunduğunda bacaklarım beni şimdiden almasını istemekten titriyordu. Tüm vücudum zevkle sarsıldı.

İçimde bir şey olmadan hiç boşalmamıştım, ama o kadar uç noktadaydım ki. "Evet," diye nefes aldım ve ben inleyip nefes nefese kalana kadar parmağını giriş yerimin etrafında döndürmeye devam etti. Bobinim koptuğunda bir patlama gibiydi, tüm vücudum titriyordu, kaslarım girişimi kızdırmaya devam ederken hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu.

"Aman Tanrım... aman Tanrım," diye homurdandım ve kıvrandım. Will klitorisimi daha sert emdi ve orgazmı yoğunlaştırdı ve vücudum yükseklerden aşağı inmeye başladığında, başımı yorganın üzerine yasladım ve kalçalarımı havada bıraktım.

"Bayan Reid, sanırım çok kötü bir şey yapacağız." Will'in başparmağı meyve sularımı vücuduma, arka deliğime yaydı. Deliğimi sıkarak içeri doğru bastırdığında ürperdim.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için mırıldandım.

"Yani, seni çiğ istiyorum... prezervatifsiz."

Parmağının o deliği ovma şeklinden ne düşündüğünü anladım. Tekrar sıktım ve inledim, buna hazır olup olmadığımın emin değildim ama ona güveniyordum.

"Evet," diye mırıldandım, ona doğru geri itildim.

Will, "Aferin kızıma," diye homurdandı ve elleriyle yanaklarımı kavradı. Bana bakarken onları yoğurdu. Ağzının çalışmasını izledim, yeterince tükürene ve vücuduma düşmesine izin verene kadar tükürük topladı. Bana çarptı ve başparmağını içeri itmeden önce etrafa yaydı. Beni germeye başladığında inledim ve gözlerimi kapattım.

"Çok darsın," diye mırıldandı ve sikişinin sırsıklam kıvrımlarıma sürtündüğünü hissettim. Her ne kadar onu orada istesem de, bu gece oraya gitmeyeceğini biliyordum.

"Oh Tanrım," diye inledim ve diğer başparmağını dar deliğime soktu. Neredeyse acı , ama elleri kalçalarımı sıkarken ve başparmakları birbirinden ayrılarak beni daha da gererken bundan zevk aldım. İnanılmaz bir histi. Şimdiden yine sınırdaydım. Aşağı uzandım ve klitorisime dokundum, kendime biraz daha stimölasyon verdim ve heyecanını mırıldandı.

"Sanırım hazırız..." Will'in elleri bir anlığına bedenimden ayrıldı ve üzerime daha fazla tükürük geldiğini hissettim. Ama bu sefer tükürüğü etrafa bulaştıran onun sikiydi. Arka deliğime dayadığında o kadar ıslanmıştım ve zaten o kadar sertti ki zahmetsizce içeri kaydı. İçimde dibe vurduğunda nefes nefese kaldım, tüm vücudum şehvetle yanıyordu.

"Aman Tanrım..." Hareket etmeye başlamadan önce cümlemi bile bitiremedim. İlk başta nazikti, sonra her itişinde dibe vurana kadar daha sert ve daha derindi. Zevkle homurdandım, orgazm tekrar inşa ederken etrafında kenetlendim.

"Vay canına," diye homurdandı ve ben inledim. Bana tekrar tekrar çarparken kendimi onun etrafında sıkılaştığımı hissettim. "Benim horozumun etrafına sarılmış çok iyi hissediyorsun." Edepsiz konuşmalar beni tekrar uçurumun kenarına getiriyordu ve ikinci kez boşalırken yorganın içine doğru inledim. Will içime girerken bütün vücudum titriyor, kalçalarımı sertçe ama iyi bir şekilde kavriyordu.

"Will," diye inledim ve daha sert vurmaya başladı. Sikiinin içimde seğırdiğini hissedebiliyordum ve yakın olduğunu biliyordum. "Geliyorum."

"Ben de," diye homurdandı ve ikimiz birlikte boşaldık, ben sarsılırken onun sıcak tohumu içime döküldü. Bana yaptığı her hamle enfesti. İnledim ve sarsıldım ve aleti beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Will. Gövdemi yukarı itmeden önce vücudumun birkaç kez daha seğırmesine izin verdim. Kendini üzerime attı ve dışarı çıkarken omzumu öptü.

O içimde olmadan bomboştum. Döndüm ve ona , kendimi doymuş hissediyordum.

Will bir an için uzaklaştı ve gözden kayboldu. Yatak odasının hemen yanındaki odada su sesi duydum ve banyo olduğunu düşündüm. Yatak başlığına doğru kaydım ve yorganın altına girip üzerimi örttüm. Geri döndüğünde bana dönük olarak yan yattı ve avuçlarını şiltenin üzerine yaydı.

Elini kendi elimle kapatıp parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim ve o da konuşmaya başladı. "Beth, Nevil'in teklifini kabul etmeni ben de istemiyorum. Benim için çalışmaya devam etmeni istiyorum. Daha fazla paraya ihtiyacın olursa veririm. Daha fazla tatil mi? Senindir." Endişeli görünmüyordu ve ben de onun bu kadar ileri gideceğini bildiğim için mutlu hissediyordum.

"Sadece sen bana yetersin," dedim ona ama sert bir iç çektim. O garip hesaptan almaya devam ettiğim aptalca e-postalar beni üzüyordu. Beni suçlayanları bilseydim kendimi savunabilirdim, ama kimin benimle alay ettiğini bilmemek sadece incinmeme neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordu ve ben iç çektim.

"Az önce birinden birkaç e-posta aldım. Neler olduğunu bildiklerini söylüyorlar ama ilk e-posta beni terfi almak için seninle yatmakla suçluyordu ve bu e-posta biz metroda öpüşmeden önce gelmişti." Ona üzgün bir şekilde baktım.

Will yanağını okşadı ve başını salladı. "Sorun yok. Her şeyle ben ilgileneceğim. Sen şirket için harika bir iş çıkarmaya devam et ve bırak ben halledeyim. Endişelenecek bir şey yok."

Ona inanmak istedim ama inanmadım. Kollarında döndüm ve o bana sarılırken başımı pazusuna yasladım. Kucaklamasının rahatlığını içime çektim. Will o isimsiz e-postaları kimin gönderdiğini bulsa bile, bu benim için geleceğin ne getireceğini silemezdi. Evet, Will beni sevdiğini söylemişti ve ben de ona inanmıştım ama yine de dedikodu ve söylentilerin baskısı altında ayakta durmam gerekiyordu.

Yapabileceğimi biliyordum ama bu zevk alacağım anlamına . Ama aşk uğruna savaşmaya değerdı, değıl mı? Ve eğer işler çok kötüye giderse, belki Nevil'le o işi kabul edersem beni anlayışla karşılardı. En azından birbirimize sahip olurduk.

WILL

WBeth'i kollarıma almak yıllardır yaşadığım en büyük zevkti. Sıcak teni göğsümdeydi ve bedenim ona yaslanmıştı.

beni uykumdan, gördüğüm berrak iş rüyalarından çok daha iyi bir şeye çekti. Omzunun arkasını öptüm ve elimi yorganın altından yukarı kaydırarak göğsünü kavradım ve hafifçe sıktım.

"Günaydın," diye mırıldandı, esnedi ve yatakta bana dönmeden önce biraz gerindi. Bacakları benimkilere dolanırken göğsüme sırttı ve beni öpücüklere boğdu.

"Size de günaydın..." Başının üstünü öptüm ve onu vücuduma daha sıkı çektim. Her zamanki gibi taş gibi sert bir şekilde uyandım ve sikimi kalçasına bastırdım. Aşağı uzandı, kavradı ve okşadı.

"Sana da merhaba," dedi şakacı bir şekilde ve beni biraz daha sert okşadı. Tutuşu harikaydı ama içinde olmayı tercih ederdim.

"Nasıl uyudun?" Bana dokunduğunda homurdandım. İnanılmaz hissettirdi uyanmak uyanmak bir şey için çok saf, ve bu

keşke bunu her gün yapabilsem dedirtti. Yatak sıcaktı; dokunuşu nazikti.

"Ah, yaramaz rüyalar ve sırtımda birinin sert aleti ile uyudum." Beth bana bakıp sırıttı, ben de kıkırdadım.

"Bütün oda seks kokuyor." Eğildim ve dudaklarını bir öpücükle yakaladım, üzerine nefes almamaya dikkat ettim. Henüz kahve kokusu değildi ama kokusunu almak emin değildim.

"Mmm," diyerek yorganın altına çöktü, göğsüm ve karnım boyunca öpücükler kondurdu, ta ki dudakları okşarken sikimin etrafını sarana kadar. Yalama ve emme beni çılgına çevirdi ve ellerimi saçlarında gezdirdim. Gerçekten heyecanlanmaya başladığımda battaniyeyi arkaya katladım ve onu izledim.

"Bu bir ikram," diye inledim ve neredeyse tadını çıkarmak için gözlerimi kapatacaktım ki kapının çalındığını duydum ve irkildim. Beth doğrulup battaniyeyi üzerine çekince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ah, bir saniye," dedim ona usulca ve bacaklarımı yataktan kaldırdım. "Bir saniye," diye bağırdım, bunun muhtemelen Abby olduğunu biliyordum.

Genelde beni uyandırmazdı ama dün bütün gün . Yatiya kaldığını sanıyordum ama belki de arkadaşının annesi onu eve erken getirmişti. Bir şort ve bornoz bulmak için çabaladım, sonra yatağın üzerinde yorganın altına kıvrılmış olan Beth'e bir bakış attıktan sonra odadan çıktım.

Abby koridorda elinde mavi bir kravatla yüzünde bir sırıtışla duruyordu. Kravatı bana doğru uzattı ve "Tada!" dedi.

Ona gülümsedim ve düşünceli bir şekilde kravata baktım. Kraliyet mavisiydi ve üzerinde gümüş bir baskı vardı, iş için giydiğim takım elbiselerin çoğuna uyacak bir kravattı. Ama işin düşünceli kısmı, bunu benim için hiçbir neden olmadan satın almış olmasıydı.

"Nedir bu?" Kravatı elinden alarak sordum. Daha parlak gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"Bu bir teşekkür. Alışverişe gitmeme izin verdiğin için. O kadar iyi vakit geçirdik ki... Ama beklersin diye düşünmüştüm." Ben mutfağa doğru dönerken gülümsemesi biraz soldu. Kahveye ve Abby ile yatak odası arasına mesafe koymaya ihtiyacım vardı.

Daha sonra gideceğini, en azından Beth'e kahvaltı hazırlayıp buradan çıkmama yetecek kadar zaman kalacağını düşünmüştüm. Endişe tüylerimi diken diken ediyor ve kendimi biraz gergin hissetmeme neden oluyordu. Abby Beth'i görürse tepkisinin ne olacağından emin değildim, özellikle de onunla bu konu hakkında yaşadığımız etkileşimlerden sonra. Abby nedense bazı şeylere çok üzülüyordu. Anlayamamıştım.

"Baba, beni saat 1'de eve getireceklerini söylemiştim. Bildiğini sanıyordum." Abby beni mutfağa kadar takip etti ve ben kahve makinesine doğru yürürken kendini tezgâhın üzerine attı. Aklım Beth'i ağırlamaya ve özel bir şeyler planlamaya o kadar odaklanmıştı ki Abby'nin planlarını dinlememiştim bile.

Gideceğini ve arkadaşının ailesinin ona refakat edeceğini söylediği anda, kendimi kaptırmış olmalıyım. Şimdi bu konuda kendimi kötü hissediyorum çünkü bilseydim gerçekten onu bekliyor olurdum ya da en azından kanepede uyukluyor olurdum, yatak odamda kilitli kalmazdım. Muhtemelen o içeri girdiğinde seksin tam ortasıdaydım ve onu hiç duymadık.

"Özür dilerim tatlım... Aklımdan çıkmış olmalı." İki fincan çıkarıp kahve makinesini çalıştırırken ona gülümsemeye çalıştım. Aklımda Beth'i yatak odasında nasıl tutacağıma ve Abby'nin Beth'in dışarı çıkmasına yetecek kadar uzun süre odasında bir şeyler yaparak dikkatini nasıl dağıtacağıma dair düşünceler vardı. İçten içe Beth'in olduğu yerde kalmasını umuyordum.

İkisinin tanışmasını istemediğimden ya da Beth'ten utandığımdan değildi. Sadece Abby'yi tekrar üzmem istemiyordum. Bir şeylerle mücadele ettiğini biliyordum - ister benim ondan daha çok başkasını düşünebileceğim fikri olsun, isterse de benim yoluma devam edip Kate'in yerine geçeceğim fikri olsun.

emin değildim. Ama yılın bu zamanında yapmak istediğim son şey onu üzmekti. Özellikle mezuniyetine sadece birkaç ay kaldığı ve üniversiteye gideceği gerçeği göz önüne alındığında.

"Baba... Bana alışverişi sormayacak mısın?" Sesi sabırsızdı, çıplak ayakları dolabın önüne çarpacak şekilde bacaklarını sallıyordu. Bana bakarken ellerinin topuklarını iki yanındaki mermer tezgâha dayamıştı.

"Ah, evet... Nasıl gitti? Helikopter hoşuna gitti mi?" Başımı kaldırıp ona baktım ama endişemi gizlemenin bir yolu yoktu. İsteyken çelik gibi sinirlerim vardı. Umduğum gibi gitmeyen toplantılar ve konferanslar boyunca oturabilirdim ve hiçbir şey beni sarsmazdı, ama küçük kızımınla birlikte, hiçbir şey onun cesaretinin kırılmasından ya da bana üzülmekten daha fazla beni incitemezdi.

"Chicago'ya gitmedik, yani helikopter yok... Bayan Glostner diyor." Sırıttı ve devam etti. "Her neyse, Cara bu ateşli adamı gördü ve numarasını istedi, ama adamın Penn State'te birinci sınıf öğrencisi olduğu ve o gün için Newark'ta olduğu ortaya çıktı. Yani şimdi Penn State'e gidip seksi çocuklarla çıkmak istiyor ve-" Ben cezveye odaklanıp makineye ikinci bir kapsül koyarken Abby aniden durdu ve bana baktı.

Düşünmüyordum. Tek yaptığım otomatik pilotta koşmaktı, Abby'yi memnun edip odasına götürmeyi umuyordum, böylece Beth'i buradan gizlice çıkarabilirdim. Sabah planlarım mahvolmuştu ama bu tamamen bir felaket olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece ikisinin birbirini görmesini engellemem gerekiyordu, o zaman her şey yoluna girecekti.

"Baba, ne yapıyorsun?"

Ona baktım ve omuz silktim. "Hiçbir şey, neden?" Dikkatimi tekrar makineye vererek Beth'in kahvesine krema ya da şeker koyup koymadığını merak ettim. Kafeden aldığımda, ona her zaman süslü bir mocha latte veya özel espresso içeceği alırdım. Çiğ kahve dışında hiçbir şeyim yoktu.

Şeker ve süt, bu yüzden sade kahveden farklı bir şey isteyip istemediğini ona sormam gerekirdi.

"Baba, ben kahve içmem," dedi Abby kıs kıs gülerek. "Ne yapıyorsun sen?"

Yatak kapısının açıldığını duyduğumda kalbim durdu ve Beth sadece boxer ve tişörtümle yatak odasından çıkarken hayalet gibi bir yüz ifadesiyle başımı kaldırdım. İçimin daraldığını hissettim ve ikinci fincan kahveyi hazırlamayı bitiren kahve makinesinin tıslamasını duydum.

Abby'nin gözleri görüş alanımı takip etti ve Beth bana gülümsedi. "Günaydın," dedi parmak ucunda bize doğru gelirken.

Abby'nin başı döndü ve nefesini içine çekti. Gözleri kocaman açılmış, kaşları havaya kalkmış ve hayalet görmüş gibi görünüyordu. Bana dehşete düşmüş ve acı çeken bir ifade verdiğinde, bunun iyi olmayacağını biliyordum.

"Baba!" diye . "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

İlk tepkim kaba davrandığı için ona kızmak oldu ama ona bağırmanın sadece onu uzaklaştıracağını biliyordum.

"Abby, lütfen," dedim ona doğru uzanarak. Ellerini uzanamayacağım şekilde kaldırarak geri çekilirken kahveyi tezgâhın üzerine bıraktım.

"Aman Tanrım, inanamıyorum... Yani sen..." Gözleri, yüzü utanç ve mahcubiyetten kül rengi olmuş Beth'e kaydı. "Aman Tanrım, iğrençsin."

Abby hışımla çıktı, ayakları parke zemini tokatlıyordu. Ona yetişmek umuduyla aceleyle peşinden gittim. Beth'e özür dileyen bir bakış attım, o da kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sadece birkaç dakika önce seks yapmaya hazırlandığımıza inanmak zordu ve Abby kapıyı çalar çalmaz gevşedim.

Şimdi on sekiz yaşındaki kızımı çatı katında kovalıyordum. "Abby, dur."

"Tanrım," diye tısladı yine kapısını çarparak kapatıp kilitlerken. Kapıya doğru yürüdüm, kapıyı çaldım ve alnımı tahtaya dayadım.

"Abby, kapıyı aç." Kolu salladım ama anlamsızdı.

"Git buradan," diye bağırdı ve sonra radyosunun duydum. Kapıyı titretecek kadar yüksekti ve avazım çıktığı kadar bağırısam bile beni duymayacağını biliyordum. Kapatması için odasına giden elektriği kesmem gerekecekti.

Beth yanıma gelip elimi tutmadan önce bir an başım öne eğik bir şekilde öylece durdum. "Her şey yolunda mı?"

Yüzümü ona döndüm ve üzgün görünüyordu. "Hayır..." Umutsuzca iç geçirdim ve onu göğsüme doğru çektim. "Öyle değil."

"Belki de gitmeliyim..." Onun ürkek teslimiyeti kalbimi kırdı. Abby ve Beth'in bu şekilde tanışmasını hiç beklemiyordum. Belki gerçekten bağlanırlar, Beth Abby'nin örnek alacağı biri olur diye düşünmüştüm ama belki de çok çabuk çok şey istemiştim.

Elimde iki fincan kahve ile Beth'i yatak odasına kadar takip ettim. Onları komodinin üzerine koydum ve arkamı döndüğümde Beth kıyafetlerimi çıkarmış ve kendi kıyafetlerini arıyordu. Eteğini ve kazağını bulmasına yardım ettim. Ben ona sarılıp tenini okşarken ve zamanı birkaç dakika geri alabilmeyi dilerken eteğini giydi.

"Burada olmam sorun yarattıysa özür dilerim." Beth kazağını aldı ve içine girdi.

Bir göğsünü avuçlayıp başparmağımı meme ucuna bastırırken onu durdurdum. "Bu senin hatan değil. Sadece işleri iyi planlayamadım. Abby'nin alışması gerekecek; hepsi bu."

Beth tısladı ve elimi kalçasının üzerinden eteğinin altına doğru kaydırды. "İstersen benim daireme gelebilirsin? Bunu orada bitirebiliriz..." Onun imalı sesi,

ve leğen kemiğinin avucuma çarpma şekli davetini kabul etmek istememe neden oldu, ama daha iyisini biliyordum.

"Bunu ne kadar istesem de yapmamalıyım. Onunla bir şekilde konuşmalıyım." Müziğin gümbürtüsü hâlâ çatı katının duvarlarını titretiyordu.

Beth ayakkabılarını almak için eğildi ve ayağa kalkarken dudaklarımı öptü. Öpücük aç ve tutkuluydu ve onu gerçekten kucağıma çekip onunla birlikte olmak istedim, ama vicdanım bana izin vermedi.

"O zaman başka zaman?" diye sordu ve elimi kalçasından aşağı kaydırıp eteğini düzelttim.

"Evet... Şoförüm sizi eve bırakacak, tamam mı? Siz oraya varana kadar onu kaldırımda hazır edeceğim. Bunun için gerçekten üzgünüm." Onu göndermekten nefret ediyordum ama yapabileceğim tek şey buydu.

"Sorun yok.." Beni tekrar öptü ve gülümsedi. "Umarım bunu halledebilirsin... Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Uzanıp poposunu sıktım ve o da kıs kıs güldü. "Sadece ol." Dışarı çıkarken ona göz kırptım ve sonra ayağa kalkıp onu takip ettim. O kapıya doğru gitti, ben de Abby'nin odasına doğru yürüdüm.

Üzülmek istiyordum ama küçük kızımın bunu aklına getirmekte zorlandığını biliyordum. Belki o hayatına devam etmeye hazır değildi ama ben hazırdım ve buna ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda, babasının sonsuza kadar bekâr kalmayacağını anladığı için ona biraz zaman tanımam ve sabırlı olmam gerekiyordu.

"Abs," dedim, kapıyı tekrar çalarken. "Konuşabilir miyiz?"

Müzik hafifledi ama ağzını açıp konuşmaya başladığı anda bu çatı katındaki sesin yeniden yükseleceğini biliyordum. Kolay bir konuşma olmayacağı kesindi.

BETH

Mide bulantısı ve yorgunluk hissiyle masama yaslandım. Rachel ve ben günlerdir küçük Şükran Günü yemeğimizden arta atıstırıyorduk - ki bu daha çok yiyemeyeceğimiz kadar çok paket yemek gibiydi. Isıtılmış yemek hâlâ lezzetliydi ama içimden bir ses ekşidiğini söylüyordu ve midem bunun bedelini ödüyordu.

Dün birkaç kez midem bulandı ama bu sabah en kötüsüydü. Hasta olduğumu söylemeliydim ama Will'yapmamı istediği birkaç rapor vardı, bu yüzden erken geldim ve mide bulantısı nöbetleri arasında burada oturup onlar üzerinde çalışıyordum.

Will ofisime girerken, "Günaydın güzelim," dedi. Konuşmadan önce kapıyı kapattı ama yine de iş yerinde böyle şeyler söylemesi beni biraz ediyordu. Elinde bir fincan kahve taşıyordu ve her zamanki rutini haline geldiği gibi masamın köşesine koydu.

"Günaydın," dedim esneme isteğimle savaşıarak, ki bunun mide bulantımı daha da kötüleştireceğini biliyordum.

"Ah, harika," dedi yazıcı tepsisindeki raporlara bakarak. Onları harmanlama ya da bir araya getirme şansım olmamıştı.

klasörler ama oradaydılar. "Teşekkür ederim," dedi ve onları toplarken başımın üstünü öptü. "Bunlar harika."

Geğirmeden hemen önce, "Rica ederim," demeyi başardım. Hasta hissetmekten nefret ediyordum; sadece eve gitmek istiyordum.

"Bir saat içinde ofisime uğra. Seninle konuşmam gereken bir konu var... Bu akşam yemek var mı?" sordu ve ben de başımı salladım ama fazla bir şey söylemedim. Dikkati dağınık görünüyordu ve bu benim için sorun değildi. Bir haftadan daha uzun bir süre önce Şükran Günü'nden kalan eski yemekleri yediğim için neden hasta hissettiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

Will ofisine girip kapıyı kapattı ve ben de masanın üzerine çöküp başımı kollarıma yasladım. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, o kadar yorgun hissediyordum ki uyuyabilirdim. Saat daha sabahın sekiziydi ama sanki bütün gün uyanıkmışım gibi hissediyordum. Bunun sadece vücudumun olan bitenle savaştan kaynaklandığını düşündüm ve bundan nefret ettim.

"Oh," diye duydum ve Sarah'nın içeri girdiğini görmek için doğruldum. Pembe bir hırka ve gri bir pantolon giymişti. Saçlarını öyle sıkı bir topuzla bağlamıştı ki gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Gittiğini sanıyordum." Ofisin sonundaki dosya dolaplarına doğru ilerledi ve onları açmak için kodu yazdı.

Ofisini aldığımında, yanında götüremeyeceği şeyler vardı. Dosya dolapları, Will'in bulutta saklanmasını istemediği şeylerin sabit yedekleri olarak önemli gizli belgeleri tutuyordu. Sarah onları diğer ofis girişinin dışındaki koridorda tutamazdı çünkü kilitli bir kapının arkasında olmalarının ek bir güvenlik katmanı olmasını istiyordu. Ofisi paylaşmıyorduk ama onlara erişmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sandalyemde kendimi yeniden ayarlarken. Onun çalışmasını izledim ve tüm bu süre boyunca yüzünde çatık bir ifade vardı. Ofisini işgal ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ve defalarca özür dilemişim ama ne yaparsam yapayım bana hâlâ küçümseyerek davranıyordu. Kolay olmayacağını biliyordum. Eğer

benim seçimim olsaydı, alt katta bir kabinde kalırdım.

Sarah dosya dolabını karıştırırken pufladı ve ben de tekrar özür dilemem gerektiğini hissettim ama tek bir kelime bile edemedim midem nihayet kendini boşaltma zamanının geldiğine karar verdi. Çöp kutumun üzerine eğildim ve kustum, saçlarımı tutmaya çalıştım ama başaramadım. Yemek bile yememiştim, bu yüzden çıkan çoğunlukla safraydı ve Sarah alay etti ve inledi.

"Tanrım, kimse sana hastaysan evde kalmanı söylemedi mi?" Kadın homurdandı, geriye doğru birkaç adım attı ve dosya dolabının çekmecesini iterek kapattı. "Beni hasta etmesen iyi olur. İşten izin almaya gücüm yetmez."

Kusmalarım durana kadar çöp tenekesinin üzerinden öğürmeye devam ettim ve ağzımı silmek için masamın üzerindeki kutudan bir mendil aldım. "Özür dilerim," diye homurdandım ve hâlâ boğazımın arkasında biriken safraya karşı sertçe yutkundum.

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan Reid, çok yüzsüzsünüz," dedi Sarah ve yine alaycı bir tavırla ofisimden çıkıp gitti.

Tekrar masamın üzerine ve beni tamamen yutmasını diledim. O raporlar olmasaydı evde kalırdım ve şimdi onlar bittiğine göre gitmeyi şiddetle düşünüyordum. Rachel'ın da böyle kötü hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Dün ona midemin bulandığını söylediğimde o da pek iyi hissetmediğini söylemişti. Eminim o da benim gibi evde kusuyordu.

Ben de telefonumu çıkarıp onu aradım, eğer eve gidiyorsam ve o da hastaysa, ona kendini iyi hissettirecek bir şeyler götürebileceğimi düşündüm.

"Hey, naber?" diye sordu, arka plandaki gürültüyü duydum ve evde olmadığını anladım. Sokakta bir yerdeydi, belki de Uber'ini bekliyordu.

"Oh, evde değil misin?" Doğrulup sordum. Başım biraz döndü, muhtemelen susuzluktan, durması için gözlerimi kapattım.

Rachel alay etti ve güldü. "Ev mi? Kadın, faturaları ödemek için çalışmak ... Sorun ne?"

"Hastayım... Bağırsaklarımı kusacak kadar hastayım. Sanırım eve gideceğim." Avucumu alnıma bastırdım. Ateşim yoktu ama zaten gıda zehirlenmesinin ateş yaptığını da sanmıyordum.

"Hasta mı?" Kıs kıs güldü ve "Muhtemelen hamile kalmışsındır!" dedi. İşte böyle olursun." Şaka yaptığını biliyordum ama yine de içimi bir korku kapladı.

"Evet, muhtemelen," dedim ona, şaka tonunu zorlayarak, ama şaka yapmıyordum. Aman Tanrım, hamile olabilir miydim? Endişe beni mide bulantısından daha çok etkiledi ve şimdi ondan da kusacağımı düşündüm.

"Sanırım artık yemekleri dışarı atacağız, ha? İşim bittiğinde eve bir şey getirmemi istersen haber ver." Rachel'ın şakacı tonu değişti ve sesi endişeli çıkmaya başladı ama tek yapabildiğim çöp kutumun üzerine eğilip tekrar kusmak oldu. "Sonra konuşuruz abla," dedi ve ben telefonumu masama bırakırken hat kapandı.

Sözlerinin yarattığı panik yüzünden üç kez daha kustum ve Will'e hasta olduğumu ve eve gideceğimi belirten bir not karalamayı başardım. Notu masama bıraktım ve bilgisayarımı kapattım, sonra ceketimi kaptım ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm.

İçgüdülerim bana bunun sadece gıda zehirlenmesi olmadığını söylüyordu ve beni korkutuyordu. Anne olmaya hazır değildim ve Will'in ne düşüneceğini bilmiyordum. Bırakın kızını. Eğer gerçekten hamileysem, her şey çok hızlı bir şekilde daha da zorlaşmak üzereydi.

WILL

Carl Anderson masanın karşısında oturmuş, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. inançsızlık. Onlar sadece Tokatlandı Ben ile duyuru o onlar aranıyor için Yangın Beth için Nevil Banks ile olan sözde ilişkisi ve o oldu çalmak tescilli BİLGİ gelen şirket ve satış o.I biliyordu onların suçlamalar vardı

Temelsizdi ama onlara hiçbir şey kanıtlayamadım.

Onlar bana hiçbir şey kanıtlayamadılar çünkü hiçbir şey dağıtılmamıştı ve hiçbir müşteri şikâyetinde bulunmamıştı. Bunların hepsi sadece korku tellallığıydı ve Allen'ın sırrımı onlara ifşa etmesinin hemen ardından geldi.

Elbette ona ne yapması gerekiyorsa yapmasını söylemiştim ama bu tepkiyi hiç beklemiyordum. Bu beni çileden çıkardı, özellikle de Abby'nin Beth'i bizim çatı katımızda gördüğünde verdiği tepkiden sonra. Bu dünyada hiç kimse tekrar flört havuzuna dönmemi beklemiyor muydu?

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedim aşırı sert bir tonda ama burası benim şirketimdi ve sahibi olarak çalışanlarıma zorbalık yapmalarına göz yumamazdım. Onunla çıkmam dışında yanlış bir şey yaptığıma dair ellerinde hiçbir kanıt yoktu ve bu bile şüpheliydi. Onun

İşteki performansı . Aslında, benimle çıkarken bile çok başarılıydı.

"William, eminim ne kadar büyük bir çıkar çatışması olduğunu görebiliyorsundur." Carl sertçe içini çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. Belli ki bu konuda kolay lokma olacağımı düşünüyordu. Yapmak istediğimiz son şey Beth'i kızdırmak ve onu kovarak tepelere kaçmasına neden olmaktı. Ve gözettiğim benim kişisel çıkarlarım değildi.

Eğer onu gerçekten kovarsak, elbette bana kızacak ve belki de kısmen beni suçlayacaktı ama asıl mesele, özel bilgileri hiç paylaşmasa bile, işi biliyordu ve onu kaybedecektik. Bir ya da başka bir firmaya gidip onlar için çalışacaktı ve potansiyel müşterileri kapma girişimimizde kaydettiğimiz ilerlemeler kalkacaktı. Bunu başkası için yapacaktı.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Banks ile tesadüfi bir şey olarak görüştüğünü size açıkça söyledim. Kafa avcılığı yapıyor ve o da bunu çevirdi. Ona teklif edilen maaş ve yan haklar paketini karşılamayı teklif ettim ama o reddetti. Bizim için çalışmak istiyor-"

"Ya da seni masanda becermek istiyor," diye araya girdi Carl ve birkaç yönetim kurulu üyesinin gülümsemelerini ellerinin arkasına sakladığını fark ettim. Allen da tıpkı benim gibi kaşlarını çatmıştı. Bunun bir saçmalık olduğunu biliyordu ve söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. "Bak William, eğer onunla çalışmazsan, o ne yapacak?" Oturduğu yerde doğruldu ve destek istercesine diğer yönetim kurulu üyelerine baktı. "Sadık olmak için hiçbir nedeni olmayacak."

"O zaman ona rekabet etmeme şartı imzalat, onu kovma. Bu işin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok, Carl. Bırak şirketimi ben yöneteyim ve yoluma çıkma." O kadar öfkeliydim ki öfkemi kontrol etmekte zorlanıyordum. Masanın öbür ucuna uzanıp adamı sarsmak ve aklını başına getirmek istiyordum. Beth herhangi bir soruna yol açmıyordu ve benim onunla olan ilişkim de öyle.

"Peki bunu nasıl açıklıyorsunuz?" Sandra dedi, yönetim kurulu üyelerinden bir diğeri. Telefonunu kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bir magazin gazetesinde Nevil Banks ve Beth'in bir restoranda birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Başlığı okumak için zaman bile harcamadım. Beth bana neler olduğunu anlattı.

"Yanılıyorsunuz ve onu kovamazsınız. Dava açmak için gerekçesi olur. Sadece geri çekil ve bu işin sonuçlanmasına izin ver." Başımı salladım ve elimi saçlarımın arasında gezdirirken Allen konuştu.

"Will, haklı olabilirler..." Ben ona bakarken kaşlarını çattı. "Banks, Caldwell Investments'ın hisselerini satın alıyor. Şu anda yüzde 2'ye sahip... Bu sayı hiç artamaz. Sonunda yönetim kurulunda bir yeri olacak ve-" "Bana bunun ne anlama geldiğini söylemene gerek yok Allen, ben gayet iyi biliyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum." Sertçe içimi çektim ve hışımla bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Bir kaya ile çok zor bir yer arasında sıkışıp kalmıştım. Beth'i severdim, bu yüzden benim gözetimimdeyken onu kovmalarına izin çünkü yanlış bir şey yapmadığını biliyordum. Ama Banks yeterince hisse senedi satın alırsa, gerçekten kazanmaya başlayacaktı.

Güç. Bu ihtiyacım olan son şeydi.

"Bu toplantı sona ermiştir." Carl ayağa kalktı ve herkese baktı ama bana odaklandı. "Bu toplantı bitmedi. Neler olup bittiğini takip etmeliyiz. Haklısın. Haklı bir neden olmadan onu kovamayız ama kendi kendine istifa etmesi için onu teşvik edebiliriz. Buraya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra şirket için en iyisi bu. Doğru olanı yap, Will." Carl benim takma adımı hiç kullanmazdı ve bunu onun sesinden duymaktan nefret ederdim.

Hepsi teker teker dışarı çıktı, sonuncusu Allen'dı. Bana sempatik bir bakış attı ve nasıl hissettiğimi bildiğini fark ettim. Bunların hiçbirisi onunla çıkıyor olmamdan kaynaklanmıyordu, ancak yönetim kurulu sevgilisi olarak elimdeki kozu kullanıp onu çekip gitmeye zorlamamı bekliyordu. Hissedarlar, Nevil'le gizlice buluştuğunu görürlerse, Nevil'in

onlar da aynı varsayıma varacaklardı. Kötü şeyler yaptığını.

Onun sesini duymak ve sinirlerimi yatıştırmak için telefonumu çıkardım ama ekrana baktığımda Facebook'tan bir bildirim gördüm. Abby'nin toplantı sırasında yaptığı bir paylaşım ile ilgiliydi. Telefonumu her paylaşımında beni uyaracak şekilde ayarlamıştım, böylece onun sosyal medyasını da takip edebiliyordum. Tek çocuğuma karşı asla çok dikkatli olamazdım ve sadece onu korumak istiyordum.

Bu yüzden uygulamayı açtığımda Beth hakkında nefret dolu şeyler paylaştığını gördüğümde şaşkınlığımı tahmin edin. Resim yoktu ama babasının bu kadar genç biriyle çıkmasından ne kadar nefret ettiğini anlatan uzun bir yazı vardı. Beth'i "yaşlı ve savunmasız erkekleri avlayan" bir miras avcısı" olarak adlandıracak kadar ileri gitmişti.

Öfkeliydim, hatta nutkum tutulmuştu. Abby çok ileri gitmişti ve her ne kadar beni ve Beth'i bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığı için ona sempati duysam da, bu yaptığına hiç gerek yoktu. Büyük bir çizgiyi aşmıştı. İşi daha da kötüleştiren ise olayın yayılmasıydı. Sebastian Sullivan'ın oğlu gönderiyi kendi zaman tüneline yeniden paylaşmıştı ve tabii ki film yıldızını takip eden herkes oğlunun gönderisini gördü. Yüz binlerce insan artık Beth'e sosyal medyada servet avcısı diyordu ve magazin basınında da böyle demeye başlamaları an meselesiydi.

Ayağa kalktım ve telefonumu cebime attım. Hemen Abby'yi bulmalı ve daha fazla zarar vermeden bunu kaldırmasını sağlamalıyım. Meraklı dedikodu muhabirleri bunu anında araştırarak ve Beth'in itibarını lağımlara sürükleyecekti.

Kimseye bir şey söylemeden hışım ile dışarı çıktım ve Sarah'nın masasının yanından arka tarafa geçerek Beth'in ofisini atladığımdan emin oldum. Masaüstü bilgisayarında yazının açık olduğunu fark ettim ve durmadım bile. Bunu kaynağında halletmem gerekiyordu. Sarah'nın pis sırtışı bile beni duraksatmadı.

onu kapattı. Abby gönderiyi kaldırmak zorundaydı yoksa
ömür boyu cezalıydı.

BETH

küçük plastik, pamuk uçlu çubuğa işedikten birkaç dakika sonra tekrar tuvaletin üzerinde gezindi. Eczaneye uğradım.

üzerinde ve yol ev. Rachel'ın

Şaka niyetine yapılan bu ters yorum beni çok korkuttu. İlişkimizin bu aşamasında ya da benim yaşımda hamilelik hiç de istediğim bir şey değildi. Bir erkeğin dünyasında basamakları tırmanmaya çalışan bekâr bir kadındım ve

bu bir zayıflık işareti olarak görülecektir.

Bir şey çıkmayalı bir saatten fazla olmuştu ama vücudum hâlâ benden nefret ediyordu. Her yirmi dakikada bir kuru kusmaya devam ettim ve ortaya çıkan tek şey birkaç çay kaşığı mide asidiydi. Dudaklarım yanıyordu. Ağzımı zımpara kağıdı gibi hissediyordum; nefesim berbattı ve sadece bitmesini istiyordum. Efor sarf etmekten tüm karnım ağrıyordu ve kendimi çok yorgun hissediyordum.

Test sonuçlanmıştı. En azından son beş dakikadır lavabonun kenarında durmuş beni bekliyordu ama bir türlü bakmaya cesaret edemiyordum. Çok korkmuştum. Rachel kendimi korumam için beni pek çok kez uyarmıştı, Will benim için iyi değildi. Uyarıları onu uygunsuz davranmakla suçlamak şeklinde olsa da, onları dikkate almalıyım.

Will'in çıkarıcı ya da tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim ama net sınırlar çizmiş ve kendi arzumu reddetmiş olsaydım, burada oturup o testin sonucundan korkuyor olmazdım. Geleceğimin bu kadar zor olacağından korkarak felç olmazdım. Ama öyleydim. Geleceğim belirsizdi ve bilinmeyene karşı duyduğum korku midemi o kadar bulandırıyordu ki sürekli kusuyordum.

Kuru kusmalar sona erdi ve mideme kramp girmesi durdu. Küvetin kenarına oturdum ve sifonu çekerken ağzımı kuru bir bezle sildim. Yine de gözyaşlarım durmadı. Ağlamaya devam ettim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama kendime ne söylersem söyleyeyim çok korkuyordum.

Çocukları olan ve tek başına mücadele eden bir kadın için bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Üniversiteden bir arkadaşımın yaşadıklarını izlemiştim. Kendisine bakan ilk adama kendini atmıştı ve yıllar sonra adam onu aldatmıştı ve kadın perişan haldeydi. O da kapana kısılmıştı. -Bir çocuğu olduğu ve eğitimini tamamlayamadığı için kendini geçindirememiş ve onun istismarından kaçamamıştır.

Eğitimimi almıştım. Çok da iyi bir işim vardı ama doğum izni zamanı geldiğinde bunun bir önemi kalmayacaktı ve hem izin alıp hem de faturaları ödemeye gücüm yetmeyecekti. Bu durum, Will'in bana yaptığı maaşımı artırma ve Nevil Banks'in bana sunduğu yan haklar paketini verme teklifini yeniden düşünmeme neden oldu. Ama şimdi gidip sorsam nasıl görünürdü? Ve yönetim kurulu ne düşünürdü? Will ve benim hakkımda şirkette yayılan dedikodulardan hoşnut olmadıklarını duymuştum.

Yüzümü kapattım ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Kendimi fena halde aşıyordum. Daha test sonuçlarını bile görmemişim ve şimdiden en kötü senaryoyu düşünüyordum ama nasıl düşünmezdim ki? Bu, hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek büyük bir anlaşmaydı.

Başımı kaldırıp yanaklarımdaki yaşları sildim ve sonunda kendimi bu durumdan kurtarmak için teste uzandım.

Beklemenin ıstırabı. Sonuçları görmek başlı başına bir işkence olurdu ama en azından ne tür bir ıstırap içinde olacağımı bilir ve "ya olursa" senaryolarını düşünmeyi bırakabilirdim.

Elimdeki beyaz plastik çubuğa baktım ve sonuç penceresinde iki pembe çizgi gördüm ve bunun ne anlama geldiğini anladım. Rachel'ın kötü bir şakası olan şüphem doğrudu. Kesinlikle Will'in bebeğine hamileydim ve bu göğsümü ağrıttı. Testi avucumun içine bıraktım ve omuzlarımın düştüğünü hissettim.

Ne diyeceğinden ya da bunu bilerek yaptığımı düşünüp düşünmeyeceğinden emin değildim. Onun parasını istemiyordum. Şirketinin peşinde değildim. Servet avcısı değildim ya da herhangi bir şekilde onun servetini elde etmeye çalışmıyordum ama buna inanıp inanmayacağından emin değildim. Ona söyledim ve bu onun hatasıydı, ama onu suçlayamazdım bile. İkimiz de bu işe o kadar kaptırmıştık ki, ikimiz de dikkatli değildik. İkimiz de suçluyduk, bu da sonucu daha üzücü hale getiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve bundan iyi bir şey çıkabileceğini düşünmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim kızının beni görünce vereceği tepkiydi. Çok inanmamıştı, çok incinmişti ve kaçıp onu görmezden gelmişti. Hamile olduğumu öğrenirse ne düşünürdü? Ve o zaman ona nasıl davranırdı? İş yerindeki insanların nasıl tepki vereceğinden bahsetmiyorum bile. Ve iki yakamı nasıl bir araya getirecektim? Bebekler pahalıydı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kapı açıldı ve Rachel içeri girdi. Onu apartmanda duymamıştım ve kadar erken gelmesini hiç beklemiyordum ama beni elimde hamilelik testiyle yakaladı ve bana bakıp testi görünce irkildim.

"İyi misin?" diye sordu ve banyoya doğru bir adım daha attı. Gözleri bir an yüzümü aradı ve sonra avucuma düştü. İçimi çektim ve başımı öne eğdim ama testi elimden almasına engel olmadım. Ona baktığında, birkaç damla gözyaşı akmasına izin verdim. "Ah, bebeğim..."

O noktada su işlerini durduramadım. Zaten onları kapatmanın da bir anlamı yoktu. Ağlamanın iyi bir stres atma yöntemi olduğunu duymuştum ve şu anda ihtiyacım olan şey de buydu.

"Hey, benimle gel... tamam mı? Her şey yoluna girecek ..." Rachel testi kenara koydu ve elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Onunla birlikte yatak odama yürüdüm, o da benim için yorganımı katladı. Ayakkabılarımı tekmeledim ve ceketimi çıkardım, sonra battaniyenin altına girdim.

Rachel üzerimi örttü ve çocukken ben hastayken yaptığı gibi yatağımın ayak ucundan dolaşıp diğer tırmandı.

Ona ne kadar korktuğumu ya da neden korktuğumu söylemek zorunda değildim. Benden konuşmamı ya da bir şey açıklamamı istemedi. Kollarını bana doladı ve yatıştırıcı bir şekilde benimle konuştu. Aramızdaki ikiz bağ, sanki ben söylemeden önce ne düşündüğümü biliyormuş gibi hissettiriyordu ve başımın etini yemediği için ona minnettardım.

"Tamam, hatalar olabilir... ama bu dünyanın sonu değil. Evlat edinebilirsiniz ya da sizi bir kliniğe götürebiliriz." Sözleri karşısında gerildim ve irkildim. Bebeğimi aldırmanın imkanı yoktu... Bu ani tepki, geri adım atmanın benim için bir seçenek olmadığına anında farkına varmamı sağladı.

"Hayır," dedim ve o da iç çekti.

"Tamam, yani evlat edinme hâlâ var, ya da belki danışmana ihtiyacın var... Belli ki onunla henüz konuşmadın?" bunu bir soru olarak söyledi ve ben başımı salladım. "O zaman bu senin ilk adımın, ama acele etme."

Ne kadar katı olduğunu hissettim, muhtemelen bunun olmasına üzülmüştü ama nasıl hissettiğimi anlıyordu. Şu anda bu kadar savunmasızken bana saldırmayacaktı. Haklı olduğunu biliyordum. Seçeneklerim vardı ama o söylediğinde kendimi çok kötü hissediyordum. Bu bebeği doğurmanın ve doğurmaya devam etmenin benim için nasıl iyi olacağını anlayamıyordum. Tabii Will de istemediyse, ki bu biraz zor görünüyordu. Zaten bir çocuğu vardı ve

Benim yüzümden onunla sorunlar yaşıyordu. Asla ikinci bir tane istemezdi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ya beni suçlarsa? Ya bunu istemezse? Bunu tek başıma nasıl yapacağım?" Tekrar titreyerek ellerime kapandım ve Rachel'ın sarsılmaz desteği sakinleşmeme yardımcı oldu.

"O zaman diğer adamın işini kabul et. Daha fazla ödeyecek, sosyal hakları daha iyi olacak. Bebeğin geleceğini anlayacaktır ve umarım işinde yeterince iyisindir ve bunun bir önemi yoktur. Caldwell'in seni nasıl terfi ettirdiğine bakılırsa buna değeceğini düşünüyor. Diğer adam da öyle... Seçeneklerin var bebeğim. Beni yarı yolda bırakma."

Rachel haklıydı. İkimiz de birbirimizi sevdiğimizi itiraf etmemize rağmen belki Will'le ben yürümeyecektik. Ve onun sonsuza dek aşkım olduğunu hissediyordum. Belki çok fazla olacaktı ya da bebek fikrinden hoşlanmayacak ve onu doğurmak istemeyecekti ve belki de kendimi geçindirmek için başka bir yerde işe girmem gerekecekti. İki şeyi biliyordum: Birincisi, bu bebekten kurtulamayacaktım. Evren ona sahip olmamı kutsamıştı ve onu doğurup sevmek bana düşüyordu. Ve ikincisi, şimdi kendimden şüphe etmenin zamanı değildi.

Çok iyi bir analisttim ve Nevil Banks beni işe alma teklifini geri çekse bile binlerce başka iş teklifi alacaktım. Neler yapabileceğimi biliyordum ve Will beni o kadar çok övmüştü ki, diğer pek çok insan da bunu biliyordu. Herhangi bir nedenle bu işten ayrılmak zorunda kalırsam harika bir işim olacağına güvenebilirdim ve gerçekten zor şeylerle mücadele etmiştim. Rachel beni desteklerse bunu başarabilirdim.

Will beni ve bu bebeği istemezse kalbimin nasıl kırılacağını düşünmek istemiyordum. Bu canımı yakardı.

WILL

İşten eve geldiğimde kendime bir içki doldurdum ve kanepeye oturup Abby'nin okuldan gelmesini bekledim. Eve hiç bu kadar erken gelmezdim ve beni evde görünce şok olacağını biliyordum ama onunla hemen konuşmalıyım.

Yaptığı şey çok yanlıştı. Sosyal medya platformunu ve arkadaşlarının platformlarının erişimini kullanarak Beth'le çıkmamı büyük bir mesele haline getirmek

Olgunlaşmamış.

Onun sadece bir ergen olduğunu ve muhtemelen duygularının çok büyük olduğunu ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilemediğini tamamen anlamış olsam da, yine de üzül müştüm. Günümüz gençlerinin olayları ele alış biçimi benim yetiştirilme tarzımdan çok farklıydı ve ben bunu onaylamıyordum. Sadece Beth'in adını lekelemek yerine benimle konuşmasını diledim.

Carl ve yönetim kurulunun Beth'in işine son vermem için üzerimde kurdukları baskıya kızarak kara kara düşündüm. Haksız fesih nedeniyle şirkete karşı misilleme yaptığından bahsetmemin onları caydırabileceğini umuyordum ama bunu garanti edemezdim. Beth'in bilgilerimizi satmadığını biliyordum ama bunun kanıtı olmadan onların

şüphe. Neyse ki bu, kanıt olmadan ilerleyemeyecekleri anlamına geliyordu. En azından çabuk değil.

Kapının açılıp kapandığını duydum ve Abby'nin köşeyi dönüp sırt çantasını yere bırakmasını bekledim. Şu anda sinirlerim kontrol altındaydı ama bunun tek nedeni durumla arama biraz mesafe koymuş olmamdı. Uygulamalarımı kapattım ve geçen yirmi dakikayı Beth'in olanları görmesi halinde vereceği tepkiyi düşünerek geçirdim. Düşüncelerimi Beth'in nasıl hissedeceğine odaklamak bana öfke yerine merhamet hissetmek için bir an vermişti ama şimdi Abby'nin hemen köşede olduğunu bilmek beni tekrar gergin hissettirdi.

"Baba?" dedi, bir soru gibi. Yüzüm öne dönük oturmuş, onun odasına giden koridorun yanındaki duvara monte edilmiş karanlık televizyon ekranına bakıyordum. Çenem sıkılmıştı, elimde boş viski bardağım vardı. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve omuzlarımdaki gerginliği atmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Evde ne işin var? Eve hiç erken gelmez misin?"

Abby'nin sesi mutluydu, sanki birlikte vakit geçirebileceğimize sevinmiş gibiydi ve başka herhangi bir gün, başka herhangi bir koşulda, işten izin alıp onunla birlikte olabileceğim için çok heyecanlıydım. Ama bugün hiç mutlu değildim. Bugün, asla neden olmaması gereken bir soruna neden olmasıyla uğraşmak zorundaymışım gibi hissettim. Benimle konuşmalıydı, bu yola başvurmamalıydı.

"Abigail, lütfen oturmanı istiyorum," dediğimde yürüyüşü yavaşladı. Sırt çantası omzundan eline düştü ve kayışını kavrayıp yerde sürükleyerek sehpanın karşısındaki beyaz deri koltuğa doğru ilerledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yavaşça sandalyeye çökerken ve sosyal medya paylaşımlarını gördüğümünden haberi olmadığını fark ettim. Ya da gördüyse bile gerçekten sorun olmadığını ya da benim buna üzülmeceğimi düşünmüştü. Farlara yakalanmış bir geyik gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve ben de doğrulup bardağı yavaşça önümdeki masaya koydum.

"Sana neden olabileceğimi düşünmeni ve sonra bana her şeyin yolunda olup olmadığını söylemeni istiyorum." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayarken parmak uçlarımı birbirine bastırdım ve ona baktım. Etrafına bakındı ve sırt çantasının askısını bırakıp ellerini dizlerinin üzerine koyarken sertçe yutkunmasını izledim. Daha dik oturdu ve başını salladı.

"Bilmiyorum baba. Özür dilerim. Yanlış bir şey mi yaptım?" Abby alt dudağını yaladı, sonra ısırıldı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Aptal numarası yapmıyordu ve masum gibi de davranmıyordu. Bunu gerçekten anlamamış olması beni kızdırdı. Onun neslinin, sosyal medyada birini karalamanın gerçekten de çekinilecek bir şey olmadığını düşünmesi.

Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve öfkemi tekrar tetikleme riskini göze alarak sosyal medya hesaplarımı açtım ve onun paylaşımına geldim, sonra telefonumu kaldırıp ona gösterdim. Ekranı odaklanırken gözleri kısıldı ve sonra kızgınlık ve öfkenin parlayışını izledim.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini devirip başka tarafa baktı. "Bunun için mi üzgünsün?" diye alay etti ve başını hafifçe salladığını fark ettim. Gerçekten kızgın olduğumu anlayabiliyordu ve ben de onun bu tepkisinin öfkeli olduğunu biliyordum, bu yüzden saldırmamak için elimden geleni yaptım.

"Evet, bu konuda üzgünüm." Telefonumu kilitledim ve cebime geri koydum, paylaşımına yazdığı nefret dolu kelimeleri göremeyecek kadar üzgündüm.

"Nedenini anlamıyorum. Yaptığı şey tam olarak bu."

Tavrı o kadar acımasızdı ki neredeyse bir saniyeliğine kontrolümü kaybediyordum. Çenemi sıktım ve tepkimi tekrar geri çektim ve ben de başka tarafa baktım. Kate bununla nasıl başa çıkacağını bilirdi. O bu tür şeylerde ustaydı ve ben burada kendimi çaresiz hissediyordum. Abigail gerçekten çizgiyi aşmıştı ve bağırmandan onu düzeltecek gücüm olmadığını hissediyordum.

"Onu tanımıyorsun, tanısaydın bunu asla yapmayacağını bilirdin." O alay ederken ona döndüm.

ve yarı güldü.

"Çok körsün baba. O korkunç bir insan. Elijah onu bir magazin dergisinde gördüğünü söyledi ve-"

"Sana o çocuğun kötü haber olduğunu söylemiştim." Ayağa fırladım, patlamamı durduramadım. "O Sullivan denen çocuk neden bahsettiğini bilmiyor. İlk elden biliyor olmalı çünkü magazin basını sürekli babası hakkında konuşuyor. Her zaman gerçeği yayınladıklarını mı sanıyorsun? Babasının aynı anda üç kadını hamile bıraktığını mı sanıyorsun?"

Kontrolden çıkmıştım ve bunu biliyordum. Abby'nin başı öne eğikti ve bir kolunu göğsünde kavuşturmuş, diğer kolunu da yanında tutuyordu. Uzaklara bakarken gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görebiliyordum ama konuşmadı. Haklı olduğumu, magazincilerin yanılıyor olabileceğini biliyordu ama kavga ettiğimiz konu bu değildi.

"Abby, onları hemen indirmeni istiyorum. Telefonunu aç ve gönderileri indir." Ellerimi kalçalarımın altına koyarak ona ters ters baktım ve tüm öfkemin su yüzüne çıkmasına izin vererek pes ettim. İyi bir baba olmaya çalışmaktan bıkmıştım. Yanlış bir şey yapmıştı, hayal edebileceğim en iğrenç şeyi yapmıştı ve bunu düzeltmesi gerekiyordu, şimdi.

"Viral olmamış gibi değil. Şimdiden yirmi bin beğeni aldı." O da gözlerini devirerek ayağa kalktı. "Ve onu indirmeyeceğim. Buraya öylece gelip-"

"Abigail!" diye bağırdım ve o da sıçradı. Gözlerindeki korkuyu gördüğüm an kendimi korkunç bir baba gibi hissettim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve başını salladı. Benden korkmuyordu ama onu ürkütmüştüm.

"Noel'de Alex Amca'da kalmak istiyorum..." Ağlamaklı gözleri ve bunu söylerkenki incinmiş hali beni daha da üzdü. Boston'a gitme planlarımız olduğunu biliyordum ve benimle olmaksızın kardeşimle kalmayı tercih edecek kadar onu üzmüş olmam içimi parçalıyordu ama o kadar öfkeliydim ki burada kalırsa aramızın gerçekten bozulacağını biliyordum. "Aslında ben şimdi gitmek istiyorum. Okulumu internetten halledebilirim."

"Peki, git," dedim, "ama önce postayı indir."

Gerçekten suçlu ve üzgün hissederek uzaklaşmasını izledim. Kendini odasına kapattı ve ben de paylaşımını kaldırması için yeterince zamanı olduğunu anlayana kadar volta attım. Sonra telefonumu çıkardım ve ona söylediğim şeyi yaptığından emin olmak için sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Yapmıştı ama hasarın çoktan verildiğine dair güçlü bir his vardı içimde.

Kalbim sevdiğim bu iki kadın için acıyordu ve anlaşmaları için bir yol bulma konusunda çaresiz hissediyordum. Beth'in Abby'yle göz göze gelmekte sorun yaşamayacağını, hatta gerekirse ona daha fazla alan tanıyacağını biliyordum, ama Abby'nin asla yola geleceğini düşünmüyordum.

Yine de denemek zorundaydım. Beth'in numarasını çevirdim ve çalmasını bekledim. Tempolu adımlarla yürürken telefonu kulağıma götürdüm ama o hiç açmadı. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı ama cesaretimi de kırmayacaktım. Çalıştığını biliyordum, bu yüzden sesli mesaj bıraktım.

"Hey Beth..." İçimi çektim. "Belki bu akşam yemeğe gelebilirsin diye düşünüyordum. Abby ile konuşmak istiyorum ve belki bana katılırsın ve birbirinizi biraz tanırırsınız diye düşündüm... bana haber ver."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu kilitledim ve masaya geri döndüm, bardağımı topladım, ardından mutfak tezgahının üzerinde bıraktığım viski şişesine yöneldim. Bir kadeh daha içmekten zarar gelmezdi ama asıl ihtiyacım olan şey oturup düşüncelerimi toparlamak ve kızıma ulaşmanın bir yolunu bulmaktı.

İkinci kadeh viskimi yudumlarken telefonum çaldı. Beth'in bu kadar çabuk cevap vermesini beklemiyordum ama bir mesaj göndermişti. Cevap vermek için kaydırdım ama daha da ezildi.

Beth 3:15: Hey Will. Özür ... Sadece hayal kırıklığına uğradım. Sanırım şimdilik frene basmamız gerekiyor. Özellikle de sosyal medyada olanlardan sonra. Lütfen üzülme... Sadece biraz zamana ihtiyacım var.

Öfke göğsümde kabardı ve Abby'ye bağlamak istedim. ama yapamadım. Bir şeyler yaşadığını biliyordum. Bunu doğru şekilde ele almıyordu ama

o da acı çekiyordu. Yine de o benim önceliğimdi ve Beth'i incitmek beni kızıma karşı çok kızdırsa da, önce onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Konuşmamız gerekiyordu, çünkü şu anda Beth sadece biraz ara vermek ve biraz yalnız kalmak istiyordu, ama bu daha kötü bir şeye dönüşebilirdi, düşünmek bile istemediğim bir şeye.

BETH

C Noel zor geçti. Annem kutlamak için şehre geldi, tam da kuryeyle gelen bir hediyeyi açtığımı görecekti.

Adam kapımızı çaldığı ve ben de kapıyı açtığım anda hediyein Will'den geldiğini anlamıştım. Kızının sosyal medya paylaşımları için özür dilediği birkaç mesajlaşmamız olmuştu ve beni Noel yemeğine davet etmişti, ben de kabul etmemiştim. Ancak ücretli iznimi ve tatil zamanımı kendime düşünmek için alan tanımak için kullanma kararım iyiydi.

Yılbaşından sonraki Pazartesi günü işime döndüğümde kendimi daha sakin hissediyordum ama duruma daha hakim değildim. Ne yapacağım ya da Will'e hamile olduğumu nasıl söyleyeceğim konusunda bile net değildim. Kendi akıl sağlığım için geri çekilmem muhtemelen sosyal medya fırtınasından sonra ondan saklanma ve onu uzaklaştırma çabası gibi görünüyordu, ama mesele bu değildi. Abby'nin arkadaşlarının hakkımda ne söylediği umurumda değildi. Hamile olduğumu öğrendiğinde Will'in ne düşüneceğini önemsiyordum.

Bu sabah erken geldim çünkü geride kaldığımı biliyordum. Dün gece e-postalarımı kontrol ettim ve yetişmem gereken büyük bir iş yükü olduğunu gördüm ve Pazartesi erken başlamanın en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Will'e gönderdikten sonra

Bir süreliğine yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde saygılı davranmıştı ama iş yerinde birbirimizi görmemiştik. Bu sabah soğukkanlılığımı koruma yeteneğimin bir testi olacaktı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Will'in yüzünü ve elinde bir fincan kahve görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım, ama onun yerine COO ve Will'in arkadaşı Allen Reithman'ı gördüm. Parmak eklemiyle kapıya vurdu ve başını içeri uzattı.

"Şimdi kötü bir zaman mı?" diye sordu ve ben başımı endişeyle salladım.

"Hayır, içeri gel." Boğazımdaki yumruyu hemen yuttum ve sertçe iç çektim. Patronumla ve aşık olduğum adamla iş meseleleri hakkında yüzleşmek bir şeydi. Eşitleriyle iş meselelerini konuşmak tamamen başka bir şeydi ve Allen'in ifadesine bakılırsa bu pek de iş meselesi gibi görünmüyordu.

İçeri girip koridora bir göz attıktan sonra kapıyı kapattı ve masamın karşısındaki koltuğa oturdu. Will'in genellikle oturduğu sandalyelerden biriydi ve Will'in yerine onun oturması garip gelmişti.

"Bayan Reid, yalan , bu bir iş ziyareti değil..." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve alnındaki gerginliği görebiliyordum. "Will'in bir arkadaşı olarak buradayım."

Karnımın etrafında dönen mide bulantısı, bu sabah birkaç kraker daha yemiş olmayı dilememe neden oldu. Ama bu sefer beni rahatsız edenin sabah bulantıları olmadığını biliyordum. Bunun endişe olduğunu biliyordum.

"Tamam mı?" Tereddütle söyledim. Söyleyeceği her neyse beni gerçekten gergin hissettirdi.

"Beth.. sana böyle hitap edebilir miyim?" Allen da benim kadar tereddütlü görünüyordu ve ben de onu rahatlatmak için başımı salladım. Kafamı koparmak için burada değildi, bu iyiydi. "Beth, yönetim kurulu Will'le çıkmandan pek memnun değil."

"Anlıyorum," dedim temkinli bir şekilde. Will'in onlara ne söylediğinden emin değildim ama etrafta dolaşan söylentileri biliyordum. Daha önce

Son zamanlarda bir e-posta aldım ama insanların konuştuğunu biliyordum ya da en azından Will konuştuklarını söylüyordu.

"Bunun bir çıkar çatışması olduğunu düşünüyorlar. Will herhangi bir sorun olduğunu reddediyor ve onları senden uzak durmaları için zorluyor ama dürüst olmak gerekirse..." Allen sinirli görünüyordu, sanki daha fazlasını söylemek istiyordu ama kendini tutuyordu.

"Biliyorum... İyi görünmüyor. Ona söyledim." Başım öne eğildi ve utanç duygusu çöktü. İstedğim son şey Will'in başını belaya sokmaktı. Ama şimdi bundan daha fazlası vardı. Eğer öğrenirlerse yönetim kurulunu gerçekten üzecek bir sırrım vardı ve ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Nevil Banks ile mi görüşüyordunuz?" diye sordu ve yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. Soru aniden ortaya çıkmıştı. Buna hazırlıklı değildim. Kafamda Will'le olan ilişkimin ikimiz için de kötü görünmemesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışırken kaybolmuştum.

Kaşlarım kalktı ve dudağımı ısırırken yanaklarımdaki rengin aktığını hissettim. "Dürüst olmak gerekirse, hayır- yani. Şey, evet.. Ama fena değil." Allen gözlerini bana dikince kendimi aptal gibi hissettim. "Yemin ederim. Sadece onun için çalışmamı sağlamaya çalışıyordu. Şu anda daha yüksek maaş ve diğer şeyler gerçekten işime yarayabilecek olsa da iş teklifini reddettim. Lütfen bu konuda Will'e kızma. Ona hemen söyledim ve o da biliyor. Bay Banks sadece kendi şirketinde çalışmamı istedi."

Allen'ın hayal kırıklığı gözlerinden hiç gitmedi ama bana odaklanırken omuzları biraz gevşedi. Bana inandığını söyleyebilirdim ama bundan memnun değildi. Sandalyeye geri oturdu ve içini çekmeden önce bir elini yüzünde gezdirdi.

"Will'i önemsiyor musun?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Çok fazla, ama..."

"O zaman yapman gereken şey şu. Eğer işine devam etmek istiyorsan ve Will'i biraz olsun önemsiyorsan, bence başka bir departmana geçmelisin." O bu sözleri söylerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu işi yapmak başıma kariyerimde gelen en iyi şeydi. Ben istemedim almak a

Will'le ilgili değildi. Allen'ın ne anlıyordum. Sadece geriye gitmek istemedim.

"Ama..."

"Beth, beni dinle. En iyisi bu. Kariyerini kurtaracaksın ve Will de sıcak sudan kurtulacak." Bana yalvaran bir ifade verdi ve devam etti. "Oliver için risk analizi alanında çalışacaksın. Kıdemli bir risk analisti olabilirsin ve bir ekibin olacak. Rütbe olarak yanal olacak ama maaşında bir artış olacak. Ve hepsinden önemlisi, kendini ve Will'i koruyacaksın."

Yenilmiş hissederek sandalyemde arkama yaslandım ama bunun gerçekten en iyisi olduğunu anladım. Will'in bunu ihtiyacı olsaydı, bunu benden asla kendisi istemezdi. Etrafımızdaki herkesin bizi kabul etmesi için mücadele ederdi ve bu da sonunda onu kışından ısıırırdı. Daha büyük bir insan olmalı ve işlerin yoluna girmesi için değişimin gerçekleşmesi gerektiğini kabul etmeliydim. Ayrıca, bu şekilde bir sonraki adımlarımı düşünmek için ihtiyacım olan alana sahip olacaktım.

"İyi. Ne zaman taşınacağım?" Bundan nefret ediyordum. Bu konudaki her şeyden nefret ediyordum ve Will'i aldattığımı hissediyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Will'in böyle hissetmeyeceğini bilsem de Allen yardım etmeye çalışıyordu.

"Hemen şimdi... Sen toparlan, ben Oliver'a mesaj atarım. Şehir manzaralı harika bir ofisi var. Şimdilik onun ofisinde bir masan olacak ve birkaç gün sonra sana bir oda ayarlayacağız."

Özel ofisim bir rüyanın gerçekleşmesiydi ama artık gerçeğe dönme zamanı gelmişti. Peri masalı sona ermişti. Zor bir seçim yapıyordum ama herkes için, özellikle de Will için doğru olan buydu. Başımı salladım ve sızlanmamak için dudaklarımı ısırdım, çünkü gerçekten yapmak istediğim şey buydu. Nevil Banks ilk teklif ettiğinde onunla çalışmayı kabul etmem gerektiğini biliyordum. Şu anda şehrin öbür ucunda, sevdiğim adamı daha fazla incitmeden düşünmek için bolca alana sahip olacaktım.

Olduğu gibi, kaygan bir zemindeydim. Allen'ın Will'e söylediği kadar benim de buna ihtiyacım vardı. Buna olumlu bir şey olarak bakmalıyım. O gidince ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Eşyalarımı koyacak bir kutum yoktu, bu yüzden elimden çok şeyi dizüstü bilgisayar çantama tıktırdım. Ofisini geri aldığını fark ettiğinde Sarah'nın yüzündeki sırtışı görebiliyordum ve içimden bir ses bu konuda kendini beğenmiş olacağını söylüyordu.

Tam çekmecelerimi boşaltıyordum ki Will elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. Yüzümü buruşturdum ve sırtımı ona döndüm. O gelmeden önce işimi bitirip gitmiş olmayı umuyordum ama yeterince hızlı hareket etmemiştim. Kapının yanında durdu ve ben onunla yüzleşene kadar orada durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve ses tonundaki öfkeyi duydum.

"Ben, uh... Allen beni risk analizine yönlendiriyor. Bu.. Her şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Tepkisi konusunda çok gergindim ve zaten gitmek de istemiyordum. Gözlerindeki acıyı gördüğümde kendimi çok kötü hissettim.

Sonra acısı öfkeye dönüştü. "O ne?"

"Uğradı... Will, lütfen. En iyisi bu. Alana ihtiyacımız var ve-"

Will yanımdan geçip kapıyı açık bırakarak ofisine girdi, ben de onu takip ettim. Kahveyi çöp kutusuna attı ve evrak çantasını köşedeki kanepeye fırlattı, sonra ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine örttü ve elini saçlarında gezdirirken bana döndü.

"Hayır," dedi cesurca. "Uzaklaşmıyorsun."

"Will, ağzından çıkanı kulağın duysun. Kariyerin tehlikede. Şirketten ayrılmıyorum, sadece bölüm değiştiriyorum." Sinirlenmenin bebek için iyi olmayacağını biliyordum ama ne yapabilirdim ki? Masasının etrafından pencereye doğru onu takip ettim ve ellerinin yumruk olduğunu fark ettim.

"Bu olmuyor. Tahtayı sırtından uzak tutmaya çalışıyordum ve-"

"Dur, lütfen." Elini tuttum ve tutmama izin verdi ama hala çok kızgındı.

"Elizabeth, aramıza başkalarının girmesine izin vermeyeceğiz. Ne Abby'nin, ne Allen'ın ne de kurulun... Bunu neden göremiyorsun-"

Onu öptüm.

Tek yapabildiğim .

Öfkeden deliye dönmüştü ve çok olumsuz bir yola girmişti, bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırdım ve kollarımı boynuna doladım. Birinin içeri girip bizi görmesi umurumda değildi. O haklıydı. Hiç kimse, ne Abby, ne yönetim kurulu, ne onun iş arkadaşları, hatta ne de bu bebek bizim aramıza ve birbirimize olan aşkımıza girmemeliydi, ama olan buydu. Sahip olduğumuz şeyi korumak için deli gibi savaşıyorduk ve aramızdaki bu boşluk sadece yardımcı olacaktı. Sadece o henüz bunu göremiyordu.

Will'in elleri kalçalarımı kavradı ve beni öfkeyle öperken vücuduna doğru çekti. Ben de nefes almasına izin vermedim. Öfkeli tutuşu yumuşayana ve gerginliği eriyene kadar ağzımı onunkine bastırmaya ve onu kendime doğru sertçe çekmeye devam ettim.

Konuşmayı ve öpüşmeyi görmezden gelmek doğru değildi ama o konuşamayacak kadar üzgündü. Ben de aynı şekilde kaybolmuştum ve beni tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden beni ofisin karşısındaki kanepeye doğru götürmeye başladığında ona izin verdim. Onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu. Onunlayken başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve gardımızı indirip birbirimizi sevebiliyorduk.

Konuşma yine olacaktı ama bu bağlantıyı kurduktan sonra . Bu bağlantının son kez kurulmaması için dua ettim.

WILL

T o Şok . duruşma Beth söyle o oldu Departman değiştirmek beni çıkardı. Allen'ın sınırlarını aşmasına o kadar kızmıştım ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Bu konuda mutlu değildim, ama yaşadığım stres arasında savaşmak kapalıve tahta, tutmak Abby ve şimdi Beth'in ne istediğini anlamaya çalışmak

O kadar gergindim ki geleceğini biliyordum.

Açgözlülükle kalçalarını kavrayıp onu daha derinden öperken onu kanepeye doğru geri ittim. Onunla konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve aramızdaki mesafe beni tüketmişti. Şimdi nerede durduğumuzu bile bilmiyordum. Kendimi sahiplenici ve aç hissediyordum, yeni çıkmış bir hayvan ve avım görüş alanımdaydı.

"Tanrım, seni çok özledim," diye hırladım ağzına karşı, beni daha sert öperken. Elleri başımın arkasında kilitliydi ve istemediğini biliyordum. O da istemiyordu.

I. Onun dokunuşunu, tadını, her şeyini özlemiştim.

Ellerim gömleğinin üzerinde ve sütyeninin altında gezindi, göğüslerini avuçladı ve dantelin arasından yoğurdu. Ben dudaklarını yalayıp yutmaya devam ederken o da ağzımın içinde inledi. Bir an için teması kestim ve emmek için aşağı indim.

Onu kanepeye geri iterken boynunu ve köprücük kemiğini okşadım, dudaklarımı bir kez bile onunkilerden ayırmadım.

"Tanrım, Beth... Sana var," diye hırladım tenine karşı, bluzunun düğmelerini karıştırırken. "Seni tekrar hissetmeye ihtiyacım var."

Boynundan başımı kaldırdığımda nefes nefese kalmıştı. Gözleri şehvet ve arzuyla doluydu ama orada başka bir şey daha vardı. Korku mu? Belirsizlik mi? Bunun üzerinde duracak zamanım yoktu çünkü beni tekrar öptü, bu sefer öncekinden daha acil bir şekilde. Elleri saçlarımdaydı, sanki o da doyamıyormuş gibi beni kendine doğru çekiyordu.

Öpüşmeyi tekrar kestim ve gözlerinin içine bakarak yüzünün her ayrıntısını ezberledim. Nefes alış veriş düzenisizdi, gözleri şehvetten yarı kapalıydı, yanakları kızarmıştı. İstedığimin o olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden emin olmak için güçlü bir ihtiyaç duyuyordum.

Eteğini kalçalarına doğru iterken elleri kravatımı çözdü ve gevşetti. Geriye doğru devrildi, kendini kanepeye bıraktı ve ben de önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarını benim için ayırdı ve fermuarıma uzanıp onu açarken eteği beline kadar yükseldi.

"Will," diye fısıldadı ve ben de kelimeyi dudaklarından öptüm. Kalçalarım kalçalarının arasına girene kadar onu kanepede öne doğru çektim ve o sadece kenara tünedi. Eli beni hevesle okşuyor, beni ne kadar çok istediğini ortaya koyuyordu.

Parmaklarımı külotunun etrafına doladım ve aşağı çektim, o da kendini kurtarmak için kıvrandı. Külotunu çıkardıktan sonra yere attım ve o da öne doğru kayarak sikimi girişine doğru ama bu kadar çabuk bitmesine hazır değildim. İki parmağımı içine soktum ve onları kıvırdım, derinin ve sinirlerin pürüzlü bölgesini buldum. Ürperdi ve göğsüme doğru gerileyerek adımını inledi.

Ben onu parmaklarken tırnakları omuzlarıma battı ve bana karşı sallandı, suları parmaklarımı kapladı ve

uyluklarının iç kısmına. Havada onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum ve bu sarhoş ediciydi. Onu tatmak, her santimini yalamak, vücudunun ürettiği her damla nemi içmek ve onunla şımarlamak istiyordum.

Beth'in elleri bana rehberlik etti, klitorisini yalayarak kalçalarının arasına gömülene kadar yüzümü aşağıya doğru itti. Tadı hatırladığımdan bile daha güzeldi ve kendimi o anın içinde kaybolmuş, tadı ve kokusuyla ve yumuşak kıvrımlarını emmeye başladığımda adımın inleme şekliyle tükenmiş buldum. Parmaklarım çalışmaya devam etti, etrafımda kenetlenirken ve kalçalarını yüzüme doğru bükerken G noktasının üzerinde sürtünerek ve kayarak.

Orgazmı gelgit dalgası gibiydi, uyarı vermeden içime çöktü ve bana sunduğu her damlayı yalayıp yuttum. Tadı hatırladığımdan bile daha güzeldi. Sarsıldı ve seğirdi. Tırnakları muhtemelen kafa derime kan çizdi ve sonra sakinleşmeye başladı.

Titremeleri azalınca dizlerimin üzerinde doğruldum ve beni tekrar bacaklarının arasına çekti, şimdi beni kendine çekerken belime sarılmıştı, göğüslerimiz çarpışıyordu. Tek bir derin darbeye tamamen içine girdim ve uzun zaman sonra etrafımdaki sıkı sıcaklığını hissetmek neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Tırnaklarını sırtıma geçirirken, "Tanrım, Beth," diye inledim. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve ben içeri iterken onu kendime doğru çektim, amı sıkıştı, beni sağdı.

"Will..." inledi, tırnakları tenime batarken gözlerini kapattı.

Her hamlede hızımı artırarak ona vurmaya devam ettim. Duvarları beni sıkıyordu ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

"Will... Ben..." diye devam etti ve sonra vücudu gerildi, beni o kadar sıkı kavradı ki o anda patlayabileceğimi düşündüm.

Daha fazla kendimi tutamadım. Saf bir zevk homurtusuyla onun içine boşaldım. Yükümün içine boşaldığını hissettim.

ve ben içeri girip çıktıkça nem yayıldı. Kasıldı ve bana yapıştı ve onu tekrar tekrar öperken birkaç inlemesini yuttum.

Sonunda hareketlerim durdu ve nefesini tutarak kasıldı. Alnı omzuma yaslandı ve ben de bu anın uzun sürmesini dileyerek onu vücuduma yasladım ama her an Allen, Sarah ya da diğer çalışanlarımdan biri içeri girebilirdi.

"Hey," dedi ve başını kaldırıp bana baktı. "Her şey iyi olacak. Tamam mı? Seni terk etmiyorum. Sadece Allen'ı mutlu ediyorum." Beth'in yumuşak gülümsemesi beni incitti.

Allen'ı takip ederek doğru şeyi yaptığını biliyordum. Allen'ın muhtemelen ikimizi de düşündüğünü biliyordum. Sadece onunla daha az zaman geçirmek anlamına gelmesinden nefret ediyordum. Son birkaç haftadır, onunla geçirdiğim tek zaman işteydi.

"Konuşmamız gerek, Beth..." Fırtınanın yeniden başladığını hissettim ve avucunu yanağıma koyarken başını salladı.

"Haklısın, var. Ama şu an bunun zamanı değil. Eşyalarımı hazırlamam gerekiyor ve şekilde kalamayız." Bunu itiraf etmek beni ne kadar kızdırsa da, onun isteklerine saygı duymak zorundaydım. Kurul ve Nevil Banks'le ilgili bu olay bizim kontrolümüz dışındaydı. Eğer haklıysa ve buraya başladığından beri biri ona gizemli alaycı e-postalar gönderiyorsa, işin içinde daha büyük şeyler olabilirdi

Başımı salladım ve geri çekilerek dışarı çıktım. Aletim yarı sertti ama pantolonumun içine geri soktum, hala onun sularıyla kaplıydı. Külotunu aldı ve vücudundaki döllerimi silmek için kullandı, sonra kıkırdamadan önce yüzünü buruşturdu.

"Sanırım günün geri kalanında bunlar olmadan etmek zorundayım," dedi sırtarak.

"Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum ve ayağa kalkıp çöp kutusuna doğru yürüdü.

Ayağa kalktım ve pantolonumu düzelttim, sonra gömleğimi düzgünce içine soktum ve kravatımı düzelttim. Eteğini düzeltti.

aşağı indirdi ve bluzunun düğmelerini ilikledi, sonra içini çekti. "Gitmem gerekiyor..."

Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. "Beth, çok üzgünüm. Bunun yürümesini ne kadar çok istediğimi biliyorsun. İşlerin kontrolden çıkmasını hiç istememiştim."

Beth üzgün bir ifadeyle bana baktı ve omuzları çöktü. "de bu işin yürümesini istiyorum ama nasıl emin değilim. Kurul bize karşı. Abby'nin ne yaptığını gördün... tüm dünya gördü. Ve her şeyini kaybedebilirsin."

Göğsüm sıkıştı ve benden uzaklaşacağı fikrinden nefret ettim. "Seni seviyorum Beth. Bu benim için yeterli. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını salladı. "Gitmeliyim" diye fısıldadı ve ofisimin kapısından çıkıp gitti. Onu en son masasından eşyalarını toplayıp ofis kapısından çıkarken gördüm. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama ben zaman istemiyordum.

Tek istediğim cevaplar ve huzurdu. Allen'la konuşmak zorundaydım ve bir savaş yolundaydım.

Koridorlarda hışım ile ilerledim, yanımdan geçen personelin şaşkın bakışlarını görmezden geldim. Ofisteki uğultu beyaz bir gürültüye dönüşürken odağım tek bir şeye odaklanmıştı: Allen. Köşedeki pencerenin yanında durmuş, yönetim kurulu başkanıyla derin bir sohbete dalmıştı, her ikisinin de yüzünde kişisel olarak katlanmak zorunda kalmayacakları kararlar almanın getirdiği kendinden memnun ifadeler vardı.

"Allen!" diye bağırdım, sesim kibar diyalogların ve cilalanmış hoş sohbetlerin kesiyordu. Kafalar döndü. Başkan bir kaşını kaldırdı ama de şaşırmış görünmüyordu. Allen ise sanki onu kurabiye kavanozunda yakalamışım gibi irkildi.

"Will," dedi, sesi temkinliydi, "yeri değil-" "Kendine sakla," diye çıkıştım, yaklaşarak. "Ne düşünüyorsun? Ne yapıyorsun?"

Başkan kravatını düzeltti ama sessiz kaldı ve Allen'ın öfkemden nasibini almasına izin verdi. Korkak herif.

"Will, düşündüğün gibi değil-"

"Tam olarak düşündüğüm şey. Beth'i transfer ediyorsun." Parmağımla onu işaret ettim. "Bu şirket için yaptığı onca şeyden sonra, Nevil'le konuştu diye onu otobüsün altına mı atıyorsun? Nevil, Tanrı aşkına! Onun yanlış bir şey yapmadığını gayet iyi biliyorsun."

Allen sanki mantıksız olan benmişim gibi burnunun kenarını ovuşturarak içini çekti. "Beth itiraf etti, Will. Nevil'le konuştuğunu itiraf etti. Ne yapmamız gerekiyordu? Hiç olmamış gibi mi davranacaktık? Başka yöne mi baksaydık? Şirketi korumak zorundayız."

"Şirketi korumak," diye tekrarladım acı acı, kelimelerin tadı safra gibiydi. "Mesele bu mu yani? Kendinizi korumak demek istiyorsunuz. Her zaman değerli optiklerinizle ilgili, değil mi? Sadakatin canı cehenneme. Adaletin canı cehenneme."

Başkan nihayet konuştu, sesi ölçülüydü. "Will, hayal kırıklığını anlıyoruz ama bu kişisel bir mesele değil. Bu bir politika meselesi. O konuşmaya girdiğinde riskleri biliyordu. Uygunsuzluk görüntüsüne izin veremeyiz, özellikle de Nevil gibi yüksek profilli biri söz konusuysa."

"Peki burada tam olarak neyi başardığınızı düşünüyorsunuz?" Meydan okudum. "Onu transfer etmek söylentileri durdurmayacak. Aksine onları daha da körükleyecek."

Allen başını salladı. "Bu ya bir transfer ya da fesih. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer harekete , bu hepimize yansır. Ve Will..." Başkan'a bakarak tereddüt etti. "Sizin de konumunuzu düşünmeniz gerekiyor. İnsanlar onunla hâlâ görüşüğünü öğrenirse, yönetim kurulunun harekete geçmekten başka çaresi kalmaz. , eğer gerekirse seni görevden almak da dahil."

Altımdaki zemin kaymış gibi hissederek ona baktım. Riskleri elbette biliyordum ama bu kadar açık bir şekilde ortaya konduğunu duymak farklı bir tür bağırsak yumruğu gibiydi. Onlar

sadece Beth'in peşinden gitmiyorlardı, boğazıma bıçak dayayıp beni seçim yapmaya zorluyorlardı.

"Bunu gerçekten yapar mısın?" dedim sessizce, sesim kontrollü bir öfkeyle titriyordu. "Beni dışarı mı atacaksın?"

Allen'in ifadesi yumuşadı, ama onu bir yılan gibi gösterecek kadar değil. "Bu kimsenin istediği bir şey değil, Will. Ama burada hepimizin bir sorumluluğu var. Sen de dahil."

Çenem o kadar sıkılmıştı ki dişlerimin kırılacağını sandım. Ona cehenneme gitmesini, başkana politikalarını güneş görmeyen bir yere sokmasını söylemek istedim. Ama yapamadım. Beni köşeye sıkıştırmışlardı ve bunu biliyorlardı.

"Peki," dedim sonunda, kelime dilimde zehir gibi dolaşıyordu. "Ama bu şirketle ilgiliymiş gibi davranma. Bu korkaklıkla ilgili. İkiniz de bunu unutmamalısınız."

Onlar cevap veremeden arkamı döndüm ve yumruklarımı sıkarak ve göğsüm kabararak uzaklaştım. Tüm öfkeme, tüm kızgınlığıma rağmen yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kazanmışlardı. Ve Beth...

Beth bunun bedelini ödeyecekti.

Hışımınla ofisime döndüm ve Beth'in oturması gereken masanın yanından geçtim. Sarah çoktan kendini mutlu bir şekilde evinde hissetmeye başlamıştı ve bana ters ters baktı. Ofisimin kapısını kilitledim ve birkaç dakika volta attım.

Düşüncelerim Nevil'e odaklandı. O yılana. Sessiz manevraları, ince entrikaları, hepsi beni zayıflatmak için tasarlanmıştı. Aylardır bir akbaba gibi etrafımda dolaşıyor, yönetim kuruluna girebilmek için yeterli hisseyi elde etmeye çalışıyordu. Sinsice kontrolü ele , şirketime sahip olabileceğini düşünüyordu.

Yapamazdı. Hisselerin yüzde 51'i bana aitti. Bu benim can simidimdi, Nevil ile onun ihtişam hayalleri arasında duran tek şeydi. Ama yine de tehlikeliydi. Kaosa neden olmak için şirketin tamamına sahip olmasına gerek yoktu. Yeterince koz elde ederse, yönetim kurulunu şekillendirebilir, sadakatlerini çarpıtabilir ve inşa ettiğim temeli parçalayabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Telefonumun keskin sesi hayal kırıklığımın sisini delip . Ekranı baktım: Abby. Kalbim garip bir takla attı, kısmen rahatlama ve kısmen endişe. Ses tonumu olabildiğince yumuşatarak cevap vermek için kaydardım.

"Abby," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Her şey yolunda mı?"

"Selam baba," dedi, sesi hafif ama biraz tereddütlüydü. "Sadece eve erken döneceğimi bilmeni istedim. Carol Teyze çok iyi davrandı ama.. artık zamanı geldi gibi hissediyorum. Uçağım yarın sabah iniyor. Beni alabilir misin?"

"Elbette," dedim hemen, öfkem arka planda kalmıştı. "Orada olacağım."

Uçuş detaylarını konuştuk ve telefonu kapattığımda elimdeki telefona bakakaldım. Abby'nin eve erken gelmesi beklenmedik bir şeydi ama hoş karşılanmamış değildi. Yine de etrafımda dönüp duran her şeye yeni bir aciliyet katmanı eklemişti.

Şirketi kaybetmek bir şeydi, yeniden inşa edebilir, savaşabilir, uyum sağlayabilirdim. Ama Abby'yi kaybetmek? Bu bir seçenek değildi. Annesini kaybettikten sonra olmazdı. Bu tür bir kaybı tekrar yaşama düşüncesi göğsümü sıktı, günün kargaşasına karışan bir keder acısı.

Vakti gelmişti. Yarın onunla oturup Beth hakkında, her şey hakkında dürüst . Beth'in benim için ne anlama geldiğini ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlaması gerekiyordu. daha fazla dans etmek yok. Eğer bizi bir arada tutacaksam, şirketten daha fazlası için savaşmalıyım. Ailem için savaşmalıyım.

BETH

T Yeni işime başlayalı iki hafta olmuştu ama hâlâ birilerini giyyormuşum gibi hissediyordum. başkasının Giysi-işlevsel, Tabii, ama hiçbir zaman tam olarak uymadı. Ekip yeterince kibardı, iş Tanıdık, ama ve hava etrafında Ben oldu kalın fısıltılarla konuşmalar okesilmiş kapalı aniden ne zaman Bir odaya girdim. Dedikodunun her zaman keskin tarafları vardı ve ben ne kadar derin kesebileceğini öğrenmek.

Başımı öne eğdim, kendimi görevlerime verdim ve işleri medeni tutacak kadar gülümsedim. Ama arada bir, umursamaz bir yorum bana doğru kayıyor, kelimeler sahte bir endişeyle sarılıyordu. "*Şirket için yaptığı onca şeyden sonra gerçekten çok yazık.*" Ya da daha kötüsü, "*Sanırım bu doğru-Nevil'in her yerde gözü var.*" Kurnazlık yaptıklarını sanıyorlardı. Ama değillerdi.

Geceleri küçük daireme çekiliyor ve kendimi tüm bunların ağırlığına bırakıyordum. Will'le yaptığım görüşmeleri tek tesellimdi, kaosun ortasında sabit bir şeye bağlanmaktı. Kelimeler ağır olsa bile sesi beni sakinleştirirdi. Özgeçmiş göndermeye başlamamdan nefret ediyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki? Yönetim kurulu köpekbalıkları gibi etrafımda dolanırken bu işin uzun süre benim olacağına güvenemezdim.

Yine de aramızdaki boşluk beklenmedik bir hediye sunmuştu: berraklık. Onunla yan yana çalışmayı özlemiştim, uzun beyin fırtınası gecelerinde elinin benimkine hafifçe dokunmasını ya da tek bir bakışıyla en kötü günleri bile katlanılabilir hale getirmesini özlemiştim. Ama bu mesafe kalbimde zaten bildiğim bir şeyi doğrulamıştı: Onu seviyordum. Tamamen, bütünüyle. Ve onunla birlikte olmak istiyordum.

Ama Abby... Abby her şeyi karıştırdı. Aralarına giremezdim ve giremezdim de. Onun kızıydı, onun dünyasıydı ve ben buna saygı duyuyordum. İnternette yaptığı paylaşımlar çabucak kaldırılmıştı ama hasarı hâlâ devam ediyordu. Öyle değilmiş gibi davranamazdım. Zamana ihtiyacı vardı, belki de beklediğimden daha fazla . Ve eğer Will'e yol bulması için zaman tanımak gerekiyorsa, bunu yapardım. Onun için. Onun için.

Yine de taşıdığım sır, başka bir ağırlık katmanı ekledi. Her gece ona söylemeyi düşünüyordum. Bebek sadece benim değil, bizim sorumluluğumuzdaydı. Ama sürekli tereddüt ettim. Zamanlama yanlıştı. Her şey yanlış geliyordu. Bu yüzden sessiz kaldım, sessizce olabileceklere hazırlandım, ayrılmak zorunda kalırsam diye bir plan yaptım.

Bazı geceler, ellerimi karnıma dayayarak uyanık yatıyor ve tüm bunların nasıl sona ereceğini merak ediyordum. Will önemli olan şeyler için savaşmaya inanıyordu ve ben de buna inanmak istiyordum. Ama gerçek şu ki, o bile tahtayı kontrol edemiyordu ve ben de dünyanın bizi nasıl gördüğünü kontrol edemiyordum. Rachel da yardımcı olmuyordu. Sinirli ifadeleri ve ara sıra verdiği öğütler kendimi daha da başarısız hissetmeme neden oluyordu.

Sessiz kıs kıs gülüşler ve kaçamak bakışlar bu yeni departmanda beni her yerde takip ediyordu. Gürültülü olmalarına gerek yoktu; incelikleri kendi keskin silahıydı. Masamda otururken bile dedikoduların ağırlığının duman gibi etrafımda kıvrıldığını hissediyordum, görmezden gelmek imkansızdı. Midem bulanıyordu ama bunun sabah bulantısından mı yoksa utançtan mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Tanıdık bir ses alçak ses tonunu böldüğünde ekranıma odaklandım ve kendimi rahatsız olmamış gibi göstermeye

çalıştım

konuşmanın uğultusu.

"Beth."

İrkilerek başımı kaldırdım. Will odamın kenarında durmuş, elinde sokağın aşağısındaki şarküteriden aldığı bir kese kâğıdını tutuyordu. Kalbim aynı anda hem yerinden fırladı hem de battı. Onun burada olması dedikodulara hiç yardımcı olmuyordu ama onu bu şekilde bile olsa görmek, gri bir gündeki tek parlak noktaydı.

"Will," dedim ses tonumu olabildiğince profesyonel tutarak. "Burada ne işin var?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve çantayı kaldırdı. "Buralardaydım ve sıcak bir şeyler yemek isteyebileceğini düşündüm. Dışarısı soğuk ve bazen öğle yemeği almayı unuttuğumu biliyorum."

Bu jest içimde bir şeyleri derinden etkiledi. Will her zaman küçük şeylere dikkat ederdi, olmamız gerekmediği zamanlarda bile... her neyse. Çantaya baktım, sonra tekrar ona döndüm, kendime rağmen kararlılığım yumuşadı.

"Teşekkür ederim," dedim ve çantayı alıp yavaşça masamın üzerine bıraktım. "Ama gerçekten buraya gelmemeliydiniz."

Başını hafifçe eğip beni inceledi. "Değer birini kontrol miyim?" Sesi yumuşaktı ama sözlerinde göğsümü geren bir ağırlık vardı.

"İnsanlar zaten konuşuyor," diye mırıldandım, bakışlarını tam olarak karşılayamadan. "Durumu daha da kötüleştirmek istemezsin."

"Ne dedikleri umurumda değil," dedi basitçe. "Önemli olan sensin."

Midem bulandı ve tekrar başka tarafa bakma isteğiyle savaştım. Onun varlığı aynı anda hem bir merhem hem de bir ateş gibiydi, aynı ölçüde yatıştırıcı ve bunaltıcıydı.

Boğazını temizledi, ses tonu hafifçe değişti. "Beth, bunun kolay olmadığını biliyorum. Ve şu anda her şeyin kırılgan hissettirdiğini de biliyorum. Ama hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Benim sende gördüklerimi Abby'nin de görmesine yardım etmeye kararlıyım. Ne kadar zeki, nazik ve inanılmaz olduğunu."

Sesindeki samimiyet beni çözülmekle tehdit ediyordu. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak sertçe yutkundum. "Will, bunun anlamı çok büyük. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Abby hiçbir zaman bu şekilde düşünmeyebilir."

"Olacak," dedi kararlı bir şekilde. "Ama zaman alsa bile, bu zamanı seninle geçirmek istiyorum. Akşam yemeğine gel. Sadece ben ve Abby. Oradan başlayalım."

Tereddüt ettim, teklifi içimde hâlâ mutlu sonlara inanan bir parçayı harekete geçirdi. "Tamam," dedim usulca. "Ama bir şartla."

Kaşları çatıldı. " söyle."

"Abby hâlâ bunu kabullenemiyorsa -beni kabullenemiyorsa- bu işin yürümeyebileceğini düşünmeliyiz. Seninle onun arasına girmeyeceğim."

Yüz ifadesi karardı ama gözleri benimkilerde kaldı. "Bunu kabul edemem, Beth. Seni kaybetmeyeceğim."

Dudağımı ısırdım, kelimeler dilimde ağırlaştı. "Lütfen. Bunu düşüneneğine söz ver."

Bir süre sonra iç çekti, sesi alçak ve sabitti. "Peki. Bunu düşüneneğim. Ama iş noktaya gelmeyecek."

Gerginlik hafifçe azaldı ve bana küçük, orantısız bir gülümseme sundu. "Çorbanın tadını çıkar. Ve... burada harika . Kimsenin sana aksini hissettirmesine izin verme."

Sözleri karşısında yüreğim kabardı ama yüzümü sakinleştirerek hafifçe başımı salladım. "Teşekkürler, Will."

Bu kadar mesafeli olmak zorunda olmadığımız bir dünyada yaşamayı dileyerek gidişini izledim. Ama şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

Will koridorda gözden kaybolur kaybolmaz bilgisayarımın yeni bir e-posta geldi. Dalgınca açtım, her zamanki iş karmaşasını bekliyordum ama konu satırını görünce donup kaldım: *İstihdam Ofisi-Gizli*.

E-postayı tararken kalbim küt küt atıyordu. Üst düzey bir firma

Londra dışında, yıllardır hayranlık duyduğum bir şirket bana iş teklif ediyordu. şartlar maaş, yan haklar şaşırtıcıydı,

liderlik fırsatları. Bu sadece ileriye doğru atılmış bir adım değil, bir sıçramaydı. Nevil'in önüne her şeyden daha büyüktü.

Bir an için kendimi hayal etmeye bıraktım: yeni bir başlangıç, kariyerimi belirleyecek bir hamle. Dedikodu yok, yönetim kurulu politikası yok, başarıyı başkasına bağlayan kimse yok. Sadece ben.

Ama sonra elim karnıma gitti. Bebeğime. Hayatım artık sadece benim değildi. Öylece Londra'ya gidip yeni bir işe giremezdim, bunu biliyordum. Kulağa ne kadar harika gelse de, burada kalıp bununla yüzleşmeli ve Will'in Abby'nin düşman olmadığını görmesine yardım etmesi için dua etmeliydim. Aksi takdirde ne yapacağımı bilmiyordum. Öyle ya da böyle, Will olsa da olmasa da bu bebek doğacaktı.

WILL

Yemek yaptım. Gurme değildi, sadece spaghetti ve sarımsaklı ekmekti ama sevgiyle ve biraz da endişeyle yapılmıştı. Beth'i dairesinden almak için arabamı gönderdiğimde Abby eve geleli sadece birkaç saat olmuştu. Ona henüz misafirimiz olduğunu ya da misafirin kim olduğunu söylememiştim ama bu gece ciddi bir tartışma yapacağımızı söylemiştim, O da kabul .

Kardeşim ve eşiyle geçirdiği zaman onun biraz rahatlamasına yardımcı olmuş gibiydi. Noel onsuz çok yalnız geçti ama bana her şeyi düşünmek için zaman kazandırdı. Abby'nin sadece kendini toparlamaya ve daha iyi hissetmeye çalıştığını biliyordum. Kate'in ölümünden sonra yolunu bulmaya çalışırken onu izlemiştim ve şimdi beş ay sonra mezuniyet yaklaşırken, kendi başına bir şeyler yaşadığını biliyordum. Muhtemelen omuzlarında annesinin mezuniyetinde yanında olmasının ağırlığı vardı ve ben bunu hesaba katmaya zaman ayırmamıştım.

"Ben masayı hazırlayayım," dedi neşeye yanağıma bir öpücük kondururken. "Güzel kokuyor."

Ona bakıp gülümsedim ama göğsümde gergin bir endişenin döndüğünü hissettim. "Fazladan bir yer ayarla

Lütfen," dedim ve dolaptan tabakları çıkarırken gözlerini bana dikti.

"Kim geliyor?" diye sordu ve ocağı kapattım, tahta kaşığı karıştırdığım tencerenin içinde bıraktım. Vereceği korkunç tepkiden korktuğum için cevap veremedim Beth zili çaldı. Ne yazık ki, bunu onun üzerine yıkmanın katılmasını sağlamanın tek yolu olduğunu düşündüm. Bugünkü uçuşlarından sonra açlıktan öldüğünü biliyordum; bunu defalarca söylemişti. Yemek yemeye zorlanacağını biliyordum ve yemeklerimizi birlikte yeme konusundaki daimi kuralım, onu en azından gerektiği kadar masaya bağlayacaktı yemesi için.

"Baba..." dedi ve yüzü asıldı.

"Lütfen kapıya bak, Abigail." Bunun isteğe bağlı olmadığını anlaması için sert bir ton kullandım ve olumlu bir tepki vermesi için dua ettim.

Abby oflayıp pufladı, tabakları tezgâha koydu ve kapıya yöneldi. Onun bıraktığı yerden devam ettim ve tabakları yemek masasına taşıdım. Eşyaları yerleştirirken Abby'nin Beth'i içeri davet ettiğini duydum, sonra Beth köşede belirdi. Nefes kesiciydi, kalçalarını bir elbise gibi saran pembe bir kazak ve beyaz tayt giymişti. Saçları başında toplanmıştı ve soğuktan yanakları al al olmuştu.

"Merhaba," dedim ona yaklaşarak. Bana kibarca sarıldı ve teyzemi selamladığım gibi havadan bir öpücük verdi. Bu biraz kafamı karıştırmıştı ama Abby'nin kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturma şeklini gördükten sonra bunun uygun bir selamlama olduğunu düşündüm.

"Merhaba, beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Beth de en az benim kadar gergin görünüyordu. Ceketini üzerinde bıraktı ama düğmelerini açtı ve siyah deri eldivenlerini ellerinden sıyırdı.

"Ben... spagetti yaptım ve çoktan pişti." Masayı işaret ettim ve Abby oflayıp gözlerini devirerek mutfığa girip gözden kayboldu.

"Will, gerçekten rahatsız görünüyor." Beth alt dudağını ısırıldı.

"O iyi olacak..." Uzanıp Beth'in paltosunu tuttum ve çıkarmasına yardım ettim. "Sadece otur. Tamam mı?"

Onu çabucak öptüğümde Beth kaskatı kesilmiş, bana mesafeli davranıyordu. Uzaklaştı ve ben de ceketini asmak için vestiyere doğru yürüdüm. Döndüğümde spagetti, sos ve galeta ile servis tabakları hazırды. Beth ve Abby karşılıklı oturmuşlardı ve benim masanın başındaki yerim beni bekliyordu.

Oturdum ve onlara servis etmek için spagetti kasesine uzandım ve büyük bir şok yaşadım, sohbeti başlatan Abby oldu.

"Demek sen Elizabeth Reid'sin?"

Önce Abby'nin, sonra da Beth'in tabağına erişte ve sos koydum. Sonra kendime bir kadeh şarap koymadan önce küçük bir porsiyon servis ettim, sonra da Beth'e. Abby su içti ama sanki şarabı tercih edecekmış gibi gözlerini diktiğini gördüm. Kızımın bir yetişkin olduğunu düşünmek beni yarı gülümsetti.

"Evet, senin hakkında çok şey duydum Abby. Baban sürekli senden bahsediyor." Beth'in yorumu Abby'nin kaşlarını çatmasına neden oldu ama nedenini anlamadım. Bir ısırık almadan önce makarnasını çatal ve bıçağıyla dikkatlice kesti.

Abby yutkununca devam etti. "Bakın, o paylaşım için özür dilerim. Viral oldu ve bunun olmasını asla istemedim. Sadece sinirlenmiştim."

"Abby-" diye tersledim, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. "Ağzını topla." "Özür dilerim," diye mırıldandı ve yanakları kızardı.

"Gerçekten sorun yok..." Beth kibar davranıyordu. Bu gerçekten iyi değildi ama umarım bunların hepsi geçmişte kalmıştır ve umarım Abby bunu bir daha yapmamayı öğrenmiştir. "Anlıyorum..." Abby'nin başı hâlâ sallanırken bana gülümsedi ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. "Baban üniversitelere baktığını söyledi. Hangi alanda uzmanlaşmak istiyorsun?"

Tek kelime etmedim. Sessizce spagettimi yerken aralarında doğal bir sohbet başladı. Abby ilk başta tutuktu, açılmak konusunda isteksizdi ama Beth'e King's College'da işletme okumak istediğini itiraf ettiğinde, Beth gerçekten harika tavsiyelerde bulundu.

Her seferinde bir cümleyle Abby'nin Beth'e ısındığını görüyordum, yine de aşırı samimi görünmüyordu, sadece aralarında rahat ve rahat bir eğilim vardı. Medeni davranıyorlardı ve bu beni memnun ediyordu. Beth'in Abby için iyi olacağından hiç şüphe etmemiştim ama kızımın tavırlarındaki değişim beni rahatlatmıştı.

"Beth, bu gece şarabına dokunmadın..." Bardağımı yeniden doldurdum ve onun kendi bardağından bir yudum bile almadığını fark ettim. Abby yemeye devam etti ve Beth omuzlarını silkti.

"İçki içme modunda değilim sanırım." Yumuşak gülümsemesi beni rahatlatmıştı ve durum göz önüne alındığında sadece kontrol altında kalmaya çalıştığını anladım. Abby'ye döndü ve "ACT ya da SAT sınavlarına girdin mi?" diye sordu.

Aralarındaki sohbetin bu kadar doğal bir şekilde akması beni fazlasıyla umutlandırdı. Beth aradaki buzları eritmek için daha iyi bir konu seçemezdi. Abby üniversite hazırlıklarının en yoğun dönemindeydi ve bu konuda gergin olduğunu biliyordum. Kardeşim ve karısı da ona yardım etmeye çalıştılar ama onun asıl ihtiyacı olan annesiydi. Beth asla Kate'in yerini tutamazdı ama bir gün Abby'nin onu en azından bir arkadaş gibi göreceğini umuyordum.

Yemek bittiğinde onları masada oturmuş üniversite tercihleri ve yerleştirme sınavları hakkında konuşurken bıraktım ve kirli tabakları kaldırdım. Beth'e bir bardak su getirdim ve şarap bardağını kaldırdım. Hala konuşuyorlardı, ben de bulaşıkları yıkadım ve bulaşık makinesini doldurdum, bu uzun zamandır yapmadığım bir şeydi ama hizmetçiye izin verdiğim için yapılması gerekiyordu.

Çalıştırmak için düğmeye bastığımda diğer odada kıkırdamalar duydum ve işler giderse her gece hayatımın böyle olabileceğini düşündüm. Beth'in bu evde ortağım olması ve mesafe ve kalp kırıklığı olmadan yeniden gerçek bir aile gibi hissetmek. Bu bir daha asla sahip olabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi, en azından Abby hala burada yaşarken ve bu fikir beni umutsuzca arzulamama neden oldu. Beth'i de arzulamama neden oldu.

Yemek odasına geri döndüğümde Abby gitmişti. Beth sessizce oturup suyunu yudumlarken eğilip yanağından öptüm ve arkasından sarılmak için orada oyalandım.

"Son sınıf portrelerini çektiriyor," diye fısıldadı Beth ve ben gülümsedim.

"İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz?" Yanağını tekrar öptüm, dudaklarımı çenesinden kulak memesine kadar takip ettim ve orada dişledim.

Beth gülümseyerek benden uzaklaştı ve "O gerçekten iyi bir çocuk Will," dedi.

Çok yaklaştım, bu durumdaki zaferimi tatmaya o kadar açtım ki, ama de zorlamayacaktım. Beth'i tekrar öptüm, bu sefer dudaklarından ve o da karşılık verdi. Vücudu benimkine doğru eğildi ve eli enseme durarak beni kendine doğru çekti. Ağzımı onunkine bastırdım ve dilimi içeri kaydırdım. Elim kazağının üzerinden aşağı kayarak göğsünü kavrayıp yoğururken usulca inledi.

Nabız noktasını emip dişlerimi teninde gezdirirken, "Will," diye nefes nefese soludu. "Geri geliyor..."

Yatak odasının kapısının kapandığını henüz duymamıştım, bu yüzden birkaç saniyemiz daha olduğunu biliyordum ve memesini sertçe sıktım. "Bu gece benimle kal..." El yordamım devam etti ve dudaklarımı tekrar onunkilere değdirmeye zorladı. Onun tepkisi beni cesaretlendirdi. Onu o kadar çok istiyordum ki. Elimin karnının üzerinden ve kalçalarının arasından kaymasına izin verdim ve bileğimi kavrayıp parmaklarımı göbeğinden uzak tuttu.

"Will, dur..." iç geçirdi ve geri çekildiğimde sırtıyordu. "Bu şekilde içeri girmesi doğru değil. Tamam mı?" Yüzündeki endişeyi gördüm ve haklı olduğunu anladım. İlerleme kaydediyorduk ve Abby'nin bizi azgın gençler gibi birbirimizi ellerken görmesi işime yaramayacaktı. Doğrudum ve o da başını salladı. "Kalamam."

"Ama..."

"Bunu bir düşün, tamam mı? Bu Abby'ye nasıl bir mesaj verir?" Beth'in bilgeliğinin doğru olmasından nefret ediyordum. Her şeyin salyangoz hızında ilerlemesinden de nefret ediyordum ama en azından Beth ve ben nihayet yeniden ilerlemeye başlamıştık. Ofiste ondan uzak kalmak tam bir işkenceydi ve son zamanlarda çok mesafeliydi. Ben de onu zorlamak istemiyordum.

"Pekala..." Kabul ettim ve elini tuttum, Abby yatak odasından çıkarken onu oturma odasına doğru yönlendirdim.

Sonraki otuz dakika boyunca Abby Beth'e portrelerini gösterirken oturdum. Çok katı ve profesyonel olsa da anlaşıyorlardı ama bu bir ilk adımdı. Üniversite hayatı ve yurt yaşamı hakkında yarım saat daha konuştuktan sonra - ki bu beni değerli küçük meleğim için bir koruma tutmam gerektiğine iyice ikna etti - Beth esnedi ve yorulduğunu söyledi. Kalmasını umuyordum ama o kararını vermişti.

"Sana eve kadar eşlik edeceğim," dedim ve vestiyere doğru yürürken Abby'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini gördüm.

Beth ayağa kalktı ve Abby'ye başıyla selam verdi. "Sonunda seninle tanışmak gerçekten güzeldi Abby. Umarım bunu bir ara tekrar yaparız."

"Evet, iyiydi." Abby ayağa kalktı, defterini göğsüne bastırdı ve dudaklarını büzdü. "Bu gece eve geliyorsun, değil mi?" Kaşları birbirine çatılmıştı ve bana bakıyordu.

"Elbette tatlım. Sen biraz patlamış mısır yap, ben kırk dakika içinde dönerim. Film izleriz." Beth bana doğru yürüyüp kollarını ceketinin içine sokarken ona göz kırptım.

Gece sorunsuz geçmişti. Birkaç saat önce bulunduğumuz noktadan kilometrelerce ilerideydik. Abby aynı odada oturmaya ve Beth'le öfke nöbetleri geçirmeden konuşmaya istekliydi. Kardeşimi arayıp, olayları benim açımdan görmesine yardımcı olmak için söylediği her neyse, ona teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Geri döneceğim," dedim ve orada dikilmiş bize bakarken ona el salladım.

Beth'e arabama kadar eşlik ettim ve arabaya bindik. yanım beni daha önce olduğu gibi arka koltukta çılgınca gezdireceğini umuyordu ama ona yaklaştığımda bile bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, son derece mesafeli ve soğuk bir duruşla kapıya yaslanmış oturuyordu.

"Allen sana neler olduğunu anlattı mı?" diye sordu ve yüzü beni içine alacak şekilde döndü. Gözleri acılı görünüyordu, dudakları kaşlarını çatarak hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Birkaç yönetim kurulu toplantısı yaptık, evet." Tartışmak istediğim konu bu değildi, ama bu konuda duyguları olduğunu anlayabiliyordum. Bu konu onu da ilgilendiriyordu ve ben söylemediğim sürece kimsenin ona bilgi vermeyeceğini biliyordum. Yönetim kurulumun ve şeflerimin hepsinin onun dedikodu değirmeninin söylediği şeyi yapmadığını bilmelerini sağlamak için çok mücadele ediyordum.

"Ve?" dedi yenik bir ses tonuyla.

Elimi kalçasına dayadım ve başparmağımı ileri geri ovuşturdum. Hâlâ hiç gevşememişti. Aslında, ben bir şeyler açıkladıkça daha da gerildi.

"Nevil, hissedarlar sattıkça hızla hisse satın alıyor. Seninle yatmam hakkında konuşuluyor." Yüzümü buruşturdum ve ona karşı sabit bir ifade takınabilmek için kendi duygularımı bastırdım. Korkularının benim kendimi kontrol edemeyişimden beslenmesini istemiyordum. "İnsanlar senin içeriden bilgi sattığını söylüyorlar ve bazı hissedarlarımız para kaybedeceklerinden korktukları için geri çekiliyorlar."

Her şey Banks'in kendisi tarafından hazırlanmış bir entrikaydı; orada hiç şüphe yoktu benim aklımda . Yine de ben

Kısa bir süre önce CTO'muzdan, Beth'e o zorbalık e-postalarını gönderen e-posta adresinin kendi sunucularımızdan oluşturulduğuna ve geldiğine dair bazı yeni bilgiler edindim. Bu, ekibimden birinin başından beri onunla alay ettiği anlamına geliyordu, yani bu kısım Nevil tarafından uydurulmamıştı.

"Will, bu beni mahvedebilir. Üç yüz özgeçmiş gönderdiğimi ve sadece bir avuç yanıt aldığımı biliyor musun?" Göğsüm gerildi ve kaşlarımı çattım. İş için başka bir yere bakması gerektiğini düşünmesinden nefret ediyordum ama sadece kendini koruduğunu da biliyordum. "Bütün bunlar beni mahvediyor ve sen kimsenin bilmeyeceğine yemin ettin. New York'taki her firma gazeteleri gördü. Şehir dışında yedek bir iş fırsatı aramak zorundayım."

Boğazım düğümlendi ve yutkundum. "Beth, seni kovmalarına izin vermeyeceğim."

"Ne yapacaklarına ya da yapmayacaklarına sen karar veremezsin." Arkasını dönüp pencereden dışarı baktı ve ben onun incindiğini biliyordum. Onu kovmak istiyorlarsa onları durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Beni de her an CEO'luktan atabilirlerdi. Bu benim kontrolüm dışındaydı ve o da bunu biliyordu. Ve benim boş vaatlerim ona asla güven vermeyecekti.

"Bir iş teklifi aldım." Dudakları kıpırdadı ve kalbimi Titanik gibi batırdı.

"Sen ne?"

Beth yüzünü buruşturdu ve ağladığını anladım. "Bütün bunlar benim hatam Will. Ben işleri berbat etmeseydim hayatın yoluna girecekti. O öpücükten sonra bana hiçbir şey olamayacağını söyledin ve ben de o gün bunu kabul ettim. Sonra benimle flört ettin ve hayır demeliydim. O gün ofisini terk etmeliydim. Abby senden ya da benden nefret etmezdi. Kurul ikimizin de ensesinde olmazdı. Ve Nevil Banks sırf beni elde etmek için düşmanca bir devralma girişiminde bulunmazdı."

Beth dönüp bana baktı ve sözleri kalbimi parçaladı. "Beth, söyleme. Seni seviyorum. Ne olduğu umurumda değil.

başka bir şeye olur. Bu senin hatan değil. Biz birbirimizi seviyoruz."

"İş Londra'da." Gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesinin şoku beni tokatladı. Geri çekildim ve koltuğun derisine gömüldüm. Omuzlarım çöktü. Rüzgâr göğsümden çekilmiş gibi hissettim. "Beni bir ay içinde işe başlatabilirler. Daha iyi maaş, daha iyi sosyal haklar. Bana bir yer değiştirme maaşı verecekler ve-"

"Hayır," diye mırıldandım ama gönülsüz ve zayıftı. Yıkılmıştım. Burada doğru yolda olduğumuzu sanıyordum. Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Abby bile yola gelmeye başlamıştı.

"En iyisi bu olabilir, Will." Öne doğru eğildi, vücudunu benimkine doğru yaklaştırdı. "Tüm şehir bana servet avcısı derken ve zirveye giden yolda uyuduğumu söylerken burada oturup şirketini kaybetmeni izleyemem."

"Beth, koca bir okyanusu aşmanın en iyi şey olduğuna inanamazsın." Elini tuttum ve kalbime . "Beni mahvedeceksin."

Araba durdu ve frenler gıcırdadı. "Seni kurtarıyor olurum Will. Sadece henüz bunu göremiyorsun." Üzüntüyle iç çekti ve öne doğru eğilip yanağımdan öptü. "Bu seçimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var... Sadece buna saygı duymanı istiyorum, tamam mı? Beni aramaya, çiçek almaya ya da hatalı olduğuma ikna etmeye çalışma. Sadece düşünmeme izin ver." Hüzünlü gözleri çiğ ruhumu taradı ve beni kanlar içinde bıraktı.

"Beth..."

"Hoşça kal Will," dedi arabadan inip gecenin karanlığına karışırken. Kapı kapandığında göğsümde bir bomba patlamış gibi hissettim. Bunların hiçbirinin gerekiyordu. O Londra'ya gidemezdi, ben onu buldum. Sadece aşık oldum. İşlerin gitmemesi gerekiyordu. Şimdi mutlu olmamız gerekiyordu.

BETH

T bakışları daha da kötüleşiyordu. Will'e bazı şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyeli haftalar olmuştu ve bu birkaç hafta içinde tüm dünyam yıkılmış gibi hissetmiştim. I biliyordu benim iş değildi. ne o gerekir olmak Çünkü içinde bulunduğum atmosfer dikkatimi dağıtmıştı.

İş arkadaşlarımdan birkaçı konuşmaları duymazdan geldi ve bana her zamanki gibi davrandı, ancak bazıları küçümsedi ve her fırsatta incitici yorumlar yaptı. Bu durum işe gelmeyi ürkütücü hale getiriyordu ve bu durum uzadıkça farklı bir iş bulmayı daha fazla düşünüyordum. Özgeçmişlerim verimli olmuştu ama burada, bu şehirde değil.

Başımı eğip ellerimi karnıma bastırarak odama saklandım. Rahmimdeki yaşamın çırpınışlarını hissetmeye başlamıştım ve bu minik hareketler gün boyunca tesellim oldu. Hâlâ Will'e nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, özellikle de dedikodular ortalıkta dolaşırken. Parasını almaya çalıştığımı asla düşünmeyeceğini ama bundan mutlu olacağından da emin değildim. Kırklı yaşlarının ortasındaydı. O yaştaki bir adam çocuk sahibi olmayı düşünmez. Muhtemelen emekli olana kadar imparatorluğunu kurmaya devam etmeye odaklandığını biliyordum.

Hayır, eğer hamile olduğum ortaya çıkarsa, bunun acısını ben çekerim. Dedikoduları duyar gibiyim -Beth Reid kendini zirveye taşıdı ve bakın sonu ne oldu... Ve zavallı Abby. O masada karşısına oturduğumda bana nasıl içerlediğini gördüm. Evet, bana karşı nazikti ve belki Will buna bakıp dostça davrandığını düşündü ama beni orada istemediğini biliyordum. Bir bebeği daha ne kadar istemeyebilirdi ki?

Tüm bunlar beni inanılmaz derecede strese sokuyordu. Nerede olayım, hamile olmanın ve babasının isteyip istemeyeceği belli olmayan bir bebeğe sahip olmanın stresini biliyordum. Ve haftalardır zihinsel olarak içinde bulunduğum bu karanlık yerden çıkmak için mücadele etmem gerekecekti. Ama ayrılıp Batı Yakası'nda ya da Londra'da bir işe girersem, Will'i daha iyi bir yerde bırakacaktım. Yönetim kurulunda daha güçlü bir pozisyona sahip olacaktı, kızı da öyle. Nevil'in de Will'in şirketini ele geçirmeye çalışmak için bir nedeni olmazdı.

"Bayan Reid?" Duydum ve kafamı kaldırdım.

Allen Reithman odamın köşesinde durmuş, sanki içeri davet edilmeyi bekliyordu. İçimi çektim ve daha dik oturdum, bol kazağım küçük yumrumu gizliyordu. Çıkmaya başlamıştı ve ben de fark edilmemek için bol gömlekler giyip üzerlerine kazak ve tayt giymeye başlamıştım. Çoğunlukla işe yarıyordu ama bunun sadece kısa bir süre süreceğini biliyordum. Yakında herkes tarafından fark edilecekti, bu da benim de bir an önce kararımı vermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Evet, efendim?"

"Bayan Reid, içeri girebilir miyim?" Sanki mahremiyetim varmış gibi etrafına bakındı. Eğer bu önemli ve gizli bir konu olsaydı beni ofisine davet etmesi daha iyi olurdu. Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim ve içeri girip . COO'nun kendi alanlarına girip oturması çoğu iş arkadaşımın gözünü korkuturdu ama Will'le bu kadar uzun süre doğrudan çalıştıktan sonra bu bana sadece başka bir günü gibi geldi. Ayrıca, bu sadece bir idi.

Yönetim kurulunun kovulduğunu bildirmek için beni çağırması an meselesiydi. İçimde bunun her an olabileceğine dair ürkütücü bir his vardı.

"Sizin için ne yapabilirim?" Sordum ama gerçekten bilmek istemiyordum. Her ne ise, iyi bir şey olamazdı.

"Size sormak istediğim önemli bir soru var ve cevabınızı bildiğime inanmakla birlikte, bana karşı dürüst olmanız çok önemli."

Sözleri midemi bulandırdı. Kustuğumdan beri bir haftadan fazla zaman geçmişti ama yüzündeki ifade midemin bulanmasına neden oldu.

"Bayan Reid, görünüşe göre Bay Nevil Banks..." Başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Bir girişimde bulunarak tüm hisselerimizi satın alan adam-"

"Düşmanca ele geçirme ... Biliyorum ..." Cümlesini bitirdiğimde Allen kaşlarını çatı. "Şimdi ne yaptı?" İçimi çektim ve avucumu yüzüme sürdüm.

Bunların hiçbirini ben yapmadım. Banks benim kendi şirketinde çalışmam gerektiğine karar verene kadar benimle övünen Will'di. Tüm bu düşmanca devralma olayının benim yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Nevil bana yaklaştı. Onu hiç aramadım ve farklı bir iş bulmak isteseydim bile şu anda gideceğim son yer onun firması olurdu.

"Görünüşe göre bazı müşterilerimizin özel bilgilerini ele geçirmiş ve bu konuda bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyoruz..." Allen'ın gözleri daha da kısıldı ve bunun dostça bir ziyaret olduğunu, cevabıma bağlı olarak kurulun kısa süre içinde dostça olmayan bir ziyaretle çok ilgileneceğini hissettim.

"Allen-" Unvanlarla ya da egosunu tatmin etmekle uğraşmıyordum. Umurumda da değildi. sinirliydim ve sınırdaydım. "Yönetim kuruluna geri dönebilir ve bu adamın neden bir şey bildiğine dair hiçbir fikrim olmadığını onlara bildirebilirsiniz. Bana iki ayrı durumda iş teklifiyle yaklaştı ve ben ona iki kez hayır dedim. ben herhangi bir müşteriye vermedim.

bilgi vermeyeceğim ve vermeyeceğim. Ben sadece işimi huzur içinde yapmak istiyorum."

Çok üzgündüm. Ağzımdan kaçırdım: "Ve birisi iş e-posta hesabıma sürekli nefret postaları gelmesinin nedenini araştırabilir. Belki de bilgi satan o kişidir." Bakışlarım buz gibiydi.

Kalbim küt küt atıyordu ve Allen biraz sinirli ama iç çekip başını salladı. "Bunun senin için kolay olmadığına eminim ve William'la aranda olanların tüm bunlara dönüşmesine gerçekten üzüldüm. Seni hiç ilgilendirmeyen bir konunun ortasında kaldın ve korkarım yönetim kurulu seni günah keçisi ilan edecek. Senin için şu e-posta meselesini araştıracağım, Beth. Gerçekten çok üzgünüm."

En azından dürüst davranıyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Şimdi müsaade . İşe dönmem gerekiyor."

Bilgisayarıma geri döndüm ve o ayağa kalkıp dışarı çıkana kadar ekrandaki tabloya baktım. O haklıydı. Kurul günah keçisi ilan ediyordu ve hedefleri bendim ve bu adil değildi. Will'in benim için mücadele etmesini istedim ama onun da yapabileceği bir şey yoktu; eli kolu bağlıydı. Bu onun şirketi ve hissedarlar o kötü adama hisse satmayı bırakmazlarsa şirketi kaybetmeye hazırdı.

Arkamda bir ses duyduğumda Allen'ın döndüğünü sandım ve yüzümde ters bir ifadeyle arkamı döndüğümde Will'in elinde kırmızı bir zarfla içeri girdiğini gördüm. Kendimi savunmak için bir şeyler söylemeye hazırdım ve yüzüm ters ters bakıyordu ama onu görür görmez yumuşadım.

"Will," diye iç geçirdim usulca. Ona böyle seslendiğimi diğerlerinin duymasına izin veremezdim ama onun duyduğunu biliyordum.

"Hey..." Zarfı avucuna vurdu ve tereddütle odamın girişinde durdu.

İlk içgüdüm ona doğru yürümek ve kollarımı ona dolamak, ondan güç almak ve parfümünü içime çekmekti. Ama kendimi oturmaya zorladım. Biz göndermiştik

İşteki projelerle ilgili olarak birbirimize e-posta gönderiyorduk ve o da bana her gün günaydın mesajı atıyordu. Birkaç kez kahve içmek ve projeleri kontrol etmek gibi belirsiz bir bahaneyle uğramıştı ama kişisel ilişkimiz zaman içinde donmuş gibiydi. Onu gördüğümde içinde eriyip gitmek ve omuzlarımdaki tüm yükü taşımasına izin vermek istiyordum.

"Ben, uh..." Boğazını temizledi ve kolunu bana doğru uzattı, ben de kırmızı zarfı aldım. "İki hafta sonraki Sevgililer Günü galasına davetiyeni vermek için uğradım." Sözleri karşısında irkildim ve kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim.

O sandalyede oturmuş ona yalan söylüyordum. Karnımın içinde bebeği hareket ediyor, tekmeliyor ve büyüyordu ve ben yalancı bir çuvaldım. Bunu ondan saklamak beni öldürüyordu ama ona söylemeye nasıl başlayabilirdim ki? İtibarımı kaybetmekten korkan, zayıf ve üzgün bir kadındım ve bu durum ona mutlu bir haber vermek için koşturmam gerekirken sinmeme neden oluyordu.

Benim için her şeyi bir kenara atmaya hazırdı. Nasıl bu kadar güvensiz olabilirim?

"Yapamam," diye nefes aldım, insanlar beni bebeğimin yumruları dışarı fırlamış halde, vücuda oturan bir elbisenin içinde görürlerse ne derler diye düşündüm. Ya Will'in kolunda? Zaten nefret doluydular. Bir ilişkimiz olduğu bir sır değildi; onunla yattığım hakkında açıkça konuşuyor ve nerede seks yaptığımızla ilgili hikayeler uyduruyorlardı. Bu korkunçtu. Ama galaya onunla gitmek çok ama çok aleni bir teşhir anlamına gelecekti. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ayrıca, Rachel beni öldürür. Gerçekten.

"Bu isteğe bağlı değil, Beth." Will'in gözleri soğuktu, içeri girerkenki sıcaklığı yoktu. Davetini reddetmemden sonra benden nasıl uzaklaştığını görebiliyordum. Buraya kararımı verdiğimi umarak gelmişti ve ben o umudun yok oluşunu izledim. "Tüm yönetim ve üst yönetim hazır bulunmalıdır."

Utanç beni bütünüyle yutuyormuş gibi hissettim. Başımı salladım ve yanaklarım yandı. Zarfı tutarken ellerim titredi ve kendimi oturmaya zorladım. Londra'daki iş onu sıcak sudan uzak tutabilir ve beni dedikodulardan uzaklaştırabilirdi ama şu anda bunu düşündüğüm için bile kalbim bana bağıırıyordu. Will'den o kadar uzak olmak istemiyordum. Onu daha yakın, şu anda olduğundan daha yakın istiyordum.

"Seni işinle baş başa bırakayım," dedi geri çekilmeye başlarken ve göğsümün içinde bir şey kırıldı.

"Will," dediğimde durdu ve yüz ifadesine yeniden umut dolmuş bir şekilde bana baktı.

"Öyle mi?" Bana baktı ve içimde bir barajın patladığını hissettim. İstedğim ve istememem gerektiğini bildiğim her şey ondaydı.

"Ben, uh..." Gözyaşlarımı geri kııptım ve aşk itirafımı ısırarak geri aldım. "Orada olacağım," dedim ama duygusuzca başını sallayınca yıkıldım. Uzaklaştı ve ben gözyaşları içinde kalmadan önce zar zor banyodaki bir kabine girebildim. İşlerin bu şekilde nefret ediyordum. Onun için doğru şeyi yapmak düşündüğümde daha zordu. Doğru şeyi yapmak istemiyordum. Onunla birlikte olmak istiyordum. Ve bebeğimizi bilmesini istiyordum. Ama ona söyleyemiyordum.

WILL

Abby'nin elleri kravatımı mükemmel bir haline getirdi ve göğsümü okşadı. Gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

Yakışıklı ve etkinliğe hazır görüldüğümü düşünüyordu.

"Beth'i alacak mısın zaman?" diye sordu geri çekilirken. Giysi dolabımın önünde durmuş aynada görünüşümü kontrol ediyordum ve Abby kollarını kavuşturmuş yanımda duruyordu. Yemek yediğimiz geceden beri ona Beth hakkında hiçbir şey söylememiştim. Bu konuyu açmak çok acı vericiydi ve zaten onu da etkilemeyecekti.

"Uh, hayır. Birlikte gitmiyoruz." Kırışan saçlarımı geriye doğru düzelttim ve olan biten her şeyi düşündüm. Beth'i ve onu ne kadar özlediğimi ya da Nevil'i ve ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünmemeye çalıştım. Çoğunlukla kendimi işle meşgul ediyor ya da Abby'nin üniversite başvurularını doldurmasına yardım ediyordum. Birkaç üniversiteye kabul edilmişti ama King's College'ı tercih ediyordu.

"Oh hayır..." Aynadaki yansımasında kaşlarının çatıldığını gördüm ve ona doğru döndüm. "Baba, çok üzgünüm. Senden ayrıldı mı?"

Abby bana doğru uzandı ve onu kucaklamak için kendime çekerken omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Tam olarak değil, tatlım. Biraz yalnız kalmak istiyor çünkü iş yerinde işler biraz gergin. Bu yüzden pek konuşmuyoruz." Neler olduğunu kendime bile itiraf edemiyordum. Beth hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen kızım için Beth'in bilerek kendinden uzaklaştığı çok açıktı ama zihnim bunu kabul etmeme izin vermiyordu. Bu benim için sorun değildi.

"Uzay mı?" Abby uzaklaşarak "Uzay" dedi. Başını kaldırıp bana baktı ama kolları hâlâ gövdemdeydi. "Baba, bir kadın boşluk istediğini söylüyorsa senden ayrılıyor demektir."

Sözleri canımı yaktı çünkü buna inanmayı reddediyordum. Beth ayrılmıyordu ama bana bir geleceğimiz olduğuna dair güvence de vermiyordu. Beni sevdiğini itiraf etti. Benimle bir gelecek istediğini itiraf etti. Nevil'in hisseleri satın almasının bu durumu nasıl değiştireceğini anlamıyordum. Onu başka neyin rahatsız ettiğini de bilmiyordum. Ve eğer ben onun tarafındaysam ve onu şirketin CTO'su olarak atadıysam, kim bir şey söyleyebilirdi ki? Neden söylesinler ki? Söyleselerdi, onları kovardım.

Abby'yi kollarından tutup nazikçe üzerimden kaldırdım ve üzgün bir şekilde iç çekti. "Paylaşımım yüzünden, değil mi? Sosyal medyada paylaştıklarım yüzünden mi seni terk ediyor? Baba, çok üzgünüm." Abby geri çekildi ve kendine , suratındaki ifade çok pişman olduğunu gösteriyordu. "Onunla üniversite hakkında konuşmayı umuyordum çünkü gerçekten çok zeki." Başı öne eğildi ve onun için üzüldüm. Bu konuşma bile beni duruma çok kızdırmıştı. Keşke en Abby'yi Beth'e doğru itmeseydim diye düşündüm. Şimdi kızım bu berbat durumun yükünü taşıyordu.

"Bak," dedim telefonumu çıkararak. "Sana onun iletişim bilgilerini göndereceğim, tamam mı? Sana söyledim, benden . Şu anda zor bir karar veriyor." İletişim kartını gönder tuşuna bastım ve Abby'nin telefonunun çaldığını duydum. "Bazı şeyleri düşünmesine izin vermemi istiyor ama seninle konuşmak istemediğini hiç söylemedi. Biliyorum ki

Sizden haber almaktan heyecan duyacak ve size yardımcı olacaktır. Siz devam edin ve ona ulaşın."

Elimi başının arkasına doladım ve alnından öperek onu öne doğru çektim. Onu bıraktığımda bana başını salladı ama alt dudağı titriyordu.

"Gerçekten üzgünüm baba. Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ben de ondan hoşlandım sayılır." Her an fışkırmakla tehdit eden gözyaşları kalbimi ele geçirdi ve ben de ağlamamak için arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Harika olacak bebeğim. Göreceksin." Sözlerim kimseyi kandırmıyordu ama şimdi umudumu yitirirsem, elimde gerçekten hiçbir şey kalmayacaktı. "Gitmem gerek. Geç bir gece olacak, tamam mı? Ama sabah kahvaltı ederiz."

Yanımdan geçebilmem için kenara çekildi ve ben evden çıkarken bana bir öpücük kondurdu. Bunların için Beth'e kızgın değildim. Nasıl kızabilirdim ki? Onu karışık bir durumun içine sürüklemek benim seçimimdi ama anlatıyı kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Onun hassas olduğunu ve dedikodularla benim gibi başa hiç düşünmemiştim. Ve kimse Nevil'in sürungen bir sürüngene dönüşüp benim olanı çalmaya çalışacağını beklemiyordu.

Arabam beni kalanın yapılacağı yere götürdü ve indim. İçeride, ilk isimlerinden tanıdığım birkaç kadın ve erkek vardı. Beth'i hemen göremedim ama bunun gerekli bir şey olduğunu biliyordu. Davetimi hemen reddettiğinde verdiği tepkiden nefret etmiştim. Belki birlikte katılabiliriz diye düşünmüştüm ama onun soğuk isteksizliği Abby'nin haklı olabileceğini kanıtlıyordu.

Yine de bu zorunlu bir iş etkinliğiydi ve gelmeyen herhangi bir çalışan kurul tarafından sorgulanacak ve muhtemelen ceza alacaktı. Beth'in gelmekten başka çaresi yoktu, bu yüzden en azından onu odanın diğer ucundan hayranlıkla izleyebileceğimi biliyordum.

Salona girdim ve ceketimi kontrol ettim. Saçımı ve kravatımı düzeltmek için erkekler tuvaletinde bir mola verdikten sonra ana balo salonuna girdim. Her yerde insanlar vardı.

ellerinde içkilerle. Erkekler smokin, kadınlar balo elbiseleri ve şık kıyafetler içindeydi. Bu şekilde giyinmiş olanlardan güçlük çekiyordum ve gözlerim Beth için odayı taradı.

Her yere kırmızı kalpler asılmış, duvarlara pembe, kırmızı ve krem rengi afişler serpiştirilmişti. Bardaklar ağzına kadar şampanya ve kokteyllerle doluydu ve hepsinin kenarından minik bir kalp tılsımı sarkıyordu. Kiralanan müzik grubu aşk şarkıları çaldı ve kalp şeklindeki tabaklarda minik kalp şekerler ayakta duran her masayı süsledi. Tüm tema "Müşterilerim İçin Para Kazanmayı Seviyorum" idi. Sarah ve Allen'ın sekreterinin uydurduğu bir şey. Bence çok abartılıydı.

Yüzler ve masalar arasında dolaşırken onu görmeyi umarak gözlerimle kalabalığı taradım ve gülümsemesi gözümün önüne geldiğinde durup ona hayranlıkla baktım. Onu sadece omuzlarından yukarısını görebiliyordum ama straplez elbisesi elmas bir kolyeyi ortaya çıkarıyordu ve saçlarının başının üstünde toplanma şekli ağzımın suyunu akıtmıştı.

Son zamanlarda aramızdaki mesafe dayanılmazdı. Onunla bağ kurmak için yanıp tutuşuyor ama aramızdaki mesafeyi kapatma konusunda acı verici bir tereddüt yaşıyordum. İstedğim son şey onu incitmek ya da üzmemkti ama neler olduğunu bilmek zorundaydım. Her gün işe gidip, kurulun kararıyla mücadele etmeye ve her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmaya devam edemezdim. Beni terk etse ya da istifa edip başka bir yere gitse bile onun için savaşmaya devam edecektim ama kalbim en azından o zaman nerede durduğunu bilecekti.

Elinde bir tepsi şampanya kadehi olan bir garson buldum ve iki tane aldım. Sonra ona doğru yürümeye başladım. Bu gece, tüm çalışanlarımın önünde, özel durumumuzu ele almanın bir yolu olmadığı gibi yeri de uygun değildi. Ama onu eve bırakacak kadar rahat hissetmesini sağlayabilirsem, belki bu konuşmayı gece bittiğinde yapabilirdik.

Ona yaklaştıkça kalabalık daha da gibiydi. Beth, Kevin ile konuşurken gülümsüyordu; ekibimden ayrıldıktan sonra olumlu yönde değişen bir başka şey de buydu. Bazı akranlarıyla daha iyi uyum sağlamış gibi görünüyordu, diğerleri ise onu gerçekten kabul etmiyordu.

Sonra Sarah'nın ona yaklaştığını gördüm ve Beth'in ifadesi bozuldu. Sarah'nın ona ne söylediğini bilmiyordum ama çok düşmanca görünüyordu. Sarah'nın kendini beğenmiş bir ifadesi vardı ve Beth incinmiş görünüyordu ve yüzü beyazlaşmıştı.

Etrafındaki insanlar uzaklaşmaya başladı ve ben şok edici bir şey gördüm. Beth'in eli biraz kilo aldığı karnının üzerinde duruyordu - saklanamayacak kadar belirgin bir kilo almıştı. Göbeği, vücuda oturan elbisenin altında hafifçe çıkıntı yapıyordu ve başı sarkıyordu.

Ondan iki adım ötede durdum ve göğsüm kalp krizi geçireceğimi düşündüğüm noktaya kadar daraldı. Ona bakmak bana fiziksel olarak acı veriyordu. Şok içinde öylece durup baktım, ellerim titriyordu, şampanya kadehleri itişip kakışıyordu.

Beth başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu, ben de başımı salladım. Bu yüzden mi yeni bir departmana taşınmıştı? Boşluğu bu yüzden mi istiyordu? Hamileydi ve bunu benden saklıyordu ve henüz kimse ona yeterince iyi bir iş teklif etmemişti, bu yüzden benim firmamda çalışmak zorunda kalmıştı... Ve şehri terk etmeyi ve bana asla söylememeyi mi planlıyordu?

Nefes alamıyordum.

"Will?" dedi ve tek yapabildiğim bakmak oldu.

Korkunç, acı verici düşünceler kafamdan geçti. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı tekrar salladım.

"Will, lütfen..." Beth bana doğru uzandı ama ben geri çekildim, elimi onun avucundan çekerek şampanyayı döktüm.

"Sen ... Sen ... olamazsın..." Zihnim bir anda çok karanlık yerlere gitti. Allen haklıydı; o bir servet avcısıydı ya da daha kötüsü... Beni aldatmıştı ve bunu benden saklamasının nedeni de buydu.

"Will, izin ver açıklayayım..." Beth bana doğru bir adım atınca flütleri bırakıp döndüm ve içeri girdiğim hızla dışarı çıktım. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kravatımı gevşettim. Hava almaya ihtiyacım vardı, şimdi.

BETH

T Will'in gözlerindeki acı parçaladı. Onun arkasını dönüp kaçışını izlerken, sanki göğsüme uzanmış, kalbimi yakalamış ve çekip çıkarmış gibi hissettim. Herkesin yüzündeki şaşkın ifadeye baktım ve peşinden koşarken başımı öne eğdim. Bu gece ona söylemem kaçınılmazdı. Nasıl söyleyeceğimi çoktan planlamıştım. Sadece ona söyleyebileceğimi düşünmüştüm ama Bu elbisenin altında vücudumu saklamak yok.

Evet, başka bir şey seçebilirdim ama saklanmaktan, dedikoduları ve söylentileri dinlemekten ve sanki bir kalbim yokmuş ya da aşkı bulmaya hakkım yokmuş gibi sinmekten bıkmıştım. Bu elbiseyi seçip giydiğimde Rachel beni azarladı. Bana bunun, iyilik olsun diye patronla yatan bir sürtük olduğumu tüm dünyaya duyurmak gibi olacağını söyledi. Sonunda ona haddini bildirdiğim ve gerçek hislerimi anlattığım bir tartışmaya .

Bu elbise kesinlikle benim duyurumdu. Dünyaya, sizin ne düşündüğünüz umurumda değil, ben aşığım ve mutlu olmak istiyorum diyordum. Ama şimdi onu kovalıyordum. Tepkisi umduğum gibi . Anlaşıldı ki

Tam da korktuğum gibi tepki vermişti ve eğer ona yetişip açıklama daha da kötüleşecekti.

"Will," diye bağırdım, daha hızlı koşmaya başladım. Topuklu ayakkabılarla koşmak zordu ama durdu ve yüzünü bana döndü. En azından yüzündeki öfke değildi. Şok ve acı vardı. Bunlar beklenen şeylerdi ve bununla başa çıkabilirdim.

"Neden bana söylemedin?" diye ağzından kaçırdı ve bunun onu ne kadar incittiğini duydum.

Ama sorusuna cevap vermek için durmadım. İş arkadaşlarım her yerdeydi, koridorda oyalanıyorlardı. Balo salonundaki şoku görmemişlerdi ama kollarımı göğsüne dolayarak ona çarpışımı izlediler.

Bir aydır yapmak için yanıp tutuştuğum şeyi yaptım. Yüzümü göğsüne gömdüm ve onu içime ve Allen Reithman'ın erkekler tuvaleti için sırada beklemesini umursamadım bile.

"Will, çok üzgünüm. Öğrendim ve her şey çığırından çıktı. Sonra Allen beni senden uzaklaştırdı ve Nevil-" "Şşşt," diye yatıştırarak sözümü kesti. Eli elimi kavradı Yüzümü ve çenemi yukarı çevirdi, böylece gözlerinin içine bakıyordum. "Sorun yok... Şşş."

"Will, seni seviyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil. Bırak beni kovsunlar. Benden nefret etsinler. Bırak benim hakkımda konuşsunlar. Ben seni istiyorum. Başka bir iş ya da Londra'ya taşınmak istemiyorum. Bizi istiyorum." Gözlerim doldu ve birkaç damla gözyaşı döktüm, o da beni sertçe öptü.

Başımı sıkıca kavraması geri çekilmemi engelledi ama yapabilseydim bile . Tam da olmak istediğim yerdeydim, her ne kadar etrafımda bana bakan insanlar olsa da ideal değildi.

Will'in dudakları benimkilerin üzerinde kayarak ağzımı okşadı ve yumuşak çığlıklarımı yuttu. Elleri gevşedi ve dağınık birkaç saçımı . Durup nefes almak zorunda kalana ve dudaklarım şişip zonklayana kadar beni öpmeye devam etti.

Will etrafımıza baktı ve sonra bakışlarının tekrar yüzüme düşmesine izin verdi. "Konuşmalıyız ama burada değil," dedi aniden ve elimi tuttu. Ceketim olmadan, kolsuz bir elbise ve parmakları açık ayakkabılarla beni dışarı çıkardı. Şubat havası tenimi ısıtırken gözleri otoparkı taradı ve arabasını gördü.

Limuzinine doğru yürürken elim onun elinde onu takip ettim, o da kapıyı açıp bindi. "Sadece konuşuyorduk," dedi şoförüne, opak bölme yavaşça kalkmadan önce dikiz aynasının yansımada gözleri benimkilerle buluştu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onun yanındaki koltuğa oturmaya gittim ama Will beni kucağına çekti. Üstüne bindiğimde elbisem yukarı kalktı ve kendimi onun üzerine indirdim.

"Tanrım, Beth," dedi karnıma dokunarak. "Tanrım..." Sesi şok olmuş ve bıkkın ama kızgın değildi. Saklamakta iyi bir iş çıkardığımı düşündüğüm kadar küçük olmasına rağmen elleri karnıma dokunmaktan vazgeçmedi. Ama Will vücudumu herkesten daha iyi tanıyordu. Tabii ki fark edecekti.

"Kaç ?" diye sordu ve bana heyecan ve belirsizlik karışımı bir ifadeyle .

"On sekiz hafta..." Dört aydır bunu ondan sakladığımı itiraf etmek beni çok suçlu hissettirdi. Bakışlarımı indirdim ama o çenemi sıkıp yukarı doğru kaldırmaya zorladı.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu usulca ve ben omuz silktim.

"Evet demek istiyorum ama her şeyden sonra nasıl olur anlamıyorum. Şirketini kaybedebilirsin..."

"Ama yine de sana sahip olurdum. Ve sen her şeyimsin. Hayatını paylaşacak biri olmadan kimin bir şirkete ihtiyacı olur ki?" Ses tonu o kadar samimiydi ki ona tamamen inandım. "Elizabeth, sen başıma gelen en iyi şeysin... şimdiye kadar." Gülümsedi ve ben ne demek istediğini anlamadım.

"Ama sana yalan söyledim..."

"Korkmuştun. Daha fazlası değil. Ve şimdi biliyorum ve Tanrım, beni yaşayan en mutlu adam yaptın... Bir bebek mi?" dedi sırıtarak. "Seninle mi?" Parmakları enseme kıvrıldı ve beni öne doğru çekti.

Dudaklarımız değdiğinde sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissettim. Onu nazikçe öptüm, sonra haftalardır bir kenara ittiğim açlık yüzeye çıktı. Onu özlemiştim ve aramızdaki bağı hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Kravatını yırtıp attım ve avuçlarımın altında sıcak tenini hissedebilmek için aceleyle gömleğinin düğmelerini açtım. Will elbisemi çekiştirerek şişliğimin üzerinden yukarı kaldırdı ve beni daha sert öperken ellerini şişliğimin üzerinde gezdirdi.

"Döndüğüne çok sevindim," dedi öpücükler arasında. "Seni çok özledim."

"Tanrım, ben de seni özledim," diye inledim, elleri kalçalarımın gezinip iç çamaşırlarımın içinden beni okşarken. Her saniye daha da ıslandığımı hissediyordum ve onu daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla arzuluyordum. Will'in elleri her yerdeydi, benim ellerim ise saçlarında, gömleğini kavırıyor, ona dokunmak için bulabildiğim her yerdeydi. İç çamaşırlarımı kenara itip iki parmağını içime soktu ve ben niyetlendiğimden daha yüksek sesle inledim. Onun dokunuşu vücudumda şok dalgaları yarattı ve beni titretip sıktı.

"Çok seksisin. Tanrım, sana bunu yapmayı özlemişim." Parmakları kıvrıldı ve G noktamı okşadı ve ben inledim ve ağzını tekrar benimkiyle kapladım. Dilim ağzını ararken o beni parmaklamaya devam etti.

Diğer eli elbisemin önünü aşağı çekti ve göğüs ucumu bulup parmaklarının arasında yuvarlayarak sırtımı ona yaslamama neden oldu. Camlar da buğulanmaya başladı ve arabanın dışındaki herkese burada tam olarak neler olduğunu duyurdu. Elimi arkasındaki koltuğa bastırdım ve kalçalarımı onun müdahalesine karşı yuvarladım.

"Tanrım, bu çok iyi," diye sızlandım ve kendimi sıktım. Boynumu ısırды, sonra köprücük kemiğimi öptü ve sonunda dudaklarıyla meme ucumu çevreledi, hafifçe emdi.

"Bunu ben de özledim bebeğim," dedi tenime karşı. "Mmm, tadını, dokunuşunu ve bunu özledim." Kıç yanağını avuçlarken dedi.

Will parmaklarını benden çekti ve ben itiraz ederek sızlandım, ama o sadece sırttı ve beni daha yakına çekti. Tangam sıırıslıkla olmuştı ve bacaklarımla arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Pantolonunun paçaları dokunuşumla açıldı ve nefes alış verişinden beni ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum. Yavaşça fermuarını açtım ve onu pantolonundan kurtardım. Sertleşmişti, taş gibiydi. Parmaklarını tekrar içime sokup G noktama masaj yapmaya devam ederken onu okşadım ve başparmağı klitorisime bastırıp uyarılmamı sağladı.

"Seni istiyorum. Tanrım, seni çok istiyorum." Beni kızdırmaya devam ederken inledim.

"Şimdi birlikte olacağımıza söz ver," dedi ve sarmalım sıkışmaya başladığında homurdandım. Onu beceriksizce okşarken sikini kavrayışım da sıkıştı, bana hissettirdikleri yüzünden sabit bir ritim tutturamıyordum.

"Tanrım, yemin ederim artık birlikteyiz. Sana ihtiyacım var." Vücudum lav içmiş gibi hissediyordu.

"Söz verdiğini söyle. Sonsuza kadar benim olacağını söyle..." Sert fısıltısı ve klitorisimi çalıştırma şekli beni şaklattı. Orgazmım beni vurdu ve nefes nefese kaldığımda beni kıvrandırdı.

"Evet, evet... Tanrım... Evet..." Başım geriye doğru eğildi ve saçlarımla Fransız kıvrımından kayarak sırtımdan aşağı sarktığını hissettim. Bir eliyle göğsümü yoğururken diğer eliyle de amımı okşamaya devam etti.

"Tanrım, boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye mırıldandı ve beni parmaklarken vücudum kasılmaya ve seğirmeye devam etti. Karnım sertleşti ve baskı sadece işleri daha yoğun hissettirdi ve kasılmalar azalmaya başladığında onu okşamaya devam ettim.

"Buna içinde ihtiyacım var," diye mırıldandım, endorfinle yarı sarhoş olmuştum ve o da kıkırdadı.

"Açgözlü küçük fingirdek..." Will boynumu öptü ve nabız noktamı emdi, sonra aletini girişime doğru yönlendirirken kalçalarımı geriye doğru itmek için iki elini kullandı.

Kalçalarımı sallayarak, "Bana istediğini söyle," diye ikna etti. Vücudumu itip çekerken ucu içime daldı ve geri çıktı. Bu eziyet ve zevkti. Onu istediğimi biliyordu.

"Benimle alay etmeyin Bay Caldwell, yoksa herkese bir kabadayıdan başka bir şey olmadığınızı söylerim." Başım tembelce tekrar geriye doğru kayarken sııttım ve o da kıkırdadı. Önce bir göğsünün içini, sonra diğerini öperken göğsündeki gümbürtü bedenimi titretti.

"Size asla zorbalık yapamam Bayan Reid..."

Beni öne doğru çekip içime girdiğinde nefesim kesildi, sonra inledim ve ellerimi omuzlarına koydum. Kalçaları yavaşça hareket etmeye başladı, vücuduma pratik bir kolaylıkla itti. Kalçalarına açı verip her itişinde G noktama vurması beni inletti.

"İşte bu bebeğim," diye kulağıma inledi ve sesindeki gerginlikten bunun her saniyesinden zevk aldığını anlayabiliyordum. İçimde ikinci orgazm oluşurken tırnaklarımı boynunun arkasına "Çok iyi hissediyorsun ..."

"Tanrım, Will.." İnledim, inlemelerimi kontrol etmeye çalışırken sesim . Will hassas noktalarımı bulmakta ve onlara tam isabet ettirmekte her zaman çok başarılı olmuştu. Vücudumu herkesten daha iyi tanıyordu. Nelerden hoşlandığımı ve ne zaman beni diken üstünde tutacak kadar değişiklik yapacağını biliyordu.

İçime girmeye devam etti, kalçaları ıslak, sıcak bir sürtünmeyle benimkilerle buluştu ve beni daha da yükseğe gönderdi. Karnımdaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum ve tekrar boşalmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ağır nefes alıp verışı ve itişlerinin düzensizleşmesi beni daha da tahrik ediyordu. O da yaklaşmıştı.

"Tanrım... Seni istiyorum.. sonsuza kadar..." Will'in nefes alışları artık çılgıncaydı, aynı zamanda aç.

"Ben de seni sonsuza dek istiyorum." Onu öpmek için eğildim ve kendini daha sert, daha hızlı içime itti.

"Evlen benimle..." diye nefesini tuttu ve bedenim zevkle sarsıldı. Sanki binlerce titreşim beni uçurumun kenarına itmişti. "Evlen benimle, Beth... Karım ol."

"Evet," diye nefes nefese kaldım, tam da orgazmın ilk tepesi beni vururken. Dişlerimi sıktım ve homurdandım, siki içimde patlarken başım tekrar geriye yuvarlandı. "Evet," diye tekrar tekrar nefes aldım, itişleri yavaşladı ve zevk dalgaları beni bir sakinlik duygusuna sürükledi.

Will uzanıp çenemin altını ve boynumu öptü. Göğsümü örttüğünü, elbisemi düzelttiğini ve yaka kemiğime öpücükler kondurduğunu hissettim.

"Ciddiyim, Beth. Evlen benimle..." Nefesi tenimde sıcaktı ve başımı kaldırdığımda gülümsedim.

"Will..." Bir an için üzüldüm. Onunla evlenmemi istiyordu ama ben bunun bir zorunluluk olduğunu hissediyordum. Başımı sallamak zorunda kaldım. "Sırf hamile olduğum için seninle evlenmek istemiyorum."

"Beth, bu çok saçma." Will'in bulutlandı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama biri arabanın camına vurdu. Will bir an kaşlarını çattı ve sonra ikimizin arasına uzanıp amımın alt tarafını avuçlayarak vücudumdan akan seksi yakaladı. Ondan uzaklaşırken irkildim ve burnumu kıstım, sonra elbisemin altına uzandım ve külotumu indirdim. Elini ve sikini temizlemek için külotumu kullanırken iç çekti.

"Sanırım yokluğumuz fark edildi," diye ve elbisemi düzelttim, üstümün göğsümü örttüğünden ve eteğimin kalçalarımın üzerinde olması gerektiği gibi olduğundan emin oldum. Kendini toparladı ve pantolonunun fermuarını çekti ama pencereyi açmadan önce gömleğinin düğmelerini bile iliklemedi.

Soğuk hava üzerimize çöktü ve kirlenmiş külotumu onun elinden alıp avucumun içine saklarken titredim. Allen'dı

ve kızgın görünüyordu. Eğildi ve arabanın içine, Will'in çıplak göğsüne, sonra yüzüme, sonra tekrar Will'e baktı.

"Koridorda sana ihtiyaç var ve bu hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Allen ve midem bulandı. Her ne kulağa iyi gelmiyordu.

WILL

A İlen hışımla kaçtı ve benim de peşinden koştuktan başka çarem yoktu. Beth'i arabamda sıcak bir yerde otururken bıraktım, muhtemelen kafası karışmış ya da bunalmış hissediyordu. Öyle olduğumu biliyordum. Teklifimi reddetmişti ve ona evlenme teklif en romantik yolu bu olmasa da anlamamıştım. Birlikte mükemmeldik; o benim çocuğumu doğuracaktı ve ikimiz de birbirimizi derinden seviyorduk. Bunu bir zorunluluktan dolayı istemediğini açıkladığında onu ikna etmek istedim.

Ama Allen kesti.

Şimdi peşinden koşuyor, ona yetişmek için çabalarken gömleğimin düğmelerini ilikliyordum. Her neyse, bu onu oldukça üzmüştü ve her şeyden sonra, etkinliğimiz sırasında drama ya da bir tür kargaşa fikrinden hoşlanmadım. Hissedarlarımız, yönetim kurulu üyelerimiz ve tüm yönetim ekibimiz toplantıya katılmıştı. Herhangi bir şeyin ters gitmesi için hiç de uygun bir zaman değildi ve Nevil Banks'in hisseleri satın almasıyla ilgili medyada yer alan skandalın ardından işler kırılğan bir hal almıştı.

Binaya geri döndük ve koridora doğru koşmaya başladık. Kravatım gevşekti ama gömleğimin düğmeleri iliklenmiş ve en azından düzgünce içeri sokulmuştu. Kendimi biraz telaşlı hissediyordum ve aklım

Hala Beth'le o arabada, birbirimize ait olduğumuzu görmesini umuyordum ama bununla yüzleşmek zorundaydım.

Daha balo salonuna girmeden sesini duydum. O çakal herif galamdaydı ve sorun çıkarıyordu. Tabii ki davet edilmişti, artık hissedardı. Onu yasal olarak dışarıda tutmamın hiçbir yolu yoktu. Bu etkinlik, yasalar gereği hissedarlarımıza kâr ve zarar hakkında bilgi vermek için her yıl yaptığımız bir şeydi. Ama onu konuşmaya davet etmekle aptallık etmiş olurdum. Davet etmemiştim. Odaya girdiğimde neden kürsüde olduğunu bilmiyordum ama sesi çalan hafif müziğin bastırıyordu.

"Ah, işte orada" Nevil şampanya kadehini havaya kaldırdı ve hınzır bir sırıtışla bana başını salladı. "Dediğim gibi, beyanım artık halka açık. Gerekli formları gönderdim. Yüzde 10'luk payımı açıklıyorum." Aptal sırıtışı onu olduğu yılan gibi gösteriyordu. Gözleri birbirinden çok uzaktı. Babam bana gözleri birbirinden çok uzak olan birine asla güvenmememi söylerdi.

"Ne yapıyor bu yukarıda?" Eliyle ağzını kapatmış öylece bakan Allen'a homurdandım. Gözleri şok içindeydi. Nevil etkinliğimizi kaçırmış ve yukarıda benim yerimde Tanrı bilir ne yapıyordu.

"Partiyi ele geçiriyor Will... Tahta tersine dönecek." Allen başını salladı, ben de sertçe içimi çekip kaşlarımı çatarak insan kalabalığının arasından öne doğru ilerlemeye başladım ama Nevil'in küçük oyunu devam ediyordu.

"Tüm hisselerinizi yüksek bir fiyattan satın almak istediğimi bilmenizi isterim." Boğazını temizledi ve ben yaklaşırken gözlerini bana dikti. "Görünüşe göre CEO'nuz dizginleri biraz gevşetmiş. Kasap hesabı önemli bir miktardaydı ve giderek azalıyor... Evet, o bilgiyi aldım." Kıkırdadı ve devam etti. "Diyelim ki küçük metresi yeni bir departmana taşındı ve söylentilere göre o da hamile."

Etrafımdaki kalabalık toplu bir nefes aldı ve Carl'ı ön tarafa yakın bir yerde gördüm. Onu dürttüğümde insanlar bana bakıyordu ve "Çekin şunu sahneden" diye homurdandım. Sonra mikrofona doğru ilerlemeye devam ettim ve Carl da benimle birlikte yürüdü.

"Bir şirketin müşteri bilgileri biraz daha güvenli olmalı, öyle değil mi?" Nevil, Carl ve ben merdivenleri tırmanırken kalabalığa dönerek sordu.

Hissedarlarım ve çalışanlarım şaşkın bir sessizlik içinde durdular, ben hışımla yanına gidip mikrofonu ondan alırken biraz mırıldanma devam ediyordu. Bana sırtıttı ve Carl bir elini pazusuna koyup ona bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde alay etti. Bir hissedarı gücendirmek hiçbir koşulda iyi bir şey değildi, ama bu adam uçan bir sıçrama yapabilirdi ve ben üzülmezdim.

"Bay Banks, lütfen gelip benimle bir içki için," dedi Carl yüksek sesle ve başıyla barı işaret etti. Nevil yanımdan geçerken bana hırladı ve ben derin, sakinleştirici bir nefes alarak kalabalığa döndüm, şimdi ne cevap vereceğimi bekliyorlardı. Bir iğnenin düşüşünü duyabilirdim. Çok sessizdi.

"Evet, millet, bunu ondan duydunuz." Kravatımı gevşetmek istedim ve boynumdan çekmek için uzandığımda kravatımın bağlı bile olmadığını hemen hatırladım. Kendimi aptal gibi hissettim. Göğsüm o kadar gergindi ki nefes almakta zorlanıyordum. Adam beni çok etkilemişti. Koridorda Beth'le yaptığım konuşmayı dinlemiş olmalıydı; henüz kimse onun hamile olduğunu bilmiyordu.

Peki Kasap hesabını nereden duymuştu? Bu henüz yaygın bir bilgi değildi. Aslında Butcher'ın şirketten ayrıldığını sadece birkaç kişi biliyordu; iyi şartlarda ayrılmıştı ama kaybedilmiş bir hesap yine de kaybedilmiş bir hesaptı.

"Görünüşe göre Bay Banks satın alma işinde..." Bunu atlatmakta zorlandım ama Beth'in arabamda yalnız olduğunu düşündüm ve kendimi odaklanmaya zorladım. "Umarım hepiniz iyi bir akşam geçiriyorsunuzdur. Lütfen benim özel hayatımın ve romantik çabalarımın

"Dedikodularınız için." Kalabalığı taradım ve gözlerim sekreterime takıldı. Aşağılanmış ve utanmış bir ifadeyle duruyordu ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda arkasını dönüp uzaklaştı.

Bunun nedenini merak ettim, kurulun Beth'i suçladığı gibi Banks'e bilgi veren o muydu? Ama bunu neden yapsın ki? Onu işe aldığım günden beri sadık bir çalışandan başka bir şey olmamıştı.

"Ve lütfen bu akşamın geri kalanının tadını çıkarın. Bar açık ve içkiler müesseseden. Şirket güncellemelerimle birlikte daha sonra döneceğim."

Mikrofonu yerine koyarken başımı ve müzik yeniden çalmaya başladı. Sahneden inişim sinir bozucuydu. Carl'ın Nevil'i nereye götürdüğünü merak ederek tekrar kalabalığın içinde kaybolana kadar yüzlerce gözün üzerimde olduğunu hissettim. Aklımdan aynı anda binlerce şey geçiyordu. Beth'e gitmeli ve tartışmamızı bitirmeliydim ama Banks'i bulup ona aklımdan geçenleri anlatmalıyım.

Bu etkinlik onun böyle cesur bir duyuru yapması için değildi. Düşmanca devralma planı şu ana kadar işe yarıyordu ve hedef kitlesi olan hissedarlarımla açık mikrofon toplantısı yapıyordu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en ayıp şeydi.

Tüm dedikodular ve söylentiler, tüm bakışlar ve kıs kıs gülüşler, uzun zamandır kulaktan dolma olan her şey, kimsenin geri alamayacağı gerçek ifadelere dönüştü. Etkinliğimize garip bir şekilde geri dönerken bana bakan yüzleri düşündüm. Çoğu garip ya da utanmış görünüyordu. Sarah öyle görünmeyen tek kişiydi. Suçlu görünüyordu. İçimden bir ses ona bir şeyler olduğunu söylüyordu ama peşine düşecek vaktim yoktu.

Gözlerim Nevil'inkini aramak için yüzleri tek tek taradı. Onun yerine Allen'ı buldum. Bir elini göğsüme bastırdı, avuç içlerini açarak beni durdurdu. "Will, ne yapıyorsun?"

"Onu öldüreceğim, Allen." Dişlerimi sıktım ve ellerimin yumruk haline geldiğini fark ettim.

"Sanırım beklemeniz ," dedi ve beni bir adım geriye itti. "Yönetim kurulu az önce acil bir toplantı çağrısı yaptı. Gitmemiz gerekiyor."

Haberler şaşırtıcı değildi ama beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi Beth'in beklemesi gerekecekti. Az önce olanlar ve Nevil'in duyurusu göz önüne alındığında toplantının muhtemelen gerekli olduğunu biliyordum. Hisse fiyatları düşecek ve tereddüt eden herkes hisselerini satacaktı. O piç herif muhtemelen hepsini için değerinin iki katını verecekti. İşler yeterince kötüye giderse, yönetim kurulunda bir yer edinmeye bile çalışabilirdi.

"Peki," diye homurdandım ve dönüp Allen'ı takip ederek dışarı çıktım. Beth'e söylediğim sözler aklımın bir köşesinde tekrar tekrar oynuyordu. Bu şirketin kalması ya da gitmesi umurumda değildi ama ona ihtiyacım vardı. Ve bu reddedilişten ve ona sadece mecburiyetten evlenme teklif ettiğimi düşünmesinden sonra ne yapacağımı bilemiyordum.

Bunun gerçek bir sevgi olduğunu ona kanıtlamama bile izin vermemişti. Beni o kadar uzun zamandır uzak tutuyordu ki, nasıl hissettiğime dair hiçbir fikri yoktu. Teklifim onu ikna etmediyse, neyin ikna edeceğini bilmiyordum ve bebek olsun ya da olmasın, onu hâlâ kaybedebileceğimi hissediyordum. Bu çok kötü olmaz mıydı? Şirketimi ve sevdiğim kadını aynı anda kaybetmek?

BETH

Rachel yanımdaki kanepede oturmuş telefonunda oyun oynuyordu, ben de pencereden dışarı bakıp bizim binayla yanındaki bina arasına yağan hafif karı izliyordum. Burada yaşamaktan nefret ettiğim bir şeydi ama Rachel burayı, insanları ve işi seviyordu. Tüm ben düşünebildiğim tek şey kendimi nasıl kapana kısılmış hissettiğimdi.

"Demek Londra'yı da reddettin?" diye sordu dalgın bir şekilde ekranına dokunarak. Ekranında birkaç animasyonun yanıp sönmesini izledim, içinde küçük renkli insanlarla dolaşan arabalar. Böyle şeylerle zihnini nasıl uyuşturabildiğini anlamıyordum ama o zaman gerçekten büyük sorunlarla karşı karşıyaydım. Belki hayatım sıkıcı olsaydı, ben de aptal bir oyuna saatlerimi harcamaktan çekinmezdim.

"Evet," diye iç geçirdim, bakışlarımı odanın köşesinde duran ve tam da tahmin ettiğim gibi ölmekte olan bitkiye kaydırdım. Ofisimdeyken onunla iyi geçiniyordum ama küçük bir odacığa taşındıktan sonra sığmayacağını biliyordum. Onu eve getirdim ve hemen benden nefret etmeye başladı.

"Bu iyi," diye mırıldandı ve ardından sinirli bir nefes verip telefonunu kilitledi. "Tanrım..."

"Ne?" Başımı kanepenin arkalığına yaslariken söyledim. Hayattaki en büyük hayal kırıklıkları ucuz yiyecekleri nereden alacağı ve bir video oyununu kaybetmekti. Benimse karnımda büyüyen bir bebeğim vardı ve işimi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. Yine de onu düşünmek için kendi duygularımı bir kenara ittim.

"Aptal oyun." Rachel telefonunu sehpanın üzerine, boş kâsemin yanına fırlattı. Az önce kendimi erişte ve et suyuyla tıka basa doldurmuştum ama ağrıyan boşluğumu doldurmamıştı.

Galada olanlardan sonra ne düşüneceğimi bilemiyordum. Will aceleyle gitti ve geri döndüğünde kötü bir ruh hali içindeydi. Şoförüne beni eve götürmesini emretti, ceketimi ve çantamı arka koltuğa fırlattı ve beni arayacağını söyledi. Sonra Allen'ı alıp gitti ve o günden sonra onu bir daha görmedim.

Allen'dan birkaç gün izin almamın iyi bir fikir olabileceğini söyleyen bir mesaj aldığımnda, etrafta biraz araştırma yaptım. Başlangıçta benden nefret eden ve departmanından ayrılmamı isteyen Kevin bana olanları anlattı. Herkes hamile olduğumu biliyordu ve herkes Nevil Banks'e daha önce hiç bakmadığım bir müşterinin hesabı hakkında bilgi verdiğimi düşünüyordu.

"Sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu ve kaşlarımı çattım. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Sorunlarımın gitmesini istiyordum.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım ve gözlerimi kapattım.

"Beth, üzülüyorsun. Bütün gün o kanepede oturup duvara bakıyorsun. İşte tam da bu yüzden sana en başta bu işe bulaşmamamı söylemiştim. Hepsi drama." Rachel ayağa kalkıp sertçe içini çekti ve ona kızdığını hissettim.

"Bir saniyeliğine kendini benim yerime koyabilir misin? Çünkü çok kaba davranıyorsun." Dudağım titriyordu ve her an ağlamaya başlayabileceğimi biliyordum. Rachel dönüp bana baktı, sonra gözlerini devirip başka tarafa baktı ama tekrar yerine oturdu. "Rach, bu benim hatam değil. Yani, evet, daha dikkatli olup hamile kalmayabilirdim ama bu adamın insanlara onu sattığını söylemeye çalışmasıyla ilgili tüm bu skandal

bilgilerin hepsi yalan. Kariyerim tehlikede ve bunun Will ile aramda olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Rachel kanepede arkasına yaslandı ve bir bacağını yukarı çekti. Ona sarıldı ve çenesini dizine dayadı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Gözlerindeki cesaretsizliği gördüm ve eskisi gibi olmadığımı ve bunun onu etkilediğini anladım. Sadece kız kardeşi olmamı istiyordu ve ben kendi dünyama o kadar dalmıştım ki onu hiç düşünmemiştim bile. Bencildi ama nedenini anlıyordum.

"Evlenme teklif etti..." Ona söyledim ve kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle yaptı." Gözlerimin tekrar pencerede gezinmesine izin verdim. "Ve ben ona hayır dedim."

"Ne?" diye sordu bacağı düşerken. Doğrulup başını salladı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Adam zilyoner gibi bir şey. Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü bunun bir zorunluluk olmasını istemiyorum, Rach" derken omuzlarım biraz çöktü. Benimle aşk için evlenmesini istiyorum ama o sadece hamile olduğum için evlenme teklif etti. Onun neslinden erkekler böyledir. Bir kızı hamile bırakırsın ve bekarlığın sonu gelir."

Sırf onun bebeğini taşıdığım için parmağıma yüzük fikri midemi bulandırdı. Onunla evli olmak umutsuzca istediğim bir şey olsa da, bunu istiyordum çünkü birbirimize delicesine aşıktık. O derin dostluğu ve yakınlığı istiyordum ve bunu onunla istiyordum.

"Evet, anlıyorum..." dedi usulca ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

Will bütün hafta boyunca beni aramadı, sadece bir gece yatmadan önce ben yarı uykudayken aradı. Yönetim kurulunun bir şeyleri güvence altına almak için çabaladığını ve bilgilerin nasıl sızdırıldığını bulmak için savaş halinde olduklarını anlattı. Ona bunun benimle ilgili olmadığını açıkça belirttim, ancak bazı şeylerle uğraştığını ve bunların onu strese soktuğunu söyleyebilirdim.

İşler kişiselleştiğinde ona yorulduğumu söyledim ve o da beni bıraktı. Ona kalbimin çevresel olmadığını açıklayacak duygusal enerjim yoktu. İsteddiği şeyin ben olduğumu bana göstermesine ihtiyacım vardı.

Telefonum çalmaya başladı ve Rachel masadan alıp bana uzattı. Numarayı tanıımıyordum ama yine de cevaplamak için tuşladım. New York'ta şu anda beni bir pozisyon için değerlendiren iki küçük firma vardı ve böyle bir aramayı kaçırmayı göze alamazdım. Ama arayanın sesini duyduğumda şok oldum.

"Alo?"

"Hey Beth... Ben Abby..."

Will'in kızının tatlı sesi biraz daha dik oturmamı sağladı. İçimi bir hıçkırık kapladı ve Rachel'la gözlerimi kilitledim.

"Hey Abby, n'aber?" Rachel'ın yüzü ve ayağa kalkıp eliyle bir işaret yaptıktan sonra beni yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Umarım sakıncası yoktur. Babam bana numaranı verdi."

O konuşmanın nasıl geçtiğini hayal ettim. Will ona beni aramasını ve yağ çekmesini söylemiş miydi? Artık benim yanımda o kadar utangaç mıydı?

"Hayır, sorun değil... Nasılsın?" Döndüm ve ayaklarımı sehpanın üzerine koyarak bacaklarımı uzattım. Abby'nin beni aradığına göre işler garip ya da gerçekten kötü gitmiş olmalıydı. Belki Will'i de özlemişti; şirketi bir arada tutmak ve yönetim kurulu üyelerinin beklentilerini yönetmek için çok uzun saatler çalıştığını biliyordum.

"Ben iyiyim... Sadece... Babamla ayrılıp ayrılmadığınızı sormak istedim." Abby'nin sorusu beni gerçekten üzdü. Yanaklarımdaki yaşları sildim ve sertçe yutkundum.

"Hayır, tatlım. Gerçekten yapmadık ama işler biraz karışık." Sesi de üzgün geliyordu, sanki olduğunu anlamamış gibiydi. Sadece cevap almaya çalışıyormuş gibi hissettim.

"Şey, babam gerçekten depresyonda. Çok çalışıyor ve sen yanında olmadığında çok üzülüyor. Bana biraz yalnız kalmak istediğini söyledi, ben de sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Aranıza girmek istememiştim. Ben sadece... onun biriyle çıkması konusunda emin değildim."

Will'in bensiz nasıl acı çektiğini duymak göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Onu incitmeye çalışmıyordum. Sadece hayatımda sağlıklı sınırlara sahip olmaya çalışıyordum. Bir şeylerin doğru sebeplerle olmasını ve zorlanmamasını istiyordum.

"Sadece birinin gelip annemin yerini almasını istemiyorum."

"Ah, Abby," dedim, onun kederini göğsümde hissederek. "Asla annenin yerini almak istemem. Sadece seninle tanışmanın iyi olacağını düşündüm. Babana gerçekten değer veriyorum ve ..." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Ona gerçekten değer veriyordum ama ona değer vermek ve onunla doğru bir nedenle evlenmek çok farklı iki şeydi. Bir aydan fazla bir süredir aynı sayfada değildik. Bu iş skandalı bizi mahvediyordu.

"Peki, bunu ona söyleyebilir misin?" diye sordu, bir saniye sessiz kaldım ve sonra konuyu değiştirdi. "Ben de senin tavsiyeni istiyorum. Babam bana bir şeyler söylüyor ama her şeyi düzgün yapmak zorunda. Bunu yapmazsa babalık görevini yerine getirmemiş olacağını söylüyor. Ben sadece doğru üniversiteyi seçmeme yardımcı olacak akıllı birini istiyorum. Bir ara benimle buluşabilir misin? Konuşmak istiyorum..."

Bu tatlı istek karşısında gülümsedim. Will bir süredir onunla iletişim kurmama izin vermekte tereddüt ediyordu çünkü bize çok kızgındı. O sabah beni yatak odasından çıkarken yakaladığında ona nasıl davrandığını görmüştüm ve yemek yerken ve konuşurken bile orada olmamdan memnun olmadığını biliyordum. Sanki her şey tersine dönmüştü ve Will onunla ilgilenemeyecek kadar meşgulken, kızı benim varlığımı arzuluyordu.

"Elbette... Sana takvim linkimi göndereceğim, sen de bana hangi gün ve saatte olacağını söyle, kahve içip konuşalım."

Üniversite." Bekleyen çağrı bipledi ve ona baktım. Allen'in numarasıydı, bu yüzden açmam gerektiğini biliyordum. "Başka bir aramam var, tatlım. Ama bağlantıyı göndereceğim, tamam mı?"

"Teşekkürler, Beth." Abby telefonu kapattı ve ben de diğer hatta geçtim.

"Hey Allen" dediğimde kalbim küt küt atıyordu.

"Bayan Reid..." Sesi sert ve kısıktı. Her ne ise, bunun iyi olmadığını biliyordum. Omuzlarımın gerildiğini hissettim.

"Ne oldu?" Ona sordum ve gözlerimi kapatıp egoma indirilecek darbeyi bekledim.

"Yönetim kurulu toplantı için gelmenizi istiyor. Yarın programınızda biraz zaman ayırabilir misiniz?" Sözlerinden acıma damlıyordu ve bu istek karşısında irkildim. O benim doğrudan amirim değildi ama dediklerini yapmak zorundaydım. Ve eğer bu toplantıyı talep eden yönetim kuruluysa, ortada çok daha büyük bir sorun vardı.

"Tabii ki. Ne zaman istersen gelebilirim." Bütün bunların bitmesi için kalbim sızlıyordu. Allen sadece işini yapıyordu; ona kızamazdım. Will böyle bir şeyin olmayacağına dair bana yemin etmişti ama şimdi oluyordu. Yine de ona kızamazdım. Ben de yanlış şeyler yapmıştım. Kendi payıma düşen suçu kabul etmek zorundaydım.

"Güzel, yarın görüşürüz. Yola çıktığınızda bana mesaj atın, sizi bekliyor olacağız."

Allen telefonu kapattı ve ben de kanepeye yığılıp top gibi kıvrıldım. Telefonumun ekranı yanıp söndü ve sonra karardı, hala avucumun içindeydi ve gözlerimi kapatıp işlerin yolunda gitmesi için sessiz bir dua ettim. Kalbim buna daha fazla dayanamazdı.

WILL

Ofisimde volta atarak beklerken gergin bir şekilde saate baktım. Allen yönetim kurulunun benimle ve Beth'le doğrudan konuşmayı planladığını söyleyince sinirlerim gerildi. Tüm hafta boyunca toplantılar ve strateji oturumlarıyla peşimi bırakmadıklarında bununla başa çıkabilirdim. Ama Beth'i sürüklemek içine Bu yer ve talep ediyor cevaplar itibaren Bence çizgiyi aştı. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu.

"Hazırlar," dedi Sarah kafasını ofisime sokarak. Geç geliyor, erken çıkıyor ve benden kaçıyordu. Bana her baktığında gözlerinde suçluluk duygusu görüyordum ama elimde onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Bu işe karıştığına dair kanıtım yoktu. Yönetim kurulu da bütün hafta beni diken üstünde tuttu, onunla gerçekten yüzleşemeyecek kadar meşguldüm.

"Sizinle konuşmam gerek, lütfen," dedim ve yüzü soldu. Belki şu an uygun bir zaman değildi ama cevaplara ihtiyacım vardı.

"Allen geldi efendim," dedi Sarah ve yere baktı. Ben daha bir şey söyleyemeden Allen kapıyı iterek açtı.

"Will, gidelim. Bayan Reid burada ve yönetim kurulu bekliyor." Allen'ın sert sesi ve doğası beni pitbull benzeri transımdan çıkardı ve sinmiş sekreterimden uzaklaştım.

"Bir saniye bekleyebilirler mi?" Ben sordum ve Sarah Allen'ın yanından geçerek ofisimden çıktı.

"Gerçekten şansını zorlamak istiyor musun?" diye sordu ve kaşları kalktı. "Dürüst olmak gerekirse Will, bu küçük bir sorunmuş gibi davranıyorsun. Burada yok olmakla karşı karşıya kalabilirsin." Ben kaşlarımı çatarken Allen'ın kocaman avuç içi kapıya uzandı ve kapıyı açık tuttu.

Yanından geçip Sarah'nın ofisine girdim, kazağının yerinde olmadığını ve artık orada bulunmadığını fark ettim. Bu durum daha da şüpheli görünüyordu. Keşke Beth'e söz verdiğim gibi uzun zaman önce bu söylentilerin kökenini araştırmak için zaman ayırsaydım. İçimden ses Sarah ile ilgili bildiğimden daha derin bir şeyler olduğunu söylüyordu ve kimse bakmazken şirket sunucularından Beth'e o nefret dolu e-postaları gönderenin o olup olmadığını merak ediyordum.

Allen'ı toplantı odasına kadar takip ettim, göğsümde endişeli bir enerji dalgalanıyordu. Beth ve ben günlerdir neredeyse hiç konuşmamıştık. Galadan sonra bir hafta izin almıştı ve ben de bütün hafta yönetim kurulunun önüne koyduğu gereksiz işlerle o kadar meşguldüm ki Abby'yle geçirecek zamanım bile olmamıştı, bunun bir sorun olduğunu biliyordum. Beth bir kenar endişesi haline gelmişti ve bundan nefret ediyordum. Akşamları onu arayabildiğimde konuşamayacak kadar yorgun oluyordu. Ben de aklımı kaçırmışım gibi hissediyordum.

Toplantı odasına girdiğimde duvar kenarındaki boş sandalyelerden birine oturmuştu. Beyaz bir kazak ve koyu kırmızı bir tayt giymişti. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve beni gördüğünde gülümsemedi. Geçen hafta sonu onu o dar elbisenin içinde görmeseydim hamile olduğunu asla bilemezdim. Henüz yolun başında olduğunu bilsem de şu ana kadar iyi taşıyordu. Ve benim

Tanrım, onu ilk gördüğüm günden daha ısıltılıydı.

"Şey, William ... Beth ..." Carl masanın başında durup bize hitap etti ve Beth de ayağa kalkıp benim ona katılmamı bekledi. Allen odadan çıktı ve sadece ben ve beni suçlayanlar kaldık. Konferans masasının başında durdum, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım, ancak odanın her köşesinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Genellikle firmamızın sakin, soğukkanlı karar vericileri olan yönetim kurulu üyeleri, şimdi etrafımda dolaşan ve hata yapmamı bekleyen bir kurt sürüsüydü. Bana birbiri ardına sorular yönelttiler. Her bir noktayı savundum ama bir isim tekrarlanıp durdu.

Nevil Banks. İnşa ettiğimiz her şeye bulaşan bir veba gibiydi. Ve Beth -Beth ve ben- bunu daha da kötüleştirmiştik. Elimi yüzümde gezdirdim ve son bir saattir karşılıklı suçlamalarla biriken hayal kırıklığını maskeleyemeye çalıştım.

"Will, bu işi halletmen gerek," diye bağırdı Carl. "Hisselerimiz kan ve sen burada umurunda değilmiş gibi oturuyorsun. Yönetim kurulu bu belirsizlik içinde karar alamaz."

Ona karşılık vermek, umursadığımı, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Her suçlama bir tokat gibi geliyordu ve daha da kötüsü, haklıydılar. Beth'le olan ilişkim -ilişkimiz- sadece kişisel bir başarısızlık değildi, artık şirket için bir sorumluluktü.

"Will, bu işe bir an önce son vermezsen işsiz kalacaksın," diye soğuk bir sesle konuştu hukuk departmanının başındaki Janet. "Nevil bir akbaba gibi etrafımızda dolaşıyor ve sen de buna izin veriyorsun. Bunun olacağını görmesi gereken kişi sendin. Eğer bunu düzeltmezsen, seni görevden almaktan başka seçeneğimiz kalmayacak."

Masanın etrafına bakındım, yıllardır birlikte çalıştığım, güvendiğim yüzlerin şimdi bana üstü örtülü bir küçümsemeyle baktığını gördüm. Odanın ağırlığı çökmüştü.

"Beth," diye devam etti Janet, şimdi dikkatini başka yöne çevirerek, "bir ay izin alacaksın. Hiçbir müşteriyle temas kurmayacaksın, şirketle iş yapmayacaksın. Eylemlerin - doğrudan dahil olsan da olmasan da- yeterince zarar verdi. Mart ayındaki hissedarlar toplantısına kadar gündemden uzak duracaksın. Ondan sonra da ortalık yatışmazsa seni işten çıkarmaktan başka çaremiz kalmayabilir."

Beth'in yüzü soldu; her zamanki kendinden emin tavrı ilk kez kırıldı. Bunu duyunca o da en az benim kadar sarsılmıştı. Ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordum, ama sessiz kaldı, gözleri neredeyse yalvarırcasına benimkilere kayıyordu.

"Bekle, yapamazsın-" Ben durduramadan sesim yükseldi. Onu korumaya çalışıyordum. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu. "Beth hiçbir şey yapmadı. Yapıp yapmadığını bilmiyoruz-"

"Yeter!" Carl avucunu masaya vurarak sözümü kesti. "Bu bilmediğimiz şeylerle ilgili değil Will. Şu anda olanlarla ilgili. Şirket risk altında ve sen bu konuda bize liderlik edemeyecek kadar dikkatin dağınık."

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes aldım. Onlarla tartışamazdım; ne burada, ne de şimdi. Eğer kartlarımı doğru oynamazsam, her şeyi kaybedebilirdim.

Çok öfkeliydim, öfkem taşıyordu. "Hepiniz parmakla göstermekte çok hızlısınız!" Ayağa kalkarak bağırdım.

Beth'in eli nazikçe koluma indi ve beni tekrar aşağı çekti. "Will, sakın ol," diye fısıldadı.

"Umurumda değil mi sanıyorsun? Bunun dağılmasına izin verenin ben olduğumu mu sanıyorsun?" Bağırdım, gözlerim çıldırmıştı. "gelen her şeyi yapıyorum ve sen-"

Ben daha fazla bir şey söyleyemedim Beth hızla hareket etti, parmakları kolumu sıkıca kavradı ve beni uzaklaştırdı. "Will, dur," diye fısıldadı ısrarla. Sesi sabit ama ısrarcıydı. "Kendine yardım etmiyorsun." Sarsıldım.

Kolumu sıkıca tuttu, ama varlığı beni toprakladı ve bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

"Bırak beni," diye tısladım ama bırakmadı. Onun yerine bir adım daha yaklaştı ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Böyle devam edersen durumu daha da kötüleştireceksin," dedi sessizce, sözleri öfkemi bir bıçak gibi kesiyordu.

Dinlemek istemedim ama gözlerindeki paniği görebiliyordum. Daha önce benimkilerde de olan aynı panik. O haklıydı. Kontrolümü kaybediyordum ve eğer şimdi çıkıp gitmezsem, bundan asla kurtulamayacaktım.

Keskin bir nefes vererek beni kapıya doğru yönlendirmesine izin verdim, kanım hala kaynıyordu ama kafam rahatlamaya başlamıştı. Toplantı odasının hemen dışında durdu ve kapıyı arkamızdan kapattı ve her şeyi görebilmelerine rağmen, iki avucunu da yanaklarıma koydu ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum," dedi kararlı bir şekilde, "ama işleri doğru şekilde yapmalıyız."

Doğru yol mu? Başarısız olduğumu düşündüğü şey bu muydu? Teklifimi neden reddetti? Bunu yanlış şekilde ele aldığımı mı düşünüyordu?

"Beth, ben-"

Dudakları benimkilerin üzerinden geçerek beni kesti. Çok yumuşak bir öpücüktü ama yine de ısrarcıydı ve ellerimi kalçalarına koydum. Beth'in dudakları hala dudaklarımdayken tüm kurulun beni izlediğinin, muhtemelen beni öldürmeyi planladıklarının farkındaydım ama Beth'in sadece bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum.

"Her şey girecek," dedi sessizce.

"Sana şaft veriyorlar. Bu doğru değil. Bunu hak etmiyorsun." Başımı salladım, odaya geri dönüp onun onuru için savaşmaya hazırdım ama elini göğsüme koydu ve iç çekti.

"Will, söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Lütfen derin bir nefes al. Sakin olmaya çalış. Bunu benim için yap... Bunu bebek için yap."

dedi ve kalbim sıkışmaya başladı.

"Bebek için," diye tekrarladım ve mavi düğmeli gömleğimin üzerindeki eline baktım. CEO olarak pozisyonumdan, yönetim kurulumun dürüstlüğünden ya da Nevil Banks'ten çok daha fazlası söz ... Her şeyin karmaşası içinde ve hepsini bir arada tutmanın stresi pek de iyi idare edemediğim bir ağırlıktı.

"Seni sonra ararım, tamam mı?" Beth derin bir nefes aldı ve bir adım geri çekildi. "Devam et..."

Onun yanından ayrılmak istemedim. Elini tutup ofisime götürmek ve ona gerçekten ne hissettiğimi, ne istediğimi söylemek istedim. Ama toplantı odasının dışında durup beni beklediklerini bildiğimden, bu konuşmayı yapmak için doğru zaman olmadığını biliyordum.

"Bunu bekleyeceğim." Dönüp uzaklaşırken gözlerim onun üzerindeydi. Omuzları çökmüştü. Gerçekten kovulursa ne yapacağını hayal bile edemiyordum. Elbette ona yardım etmek, onunla ilgilenmek için ısrar ederdim. Ama onun inatçı ve bağımsız bir yapısı vardı. Muhtemelen yardımımı reddedecek ve bunu tek başına yapmaya çalışacaktı. Ona bunu nasıl göstereceğimi bilmiyordum.

Döndüm ve hepsiyle yüzleşmek için toplantı odasına geri döndüm. Artık gerçekte ne olduğuna dair yeni şüphelerim vardı ve onlara söylemekten çekinmeyecektim. Gerçeği öğrenmek istiyorlarsa Beth dışında bir yere bakmaları gerekiyordu. İçgüdülerim bana Sarah'nın bu işin içinde olduğunu söylüyordu ve onu ve benim için yaptıklarını her zaman takdir etmiş olsam da, bir ispiyoncuya müsamaha gösteremezdim.

Kedi artık sinsice dolaşıyordu ve yapacağım son şey olsa da gerçeğin izini sürecektim.

BETH

toplantı odasına geri dönme zahmetine bile girmedim. Olayları benim açımdan dinlemekle , ilgilenseler bile gerçekler umurlarında değildi. İstedikleri

Kaosun suçunu üstlenecek biri vardı ve ne yazık ki bunun yükünü Will çekiyordu. Kalbim ağırdı ama o küçük değişim, ona dokunduğumda öfkesinin ne kadar çabuk azaldığını görmek, bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Will bunu ifade edememiş olabilir ama bana ihtiyacı vardı. Ofisinde öylece oturup bekleyemezdim. Eğer bugünkü iş günü de son dört gün gibi geçtiyse, zaten bana ayıracak zamanı olmayacaktı. Bu yüzden lobiye indim ve Uber uygulamamı açtım. Eve gidip bir topun içine kıvrılmayı ve Will'in beni aramasını beklemeyi düşündüm ama Abby'nin buluşmak istediğini söylediğini hatırladım. Ben de ona bir mesaj attım.

Beth 1:09: *Selam, Abby. Şimdi kahve içme şansın var mı?*

Cevap vermesi sadece birkaç saniye sürdü ve mesajı geldiğinde telefonuma bakıp gülümsedim.

Abby 13:09: *İngilizce dersini yeni bitirdim.. 10'da evde olabilir miyim?*

Beth :10: *Görüşürüz o zaman!*

Telefonumdan başımı kaldırdım ve bir an Will'i düşündüm, Abby'nin benimle buluşacağını bilip bilmediğini merak ediyordum. Sonra arabasının ön tarafa park ettiğini ve şoförün her gibi sürücü koltuğunda beklediğini gördüm. Etrafa bir göz attım ve artık beni çok iyi tanıyan şoföründen beni evine götürmesini isteyip Uber'den tasarruf etmenin denemeye değer olduğuna karar verdim.

Camı tıklattığımda gülümseyerek indirdi ve isteğimi memnuniyetle kabul etti. On dakika sonra Will'in binasının önüne park etmişim ve kendimi biraz gergin hissediyordum. Şoför kapıyı benim için açtı ve kendimi biraz şımarmış hissettim. Başını sallayıp gülümsedi ve bu garip bir durumdu. Ona bahşiş verip vermemem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden elini sıktım ve teşekkür ettim. Sonra Will'in çatı katına çıktım.

Abby yüzünde kocaman bir bana kapıyı açtı. "Beth, geldiğine çok sevindim. Seninle konuşacağım için çok heyecanlıyım. Columbia'ya kabul edildim!"

"Vay canına, Columbia'nın şakası yok," dedim ona sırtarak. Kanepeye doğru yürürken ceketimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına astım ve Abby'nin gözleri büyüdü.

"Karnın," dedi bana aval aval bakarak. "Yani, söylentiye duydum ama..." Eli uzandı ve ben de gülümsedim.

"Elbette," dedim ona, kazağımı göbeğimin etrafından sıkıca çekerek. Geçen haftaya göre biraz daha fazla çıkmıştı ama yine de bilmeyen insanlardan etkili bir şekilde saklayabiliyordum. Abby'nin avuç içi karnımın üzerindeydi ama Bebek Caldwell bugün münzevi davranıyordu. Hissettiğim küçük çırpınışlar giderek güçleniyordu ama şu anda karnım sakindi. "Yazık," dedi ve kanepeye uzandı. "İ bir bebeğin olacağına inanamıyorum."

Ondan daha yavaş oturdum ama bunun nedeni beceriksizlik ya da rahatsızlık değildi. Onun yanıdayken kendimi evimde hissediyordum, sanki sonunda buraya aitmişim ya da en azından kabul edilmişim gibi. Bu

Özellikle Will ile olan etkileşimimden ve onun bana nasıl karşılık verdiğini gördükten sonra iyi bir his.

"Evet, ben de yapamam." Elimi yumruğumun üzerine koydum ve usulca iç çektim. Bu fikre alışmam biraz zaman almıştı ama Will'in tepkisini ve başka bir bebek olacağı için ne kadar mutlu olduğunu görür görmez bu fikre aşık oldum.

"Sence sen ve babam iyi olacak mısınız?" Onun bu dürüst sorusuna verecek bir cevabım yoktu. Söylemek istediğim cevabı biliyordum - bunun böyle olmasını her şeyden çok istiyordum. Ama içten içe Will ve benim üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey vardı ve ona söyleyebileceğim tek şey gerçektir.

"Emin değilim. Ama ikimizin de denemeye kararlı olduğumuzu biliyorum." Bir omzumu silktim ve bunu yaparken bebeğin hareket ettiğini hissettim. "Oh, işte, işte!" Abby bana doğru eğilirken gülümsedim. Elini karnımda bebeğin tekmelediği yere koydum ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım. Hareket ediyor. Aw ..." Gözleri . "Abla olacağım."

O değerli anı onunla paylaşmayı çok sevdim. Yüzünün aydınlandığını ve gözlerindeki yaşları görmek kalbimi ısıttı. Hareket durana ve arkasına yaslanıp memnun görüne kadar avucunu karnıma dayadım.

İki saat boyunca farklı üniversite seçenekleri ve her bir okulun avantajları hakkında konuştuk. Omuzlarının üzerinde gerçekten iyi bir kafa vardı ve Will'in seçeneklerini ve ne istediğini anlamasına yardımcı olmak için onunla gerçekten çalıştığını söyleyebilirim. Bu zor konuşmaları yapmak üzere onun tarafından seçildiğim için çok onur duydum ve böylesine sorumluluk sahibi bir lise son sınıf öğrencisi olduğu için onunla gurur duydum.

Sonunda o ödevini yapmak için odasına gitti, ben de kanepede oturup Will'in eve gelmesini bekledim. Şoförü beni buraya getirdiğini söylemediyse, Will'in evinde olduğumdan haberi yoktu. Benimle konuşmak için sabırsızlandığını söyleyen bir mesaj gönderdi.

Akşam oldu ve telefonumun zil sesi beni korkuttu. ve beni uyandırdı.

Saat akşamın altısını gösteriyordu ve muhtemelen eve dönmek üzere olduğunu biliyordum. Bu yüzden kalkıp bir fincan kahve yaptım ve tam da ön kapı zorlanarak açılıp çok yorgun görünen William Caldwell kapıdan içeri girdiğinde bitirdim.

Gözleri önce oturma odasını taradı ve bir yemek sandalyesinin arkasına asılı ceketime takılınca daha yoğun bir şekilde baktı. Bir fincana biraz kahve doldurdum ve sonunda beni fark ettiğinde ona doğru tuttum.

"Beth?"

"Hey..." Elimde kahveyle ona doğru yürüdüm ve yüz ifademi sakın tuttum. "Öğleden sonran nasıl geçti?" Will kahve fincanını elimden aldı ve iç çekti.

"Korkunç..." Gözleri yüz ifademi aradı. "Burada ne işin var?" Beni sorguya çekmek istediği belliydi. Onda stresle ilgili olduğunu bildiğim bir yoğunluk vardı. Bir sandalye çekip başımı salladım, o da oturdu ve kahvesini yudumladı.

"Abby ve ben sadece üniversite hakkında konuşuyorduk. Restorana gidecek halim yoktu, o yüzden buraya geldim." O rahatlarken ben de ellerimi omuzlarına koyup sıkıca kavradım ve gerginliğini biraz olsun aldım. O kadar kaskatı kesilmişti ki nasıl olup da dayanılmaz bir acı çekmediğini merak ettim.

"Tanrım, bu inanılmaz," diye homurdandı. Bir saniye sonra, "Seni Abby mi davet etti?" dedi.

"Evet, dün bana mesaj attı... İyi bir çocuğun var Will." Kaslarını yoğurarak başını sallamasını izledim. Buna yanıt vermedi ve oda sessizleşti. Sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışız gibi hissediyordum ama ona dokunuyordum. Kurul ve Nevil Banks'le ilgili her şeyin aramıza girmesine izin vermiştik ve ben her şeyi bir kenara itip işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmak istiyordum.

"Yani yönetim kurulu..." İçimi çektim ve biraz daha gerildi.

"Yanılıyorlar Beth ve Allen fark ettiğim bir şeyi araştırıyor ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Elini kaldırdı ve benimkini yakaladı. Kahvesini masaya bıraktı ve beni kendine çekti. Dizlerini masanın altından çıkarıp kucağını sıvazladığında kendimi aşağıya bıraktım.

"Will, konuşmak istediğim bir şey var." Bütün gün onunla nasıl konuşacağımı düşünmüştüm. Artık New York'ta çalışabileceğim iki firma vardı. İkisi de iyi bir pozisyon ya da maaş değildi, ama faturaları ödememe yardımcı olacaklardı ve ona da yakın olacaktım. Londra'ya hatta Kaliforniya'ya taşınmak zorunda kalmayacaktım ve ikimiz de bebeğimiz için burada olabilecektik.

"Hayır, önce konuşmak istiyorum." Dudaklarını büzdü ve kaşları çatıldı. Baba olacağını öğrendiği anda yüzünde gördüğüm acı ifadesinin aynısıydı bu. "Elizabeth, sana görev ya da zorunluluktan dolayı evlenme teklif ettiğimi düşündüğünü biliyorum ve sana yemin ederim ki durum böyle değil." Kollarını bana doladı ve ellerini birbirine kenetledi, ben de gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ona ne diyeceğimi bilemedim ama o devam etti.

"Sana seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Seninle bir gelecek istiyorum. Yeniden baba olacağım için çok heyecanlıyım ve evet, bu bebeği, seni ve bir aile olmayı çok istiyorum. Ama evlenme teklif etmemin nedeni bu değil. Senin içinde olmadığın bir gelecek istemiyorum. Ne şirkette, ne de başka bir yerde. Benim için o sensin. Ya benimsin ya da öleceksin ve eğer hayır dersen bu beni mahveder."

Söylediklerinin ağırlığı göğsüme baskı yaptı ve aylarca süren belirsizlik ve duygu girdabı oluştu. Gözlerinin içine baktım ve içtenliği ve sevgiyi gördüm. Abby tarafından kabul edileceğimden emin olmak için ne kadar çok mücadele ettiğini, denemem için bana nasıl söz verdiğini hatırladım. Ve denedim. Ve umduğumdan daha iyi sonuçlandı. Ve şimdi bana benimle evlenmek istediğini ve ben kendimi çok etkilenmiş hissediyordum.

"Evet," diye fısıldadım ve gözlerim .

"Evet mi?" diye sordu. Hâlâ savunmasız görünüyordu, sanki fikrimi değiştirirsem her an paramparça olacaktım gibi.

"Evet." Gölümsedim. "Seninle evleneceğim."

Gözyaşlarımla akmasına engel olamadım. Mutluluk göğsümde kabardı ve beni sıcak ve dolu hale getirdi. Onu öpmek için eğildim ve o da başımı kendine doğru çekti. Ağzlarımız şiddetle birbirine çarptı ve neredeyse nefes alamayacaktım ama geri çekilmedim. Ne kadar karmaşık olursa olsun Will gerçekten de istediğim her şeydi ve şimdi onun istediğı şeyin de gerçekten ben olduğuma inanıyordum.

"Will," diye fısıldadım, dudaklarını boynumda gezdirip bana nefes alma fırsatı verirken.

"Mmm..."

"Will, yatak odasına gitmeliyiz..." Ellerimi omuzlarına bastırdım ve o da geri çekildi. Yavaşça ayağı kalkarken elini tuttum ve bırakmadım. Sonra ayağı kalktı ve beni odasına götürüp kapıyı arkadan kilitledi. Ona doğru döndüm ve gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladığımda gözlerimiz tekrar buluştu.

Will'elleri kalçalarımdaya duruyordu; parmaklarım usulca tenine dokundu. Bu sefer farklı hissediyordum, sanki birbirimize bağlanmak ve birbirimizi sürdürmek için burada olan eski sevgililer gibiydik. Çıplak göğsünü öptüm, sonra gömleğini açtım. Gömleğinin düğmelerini çözüp fermuarına uzandığımda başımın üstüne bir öpücük .

Kemerini çözdüm ve pantolonunu çıkarıp kalçalarının üzerinden aşağı indirdim. Ereksiyonu sert ve benim için hazırdaydı. Yanaklarımı avuçlayıp dudaklarını tekrar dudaklarıma götürürken onu okşadım. Dili ağzımı aradı ve beni yatağına doğru itti. Will'in elleri sırtımdan aşağı iniyor, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi beni kavırıyordu.

Elleriyle kazağımla kaldırıp üzerimden aldı ve bir yığın halinde yere fırlattı. Sütyenimin kancasını çözdü ve gömleğimin yanına bıraktı. Sonra beni yere yatırdı ve yavaşça öptü, dili benimkiyle dans ediyordu. Dudakları boynumdan göğüslerime doğru iniyor, emiyor ve ısıırıyordu. Her bir meme ucunu okşarken usulca inleyerek arkamı döndüm. Onun ereksiyonu

Kalçama bastırdı ve onu daha da yaklaştırmak için bacaklarımı etrafına sardım.

Gözlerimi kapattım ve birkaç saniyeliğine o anın içinde kayboldum, dilinin tenimde döndüğünü hissettim. Vücudu beni ağırlaştırıyor ve yumuşak hırıltıları onu istememe neden oluyordu. Gömleğini omuzlarından aşağıya doğru ittim ve o da ayağa kalkıp gömleğini sıyırdı ve fırlattı.

Will pantolonunu ve boxer'ını, sonra da benim tayt ve külotumu çıkarıp diğer giysilerimizle birlikte attı.

Will yanıma uzandı, vücudunun sıcaklığı beni sardı ve dudaklarımı tekrar öptü. Ben de aynısını ona yaparken, elleri üzerimde kayarak her kıvrımı içine alıyordu. Ellerimizle birbirimizin vücudunu keşfetmeye doyduğumuzda, Will tekrar üzerime çıktı.

Onu girişte hissettim ve bacaklarımı onun için daha geniş açarak kalçalarının etrafına sardım. Will yavaşça girdi, beni tamamen doldurdu ve ikimizden de yumuşak bir inilti çıkardı. Birlikte sallanırken hamleleri kasıtlı ve şehvetliydi ve vücutlarımız ritimle hareket ederken öpücüklerini açlıkla karşıladım.

Nefes alış verişlerimiz hızlandıkça gerilim arttı ve ben daha yüksek sesle inleyerek tırnaklarımı onun sırtına geçirdim. Will bir elini sırtımdan yukarı kaydırıp saçlarıma doladı ve beni derinden öpebilmek için başımı eğdi. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. İnledim ve parmaklarımı sırtına geçirdim; o da saçlarımı daha sert çekerek boynumu ortaya çıkardı.

Köprücük kemiğimi öptü, sonra daha aşağılara indi, göğüslerimi ısırdı ve emdi, tüm vücuduma elektrik sarsıntıları gönderdi. Sanki içten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissediyordum. Dokunuşu sihirliydi, beni büyülüyordu. En küçük bir itiş bile beni inletiyordu. Çok yaklaştım.

"Oh Tanrım," diye nefes aldım ve pelvisimi yukarı doğru kaldırdım. Aleti tam doğru açıyla G noktamın üzerinden geçtiğinde, çözüldüm. Vücudum onun etrafında kasıldı ve kasıldı ve onun adını haykırdım. Vücudumdaki her sinir

Enerjim yükselmiş, her hareket ve his artmıştı. Gergin ve zevkten kızarmış bedenimin Will'in altında kıvrandığını hissettim. Kaslarının her hamlede esnemesi ve dalgalanması, yüzünü boynuma gömmesi, koyu renk saçlarının alnına dökülmesi.

Gözlerimi kapattığımda görüşüm bulanıklaştı ve oda içimde akan zevkten dönüyor gibiydi. Çıglıklarımı bastırmak için dudağımı ısırduğımda ağızma metalik bir tat doldu. Will'in dudakları yakaladı ve dilinde tenimin tuzluluğunu tadabiliyordum.

Gözlerimi açtım ve yüzündeki saf mutluluk ifadesini görebiliyordum. Alnında boncuk boncuk terler parlıyordu tekrar tekrar içime girerken gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun..." diye nefes nefese kaldı. Göğsünü öptüm, artık tamamen doymuştum ama teninin değmesinin tadını çıkarıyordum. İçime girip çıkan uzunluğunun her santimi enfesti. Etrafında kenetlendim ve homurdandı ve sonra yavaşladı, kendini yumuşattı.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı ve sonra içimden çıktı. Ben onun üstünde olacak şekilde bizi ters çevirdi ve sonra tekrar içime girdi. Bu sefer acele etmedi, kalçalarını yavaşça sallayarak ikimizin de zevk almasını sağladı. Bacaklarımı beline doladım ve onu öpmek için eğildim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına, o da ağızma karşı hırladı.

Elleri açgözlüydü, beni vücuduna doğru sertçe çekiyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi ve sonra tekrar G noktamı buldu. Hisler yeniden oluşmaya başladığında ağızına doğru inledim.

Elleri sırtımdan yukarı kayarak saçlarımı sıktı ve başımı eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladı. Gözleri fırtınalıydı ve yaklaştığını biliyordum. Pelvisimi eğerken amım onun etrafında sıkıştı. Vücudu klitorisime mükemmel bir şekilde sürtünerek beni tekrar sınıra itti. İkinci orgazmım çökerken sırtımı kamburlaştırdım ve haykırdım. Oda döndü

Etrafımda deli gibi dönüyordu ve kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Titredim, seğirdim ve omzunu ısırdım. Sonra homurdandığını duydum ve elleri kalçalarımın kapandı, yükü içimde patlarken beni sıkıca kavradı.

Göğsünün üzerine uzandım ve nefesimi toparladım, o da omzumun üstünü öptü ve bana sarıldı. Kalbi çarpıyordu ama benimki de öyleydi ve ikimiz de biraz terlemiştik. Çok rahatlatıcıydı, o gevşediğinde ve ben içimdeki seksin boşaldığını hissettiğimde bile. Artık evimdeymişim, dinlenebilecekmişim gibi hissediyordum. Sanki sonra benimle o ilgilenecekti ve hiçbir şey için endişelenmeme gerek yoktu.

"Benim yanıma taşın..." diye fısıldadı, o kadar hafifti ki neredeyse duymuyordum. İlk içgüdüm sevinçle evet demekti ama sonra Rachel'ı ve tek başına nasıl idare edeceğini düşündüm. Kira çok pahalıydı.

Ayağa kalktım ve ellerimi göğsünde birleştirdim, sonra çenemi ellerime dayayarak tekrar uzandım. Will o kadar umutlu görünüyordu ki onu öylece reddedemezdim ama düşünmek ve plan yapmak için zaman ayırmam gerekiyordu.

"Bunu bir süre düşünsem ve yönetim kurulu kararını verene kadar bekleysek..." Cevabımın yeterli olacağını umdum ve Will başıyla beni onayladı.

"Pekala... Şimdi, açlıktan ölüyorum. Gidip bir şeyler sipariş edeceğim. Sen burada yat ve üzerine bir şey giyme." Bana sırtıttı ve yana doğru yuvarlanarak beni kıkırdayarak yatağa attı. "Hemen döneceğim."

Çekmecesinden birkaç şort çıkarıp eğildi ve ben de yorganı çıplak bedenimin üzerine çekerek gidişini izledim. Çok mu hızlı ilerliyorduk emin değildim ama sonunda doğru yolda olduğumuzu hissediyordum. Aklım şehrin öbür ucundan gelen iş tekliflerine gitti ve yönetim kurulu beni kovarsa o işlerden birini kabul etmeye karar verdim.

Onun yanına taşınma konusuna gelince, Rachel'la konuşmam gerekiyordu. İdare etsin diye Will'den masraflarımı karşılamasını istemeyecektim ama onu da terk etmeyecektim.

Asılı. Gelecek hâlâ belirsizdi ama en azından artık daha iyi bir planım vardı.

WILL

kurula tam olarak teslim etmek için çok çalışıyordum ne onlar istedim. O zamandan beri ve Sevgililer Günü Beth'in hamileliğinin ortaya çıktığı galada işten ayrılmıştı, alarak bir ödenmemiş Git. Sonra aaz haftalar sonunda ona maddi olarak yardım etmeme izin verdi ama Biz değildi herhangi bir daha yakın için onu hareketli içinde ile Ben. Yine de kız kardeşi için duyduğu endişeyi anlıyorum.

Şimdi konferans masamızın başında, yönetim kurulu karşımda otururken ve kameralar yüzüme çevrilmişken duruyordum. Hissedarlar toplantımızı canlı olarak yayınlamamız, herhangi yayını ele geçirmesi ve Bay Banks'in galada yaptığı gibi sırası gelmeden konuşması ihtimali olmaksızın her hissedarın katılmasına izin veriyordu. Sanal oturum Allen'in fikriydi ve ona hakkını teslim etmem gerekiyordu. Kontrolün tamamen bende olduğunu bildiğimden, son dakikada çağrılan bu acil toplantı konusunda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Bayanlar ve baylar," diye başladım ve yönetim kurulu üyeleri kesip kahve fincanlarını ve kalemlerini yere bıraktılar. Buradaki tüm gözler benim üzerimdeydi ve dizüstü bilgisayarda ekranda önünde benim ben gördüm

Ben orada konuşurken bile hissedarların toplantıya katıldığına dair bildirimler ortaya çıktı.

"Bugün bana katıldığınız için teşekkür ederim." Parmak uçlarımı birbirine bastırdım ve kollarımı iki yana , son altı hafta ve kurulun endişelerini giderme konusunda kaydettiğim ilerleme için şükrediyordum. Allen ve ben ihtiyacımız olan cevapları almıştık ve işleri hızlıca halletmek için harekete geçmiştik bile. "Keşke daha iyi koşullar altında böyle bir araya gelseydik ama hepinizin bildiği gibi bazı tartışmalar oldu."

Carl'ın yüzü haftalardır olmadığı kadar rahatlamıştı. Bundan hemen önce bulgularımı onlarla paylaştığım bir yönetim kurulu toplantısı yapmıştık ve şimdi geriye kalan tek şey, aralarında Nevil Banks'in de bulunduğu hissedarlarıma bunu açıklamaktı; eğer benim dediğim olursa, bu toplantıdan ve gelecekteki tüm toplantılardan men edilecekti. Yılanın başı kesilmek üzereydi.

"Son birkaç aydır yaşanan sessizlikten ve hisselerinizle ilgili gereksiz korku ve belirsizlikten dolayı hepinizden ne kadar üzgün olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum." Canlı yorumların açılmasını izledim ancak bunları yalnızca bizim hesaplarımızın görebildiğini biliyordum. Toplantıdaki diğer kişiler de yorum yazabiliyordu ama yazılanları göremiyorlardı. Bu bana devam etmek için daha fazla güven verdi.

"Bildiğiniz üzere, yönetim kurulum tarafından haklı olarak mercek altına alındım. Ortak çıkarlarımızın korunması ve gözetilmesi için gereken özeni gösteriyorlardı ve ben de onların bu özenini ve görevlerine olan bağlılıklarını takdir ediyorum." Zor girmeden önce bir an durakladım. İşin püf noktası .

Nevil'hisse satın alma girişimleri yüzde 11'e ulaştığında durdu çünkü hissedarlarım bana inanıyordu. Şimdi onlara bunu neden yaptıklarını göstermenin ve Nevil'in kendi şirketinin hisse fiyatlarının düşmesi yeterince kanıt değilse, içlerini rahatlatmanın zamanı gelmişti. Eğer dikkatli olmazsa hepsini kaybedebilirdi, ve bu karma sadece ziyaret üzerinde

geri döndüm. Derin bir nefes aldım, üfledim ve devam ederken Beth'i düşündüm.

"Bayan Elizabeth Reid ile olan ilişkim bu firmayı yönetme kabiliyetimi hiçbir şekilde etkilemedi ve etkilemeye de devam ediyor. Yıllar önce kurduğum şirket büyüyor ve gelişiyor; Bayan Reid'in çabaları ve yaptığı işe duyduğu gerçek tutku sayesinde her zamankinden daha güçlüyüz." Birkaç yönetim kurulu üyesi beni alkışlayınca durakladım ve devam ettim. "Bayan Reid sürecimizin ayrılmaz bir parçası oldu ve misyonumuza inandığını ve sizlerin çıkarlarını onurlandırmaktan gurur duyduğunu hepinize kanıtlamak için çok fedakârlık yaptı.

"Özel bilgileri paylaştığı ve rakip bir firmaya sattığı yönündeki söylentilere gelince, bunların hepsinin yanlış olduğu kanıtlanmıştır. Elizabeth, müşterilerimizin verilerine azami özen göstererek gizliliği korumak için sözleşmesine sadık kaldı ve herhangi bir yanlış davranıştan aklandı. Bununla birlikte, personelimiz arasında görmezden gelemeyeceğimiz sınırları aşan bir çalışan vardı ve bu ihlallerle özenli ve hızlı bir şekilde başa çıkmak için harekete geçiliyor."

Yönetim kurulu tekrar alkışladı ve Carl bana başını sallayarak aramızda gerçekten bir kırgınlık olmadığını gösterdi. Beni her zaman desteklediği gibi şimdi de destekliyordu ve yaptığı tek şey işiydi. Başkan olarak tek amacı her zaman hissedarların çıkarlarını korumak ve şirketin büyümesini desteklemek olmuştı. Bu işi bu kadar ciddiye aldığı için onur duydum.

"Hisse fiyatları hafif bir düşüşün ardından istikrar kazandı, ancak üçüncü ve dördüncü çeyreklerde bile büyüme öngörüyoruz. Yatırımlarınızın güvende olduğuna ve işlerin olumlu yönde ilerlemeye devam edeceğine güvenebilirsiniz..." İçimi çektim ve CFO'ya bakıp başımı salladım. "Ve şimdi Jewel Morrison gelip size daha spesifik rakamlarla bir güncelleme yapacak."

Kameralardan uzaklaştım ve Jewel benim yerimde durdu. Odanın arka tarafına doğru yürüyüp Allen'in yanında durduğumda yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. O ve ben

Sonunda Beth'in kariyerini neredeyse kalıcı olarak gömecek kadar zarar veren kişinin kokusunu aldı.

"Gitti mi?" Allen sordu ve yüzümün kaşlarımı çatacak kadar çatıldığını hissettim.

"Emin değilim. Yönetim kuruluyla konuşmadan önce ona gitmesini söyledim çünkü kararımı destekleyeceklerini biliyordum." Sarah'nın yaptıklarını düşünmek bile beni öfkeliyordu. O tür bir adam olmasam da, kariyerini gömmek istememe neden oldu. Pişman görünüyordu ama bir kadının bu kadar alçalması için ne kadar toy ve çocuksu olması gerekirdi.

E-postalar, dedikodular ve söylentiler... Hepsi Sarah tarafından Beth'i kötü göstermek için başlatılmıştı. Ofisinin alınmasına çok kızmıştı ve sadece Beth'i rahatsız etmek istiyordu. Bu kısmı anladım. Ama Nevil'in de ona ve hissedarların zihnini bulandırmak için beni kötü gösterebilecek her şeyi istediğini itiraf etti. Sekreterim olarak pek çok pisliğe erişimi vardı ama hakkını yemeyelim, Sarah çoğunlukla kendini tuttu.

Beth ve benim aramda işler kızıştığında ve Beth diğer ofisi aldığı anda, Sarah şahdamarına saldırdı. Bana Nevil Banks'e Kasap hesabından nasıl bahsettiğini anlatırken gözlerindeki yaşlar, ihlalin şiddetini azaltmak için hiçbir şey yapmadı ve hepsi bir zayıflık anında oldu. Hepsi aptal bir ofis yüzünden. Ne kadar önemsiz.

"Umarım dersini almıştır. Buradan itibarına kara bir leke sürerek . Hiçbir yerde iş bulamayacak ..." Allen'ın kendini beğenmiş ifadesi, yaşanan onca şey ve ona davranış şeklim yüzünden ilişkimizde oluşan kırılmayı ortadan kaldırmadı ama yeterince zaman verilirse arkadaşlığımızın iyileşeceğini biliyordum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama telefonum çaldı ve Jewel hissedarlarımız için numaraları gözden geçirirken mekandaki tüm gözler bana kilitlendi. Bir özür mırıldanıp telefonu çıkarırken o bile bana bir bakış attı. Bu bir mesajıydı Abby'den, bir Ben muhtemelen

Bu önemli toplantı sırasında kitap okumamalıydım ama üzerime düşeni büyük ölçüde yaptım.

Allen, " söyle," tısladı ama ben okumak için kaydırdım.

Abby 13:11: *Baba, 911 Beth hastanede. Suyu geldi. Onunla gidiyorum. Çabuk buraya gel.*

İçim burkuldu ve kalbim boğazıma doğru fırladı ve Allen'ın gözlerinin ekranıma baktığını fark ettim. Kapıya doğru yöneldim ve o kolumu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı ve bu odadaki herkesin dikkatini çekti. O yine şirketi düşünüyordu ama benim için sevdiğim kadından daha önemli bir şey yoktu.

"Gitmem gerek..." Homurdandım ama pazumu sıkıca kavramaya devam etti. "Bırak beni."

"Ne yaptığınızı bir düşünün." Gözleri kısıldı ve başıyla tahtayı işaret etti.

Umurumda değildi. Bu kötü bir şeydi. Beth henüz yirmi sekiz haftalık bile değildi. Suyunun bu kadar erken gelmesi korkunç şeyler demekti.

"Ah, affedersiniz millet. Ortağım acilen hastaneye götürülüyor. Hemen gitmem gerekiyor. Allen benim için toplantıyı bitirecek." Dönüp ona baktım ve "İyi günler" dedim.

Sonra kolumu onun elinden çekip kapıya doğru ilerledim ve Carl ayağa kalkıp bana doğru döndü. "Nasıl gittiğini bize haber ver, William. Kaleyi biz koruyacağız."

Doğru şeyi yaptığımdan emin bir şekilde toplantı odasından çıktım ve şoförüne beni hastaneye götürmesini söyledim. O arabayı sürerken Abby'ye mesaj attım ama cevap vermedi ve hastaneyi aramaya çalıştım ama sadece Beth'in ambulansla yolda olduğunu biliyorlardı. Kimse bana ayrıntı veremedi. Çılgına dönmüştüm, Beth ve bebek dışında her şeyi aklımdan çıkarmıştım. Muhtemelen çok korkmuştu; Abby de öyle.

Oraya vardığımda ambulans çoktan gelmişti ve Abby bana bir mesaj gönderdi. Acile koştum, beni kapıda karşıladı ve elimi tuttu.

"Baba, doğum yapıyor... Daha çok erken." Abby beni muayene istasyonlarından muayene istasyonlarına sürüklerken ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Paniğe kapılmış gibi hissederek sordum. Görünüşe göre kızlar birlikteydi ve Beth'in düşüp düşmediğini ya da bir kaza geçirip geçirmediğini merak ettim.

"Bilmiyorum baba. Sadece karnının ağrıdığını söyledi ve sonra nefesi kesildi. Ayağa kalktığı anda altına işemiş gibi görünüyordu ve 911'i aramamı söyledi..." Abby hikayeyi dehşete düşmüş bir ses tonuyla anlatırken onu kollarıma alıp sakinleştirmek istedim ama ben de aynı şekilde travmatize olmuş hissediyordum.

Bir muayene istasyonunda durduğumuzda perdeyi arkaya attım ve Beth kollarını büyüyen karnına sarmış iki büküm yatıyordu. Geçtiğimiz ay içinde gerçekten dışarı fırlamıştı, bu yüzden sevilecek çok daha fazla göbeği vardı. Hemen yanına gittim ve onu kollarıma almak için eğildim.

"Tanrım, Will..." Ağlıyordu, belli ki korkmuştu. "Ne oldu bebeğim? İyi misin?" Kenara oturdum ve onu göğsüme çektim. Abby yakınlarda geziniyordu.

"Bütün sabah kendimi hasta hissettim ve sonra karnım ağrımaya başladı. Steroid almam gerektiğini söylediler ve-" Yüz hatlarına şok damgasını vurmuştu ve elleri titriyordu. "Hemşire geri gelmedi. Bir doktora ihtiyacım var... lütfen."

Ses tonundaki korku, savunmaya ve korumaya yönelik ilkel doğamı harekete geçirdi. "Hemşire!" Yapabilecekleri bir şey olup olmadığını bile tam olarak bilmeden bağırdım. Sadece Beth'in korktuğunu biliyordum ve tek düşünebildiğim bu bebeği kaybetmektir. Ya korkunç bir şey ? Ya bebeği kaybederse? O zaman ben ne yapardım?

Beth ve ben hayatta kalabilecek miyiz?

BETH

Acımadı.

Canım o kadar çok yanıyordu ki, kamburlaşıp yere eğilirken karnımdan yükselen çığlıkları durduramıyordum.

Korkmuştum ama iki gün önce beni apar topar hastaneye getirdiklerinde korktuğum kadar değil. Bana verdikleri amnioinfüzyon ve bebeğin akciğerleri için verilen steroidler işe yaramıştı.

Ateşim çıkana kadar.

"Bunu başarabilirsin, Beth. Çok iyi gidiyorsun." Will üzerime eğildi, alnımdaki teri sildi ve destek için elini kullanmama izin verdi. Onu ezdim. Muhtemelen bazı kemiklerini kırdım. Ve muhtemelen çığlıklarım yüzünden sağır olmuştu ama burada benimleydi.

Ağrı dayanılmazdı ve epidural istemem gerektiğini biliyordum ama kasılmaları uzak tutan serumu kestiklerinde her şey çok hızlı oldu. İşler ilerledi ve şimdi her kasılmada tüm vücudum patlıyormuş gibi hissediyordum.

"Yapamıyorum. Acıyor... Lütfen bana yardım edin." Yalvarışlarım kulak ardı edildi ama Will ne yapabilirdi ki? Yorgun ve güçsüzdüm. Kimse beni bu kadar acıya hazırlamamıştı.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Derin bir nefes al ve tekrar ıkın. Hadi, bunu başarabilirsin." Beni ikna etti, rahatlattı ve doktor tekrar ıkınmamı söylediğinde nefesimi içime çektim ve milyonuncu kez tekrar ıkındım.

Saniyeler geçmiş gibi geldi ama bebeğin feryatlarını duyduğumda ve ayaklarımı havaya kaldırıp yatağında rahatladığımda, saatlerce süren doğumun yorgunluğu nihayet beni vurdu. Hıçkırarak ağladım ve gözlerimi kapattım; Will de alnıma ve yüzüme öpücükler yağdırdı. Minik çığlıklar kalbimin daha da sıkışmasına neden oluyordu. Bebek iyiydi, ağlıyordu ama sağlıklıydı.

"Aman Tanrım, Beth," dedi Will ve onun da ağladığını duydum. "Bir oğlan... Bir oğlum oldu." Sesi artık mesafeliydi ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken gülümsedim.

Will bir kol boyu ötede durmuş gülümsüyor ve ağlarken eliyle ağzını kapatıyordu. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim ve uzanıp elini tuttum. Heyecanlanmıştı ve görüşümü engelliyordu. Elini sertçe çektim ve geriye doğru bir adım attı ve bebek görüş alanıma girdi.

İki hemşire beşiğinin parlak ısıtma lambasının altında onunla ilgileniyordu. Onu bir iğneyle dürtmek ve kalp atışlarını dinlemekle meşguldüler. Morarmıştı ama feryatları yüksekti, bu da iyiye işarettir diye umuyordum.

"Bay ve Bayan Caldwell, oğlunuzla tanışmak ister misiniz?" diye sordu doktor ve ben bacaklarımın arasına bakıp başımı salladım, konuşmalar olmasına rağmen henüz bir Caldwell olmadığımı gerçeğini görmezden geldim.

Hemşire, çığlık atan minik bebeğin etrafına gevşekçe bir battaniye sararken ve Will ile benim aramda yürürken parlak bir şekilde gülümsedi. Onu göğsüme koydu ve içgüdülerim devreye girdi. Onu kucakladım ve dudaklarımı yapış yapış alnına bastırıp daha da çok ağladım.

Şimdi bedenime sarılmıştı, çığlıkları azaldı ve kesildi ve Will eğilip alnını

Benimkini. Eli o kadar büyüktü ki bebeğe dokunduğunda vücudunun büyük bir kısmını kaplıyordu ve ben gülümsedim.

"Çok küçük," dedim. Mükemmel el ve ayak parmaklarına hayran kalmıştım.

"Evet, öyle... Ve Apgar değeri düşük. Akciğerlerinin olgunlaşmasına yardımcı olabilmemiz için bir süre YYBÜ'ye gitmesi gerekiyor." Doktor bizi beklerken yatağımın ayak ucundaki yerinden konuşuyordu ve ben bebeğimden ayrılacağım için üzülüyordum.

"Ama o iyi mi?" Will sordu ve doktor başıyla onayladı.

Bana emirler yağdırdılar ve ben de dediklerini yaptım. Acı vericiydi ama doğum işlemi tamamlarken bebeği göğsümde tutmak baş etmeme yardımcı oldu. Hemşireler onu almaya geldiklerinde Will onları bekletti.

Will kararlı bir şekilde, "Bir isme ihtiyacı var," dedi ve ben de ona gülümsedim. Bebeğe ne isim vereceğimi uzun uzun düşünmüştüm ve hiçbir zaman bir kız ismi seçmemiştim. Sanırım bu, doğanın bana başından beri neye sahip olacağımı gösterme şekliydi.

"İkinci William Henry Caldwell," dedim gururla ve Will birkaç damla gözyaşını sildi.

"Ona gerçekten benim adımımı mı vermek istiyorsun?" diye sordu, ben de başımı salladım ve sııttım.

"Gerçekten istiyorum..." Esnedim ve gözlerimi ovuşturdum. Yorgundum ama adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyor, uyumakla aşırı heyecanlanmak arasında sıkışmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bebek Will'i çıkardıklarında biraz uyuklamışım. Kendime geldiğimde yatak tekrar bir araya getirilmişti ve ben de bir tür emici pedin üzerinde oturuyordum. Donuyordum ve Will odadaki bütün battaniyeleri bana verdi. Işıklar kısılmıştı ama o kadar uzun süre uyumadığımı biliyordum ve biri kapıyı çalarken Will yanıma bir sandalye çekti.

"İçeri gel," diye seslendi ve Abby elinde bir balon ve birkaç çiçekle içeri girerken uykulu gözlerle gözlerimi o yöne çevirdim.

"Tebrikler anneciğim," dedi usulca hediyeleri tepsimin üzerine koyarken. Gün sonuna kadar masanın hediye ve kartlarla dolacağını tahmin ediyordum. Annem ve Rachel uğrayacaktı ve muhtemelen iş yerinden de insanlar gelecekti. Will'in onu tebrik etmek isteyecek yüzlerce arkadaşı olduğunu biliyordum ama şimdilik huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordum.

"Teşekkür ederim Abby. Çok düşüncelisin." Bana sarılmak için eğildiğinde ona bir öpücük uzattım.

Etrafına bakınarak "Bebek nerede?" diye sordu ve ona bunu söylemek zorunda kaldığım için üzüldüm.

"O çok küçük. Yoğun bakım ünitesinde ama durumu iyi. Kendi başına nefes alabilecek kadar büyüyene kadar onu görmek için oraya gitmemiz gerekiyor." Yatağımın kenarına oturdu ve kaşlarını çatı.

"Erkek mi?" diye sordu ve yüzündeki gülümseme ses tonundaki hüznle uyuşmuyordu. Bir kardeşi olduğu için mutlu ve henüz onunla tanışmadığı için üzgün olduğunu söyleyebilirdim.

"William Henry ..." Ona gülümseyerek söyledim ve gözleri buğulandı.

"Bayıldım... Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yaşadığımız zorlu başlangıçtan sonra Abby'nin yola gelmesine çok sevinmişim. Son iki ay içinde onunla yakınlaşmıştık ve benden on yaş küçük olmasına rağmen iyi bir arkadaşlığımız olacağını biliyordum. "Beth," Will dedi, kesinti benim an ile onun Kızım. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Abby'nin kaşlarının yukarı kalktığını ve yüzünde bir gülümseme belirlediğini fark ettim ama hiçbir şey söylemedi. Will'e döndüm ve elini önüme doğru kaldırdığını fark ettim. Odaklanmak için gözlerimi ovuşturdum ve bunun bir yüzük olduğunu fark ettim.

"Bunu yarın akşam yapmak istiyordum. Her şeyi planlamıştım... parkta fayton gezisi, romantik çiçekler ve çikolatalar... Ama," dedi gülümseyerek.

Sanki bugün zaten yeterince ağlamamışım gibi, daha fazla gözyaşı birikti. "Will..." İç çekerek söyledim. Ona zaten evet demiştim.

Onunla birlikte olacağımı biliyordu. Onu sevdiğimi ve geleceğimin gözlerimde sabitlendiğini biliyordu ama bu çok tatlıydı.

"Abby ile konuştum ve o, şey-"

"Evlen bizimle," dedi Abby ve ellerini çenesinin altında birleştirdi, ben de kıkırdadım.

"İkiniz de mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Will, "Ne yazık ki bu bir paket anlaşma. Beni istiyorsan, Abby'nin seni hayatında istediğini ve sana gerçekten saygı duyduğunu kabul etmelisin."

Will'in sözleri duyduğum en inanılmaz şeydi. Onun tarafından nefret edilirken, bir kız kardeş ya da teyze gibi sevmeye başlamıştım ve bu şimdiye kadarki en güzel duyguydu.

"Tabii ki..." Will yüzüğü parmağıma geçirirken uzanıp Abby'nin elini sıktım. Abby'nin hissettiği endişe ya da tereddütün her zerresinin yok olduğunu görebiliyordum. Artık bana bir düşman olarak değil, bir dost olarak bakıyordu ve bir gün beni çok daha fazlası olarak göreceğini umuyordum. Will ve ben onun hassas kalbini beslemek için elimizden gelen her şeyi yapmıştık ve bunun karşılığını almıştık.

Tekrar esnedim, uykunun beni çektiğini hissediyordum. Sabahın erken saatlerinden beri doğum sancısı çekiyordum ve şimdi öğle yemeğinden sonra uykuya ihtiyacım vardı.

Abby bir hemşireden onu yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürmesini istedi ve Will elimi tuttu, görevine düşkün bir eş gibi yanımdan ayrılmadı ve ben de gözlerimi kapatıp düğün günümü ve nasıl olacağını hayal ettiğim uykuya daldım.

EPİLOG: WILL

Bebek Will, Beth onu araba koltuğuna bağladığında ezilmiş gibi görünüyordu ama hemşire bana bunun olması gerektiği gibi olduğuna dair güvence verdi. Abby merak ve gururla yaptığımız her şeyi izliyordu. O da en az Beth ve benim kadar aşık olmuştu. Küçük bir çocuk hiç bu kadar çabuk bir etki yaratmamıştı.

"Onun yanına mı bineceğim?" Abby sordu ve Beth başını kaldırıp bana baktı.

"O pozisyon için annesiyle dövüşmen gerekecek," diye kıkırdadım ve Beth şakacı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Evet, onun yanına binebilirsin," dedi Beth ona ve sonra avucunu göğsüme bastırıp parmak uçlarında yükselerek yanağımı öptü. "Hadi arabayı arayalım..."

Kapının yanında duran hemşire bize gülümsedi. Beth taburcu olduktan sonra her gün sabahtan akşama kadar buradaydı. Tek bir adım bile atmadı ve şu anda teknik olarak doğum izninde olmasına rağmen, şirket kıdemli analistim olarak geri döndüğü anda aynı titizliği kullanmasını dört gözle bekliyordu.

"Zaten bekliyor," dedim ve Will'in araba koltuğunu almak için eğildim. Tüm kontrol listesini gözden geçirmiştim - araba koltuğu tabanı takılmış, beşik monte edilmiş, beşik

yatak, biberonlar, bezler ve ıslak mendiller... Her şeyi doğru şekilde yapmayı başardığımı . Bebek sahibi olmayalı neredeyse yirmi yıl olmuştu ve o zaman bile bu işlerin çoğunu Kate yapmıştı.

Beth beni överek, "Sen çok iyi bir babasın," dedi. Kolunu pazuma doladı ve hemşire bize çıkışı gösterdi.

"Rachel'in bir oda arkadaşı bulması gerçekten çok iyi oldu. Umarım bu onun için iyi olur." Kız kardeşi birkaç gün önce iş arkadaşlarından birinin Beth'in yerini alacağını söylediğinde, özellikle de ne kadar erken doğum yaptığı ve Will bebeğin gelişine hazırlanmak için önünde aylar olması gerektiği , Beth'in omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Benim yanıma taşınma konusunda kendini çok daha iyi hissettiğini biliyordum, ancak yine de eşyalarını toplamamız ve taşınmasına yardım etmemiz gerekiyordu.

"Evet, sanırım gerçekten iyi anlaşıyorlar, bu yüzden şimdi uzaklaşmak o kadar da kötü hissettirmiyor." Asansöre doğru yürürken Beth başını omzuma yasladı ve biz dönüp onun içeri girişini izlerken Abby'nin yüzünde ağır bir duygu ifadesi gördüm.

Hayatımızda o kadar çok şey o kadar hızlı değişmişti ki, Abby'nin neden zorlanabileceğini tahmin etmek zor değildi. Yakında mezun olacaktı, kendisi üniversiteye giderken yepyeni bir erkek kardeşe hoş geldin diyecekti. Ve benim yeni bir kadınla hayatıma devam ettiğim gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı, oysa o hala annesini kaybetmenin acısına ve bu acıdan kurtulma ihtiyacına tutunmaya çalışıyordu.

Beth'le çoktan konuşmuştum ve planımı biliyordu ama Abby'nin henüz hiçbir fikri yoktu. Neye ihtiyacı olduğunu ifade edemese bile kalbinin ihtiyacı olan kapanışı bulmasına yardım etmenin bir yolu olduğunu biliyordum. Bu benim için iyi olacaktı, gerçi Kate'in ölümünden sonra aradığım kapanış aylar önce, Beth'le ilişkimin başlarında gerçekleşmişti.

"Ne kadar güzel bir gün," dedi Beth temiz havayı içine çekerek. Sıcak hava dalgası şehre doğru ilerlerken tüm bu süre boyunca içeride mahsur kalmıştı. Ben limuzinin arkasında Will'in araba koltuğuyla boğuşurken gökyüzüne gülümsedi ve koltuğu yerine düzgün bir şekilde kilitlemeyi başaran Abby oldu. Sırtını sürücü bölmesinin duvarına dayayarak koltuğa oturdu, Beth ve ben de limuzinin arka tarafına oturduk. Gözlerimin büyük iç mekanda dolaşmasına izin verdim ve ünlülerin bebekleriyle nasıl seyahat ettiklerini merak ettim ve bu yüzüme memnuniyet dolu bir gülümseme getirdi.

Belki de sadece onlarla yaşadığım yakınlık ve samimiyet deneyimi için kendimi ve ailemi arabayla gezdirmeye geri dönerdim.

Hepimiz yerleştikten sonra şoför hareket etti ve Abby koltuğundaki Bebek Will'e baktı. Sessizdi, gitmek için toplanmamızdan kısa bir süre önce emzirmişti. Yakında tekrar acıkacağını biliyordum ama evimin eşliğinden geçmesine izin vermeyi düşünmeden önce bir durağımız vardı, çünkü bunu yapmanın Abby için ne anlama geleceğini biliyordum.

Şoförüne bizi almaya gelmeden önce özel talimatlar verdim ve o da bunları harfiyen yerine getirdi. Araba mezarlığa girdiğinde Abby kafasını kaldırıp bakmadı bile. Bebek Will'in büyüüne kapılmıştı, ona yaltaklanıyor ve minik parmaklarını başparmağının etrafına sarıyordu. Durduğumuzda başını kaldırdı ve kafası karışmış görünüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu ve şoför kapıyı açtı.

"Araba koltuğunu getir," dedim ve önce Beth dışarı kaydı. Onu takip ettim ve bir an için bebek sonrası vücuduyla bile ne kadar güzel görüldüğüne hayret ettim. Kıvrımları daha kalın, gülümsemesi daha parlaktı ve ben onun her santimini daha da çok seviyordum. "Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadım kulağına.

Uzaklaşıp Will'in koltuğuna uzanırken gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Abby başını salladı.

"Neden buradayız baba?" Abby üzgün ve şaşkın görünüyordu. Ona doğru yürüdüm ve sarılmak için çektim, kaskatı kesilmişti.

"Çünkü Bebek Will'i annemle tanıştırmamızın adil olacağını düşünüyorum." Geri çekildim ve onu kollarından tutup gülümsedim. "Öyle değil mi?"

Beth, Kate'in yerine geçmedi ve asla da geçmeyecek. İkisini de eşsiz bir şekilde seviyordum ve Kate için ayırdığım yer her zaman orada olacaktı. Ama Abby'nin benim ifade edemediğim şeyi anlaması gerekiyordu: Beth'e sevgim asla kızıma ya da rahmetli annesine olan sevgimin yerini almayacaktı. Abby benim dünyamdı ve şimdi Beth de bu dünyanın bir parçasıydı, Bebek Will de.

"Sanırım," dedi ve kaşlarını çatarak yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Kolunu benimkine doladı ve Kate'inkinin önünde durana kadar mezar taşları arasında yürüdük.

Bir an sessizlik içinde durduk. Kelimeleri toparlamak zordu. Kate'in ölümü trajik ve ani olmuştu. Kendimi bu kadar zayıf ve savunmasız hissetmek, hayatın her an çekilip alınabilecek kadar kırılgan olduğunu ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını bilmek beni kahrediyordu. O kadar acımasız ve cezalandırıcı bir kader ki, sadece sevdiğinizi değil, huzurunuzu ve hayatta kendinizi güvende hissetme yeteneğinizi de çaldı.

Kate bir hazineydi ve onu hala özlüyorum. Ama güvenliğimi ölümün bana asla dokunmayacağı fikrinde değil, hayatın kırılganlığı ışığında daha dolu ve daha derin yaşanabileceği fikrinde bulmayı başarmıştım. Ölüm bana daha tutkulu ve umutla sevmeyi öğretti ve etrafımdakilerin gerçekten ne kadar değerli olduğunu görmemi sağladı.

"Beth'i severdi, sanırım..." İlk konuşan Abby oldu ve sözleri gözlerimi yaşarttı.

"Evet, bence gerçekten öyle olurdu. Çok iyi arkadaş olurlardı." Beth Will'in koltuğuna otururken gözyaşlarının arasından gülümsedim.

araba koltuğunu baş taşının yanına indirdim. Kundağının içinde kıvranarak telaşlanmaya başlamıştı ve Beth bana sarıldı.

"Onu tanımayı çok isterdim. Bu kadar muhteşem, cömert ve harika bir kız çocuğu yaratabilseydi, onu çok seveceğimi biliyorum." Beth'in bile gözleri yaşardı. Sanki Kate buradaydı ve bizi sonsuza dek kutsuyordu. Sanki gökler açılmış ve o gülümseyerek devam etmenin, yeniden sevmenin, özgür ve mutlu olmanın sorun olmadığını söylüyordu.

"Anne, seni özledim," dedi Abby ve burnunu çekerek ve yüzünü silerek ağlıyordu.

"Ben de seni özledim, Kate." Abby'yi daha sıkı yanıma çektim ve Beth de kollarını ikimize doladı.

"Merak etme Kate, onlara çok iyi bakacağım."

Bir hıçkırığın boğazımdan fırlamasına izin verdim, sonra da geri kalanını boğdum. O anda kalbim o kadar doluydu ki, tüm bu yasın serbest bırakılmasının beni umut ve huzurla doldurduğunu hissettim. Abby bana gülümsedi ve sonra Will bebeğe baktı.

"Sanırım annem de ondan hoşlanıyor..." Abby'nin sözleri sevinçle tozlanmıştı ve ben Bebek Will'e bakıp gülümsedim.

Yüzü önce gülümsemeye sonra da kaşlarını çatmaya benzeyen bir ifadeye büründü ve bir inilti çıkardı.

"Huysuzlanmaya başladı..." Beth yanağını ovmak için eğildi ve ben de o çok çığlık atmaya başlamadan önce harekete geçme zamanının geldiğini anladım.

"Bir ara tekrar gelebilir miyiz?" Abby sordu, ben de Will'in koltuğunu almak için eğildim.

"Ne zaman istersen bebeğim," dedim ama başını salladı.

"Ben ve Beth'i kastediyorum. Sanırım bir ara burada oturup ona annemden bahsetmek istiyorum." Abby Beth'in elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti ve Beth sanki bu fıkirden çok etkilenmiş gibi bana baktı.

"Sanırım bu hoşuma giderdi," dedi ve kolunu Abby'ye doladı.

Üçümüz arabaya doğru yürüdük ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. İş yerindeki dram nihayet sona ermişti. Beth sağlıklıydı ve ilk oğlumu dünyaya getirmişti. Abby asla kabullenemeyeceğini düşündüğüm pek çok şeyi nihayet kabullenmişti ve yıllar süren yalnızlık ve depresyonun ardından yeniden bir ailem vardı. Hayat denen bu şeyde gerçek bir ikinci şansım vardı ve bunu hafife almayacaktım.

Sonsuza dek mutlu yaşamım, tüm hayatımı altüst eden ama her şeyi olması gerektiği gibi yerine koyan bir kasırga şeklinde geldi ve Doğa Ana hiç bu kadar nazik olmamıştı.

Beth ve William'ın hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederiz. Serinin bir sonraki kitabı olan Gümüş Tilki'nin İkiz Bebekleri'ni buradan edinebilirsiniz.

SOFIA T SUMMERS TARAFINDAN DA YAZILMIŞTIR.

Yasak Fanteziler Serisi (bu seri)

İrlandalı Milyarderlerim| Öğretmenlerin | Üç Çekiyor
Oyuncağı Babası Babaları | Profesörlerin Oyuncağı |
Yaş FarkıPatron| Kıvrımlarıyla Ziyafet | 4 SEAL | Buz
Gibi Kalpler| Bratva için Dadı
Akademi| Noel| Babalarla Karda Yolculuk Yaramaz Elf

Yasak Doktorlar Serisi

Doktorun Sürpriz İkizleri Asistanımla Randevu|
Doktorun İkiz | Tablolarda Yazıyor| Sırları|Eski Erkek
Arkadaşımın Babası|Doktor İçin Gizli Bebek
Rüya Gibi| Doktorun Sırrı| Baby Bump| Doktor Bebek
| Wi-Fi Wifey| Kirli, Patron | KodBaba Mavi | Doktor
Baba İkilemi| Emirleri| Dr. Yanlış| Doktor Huysuz
Doktorun Doktorun Tatil İkizleri| DrSkandal
Claus

Yasak Ayartmalar Serisi

Babanın İyi En Arkadaşı En İyi Arkadaşımın Babası |
İş Ortağı | Doktor Baba | Gizli Babanın Babanın En
İyiBebek | Knocked Up by
Babamın En İyi Arkadaşı | Babamın En İyi
KarısıymışYapmakBaşamArkadaşının Arkadaşımın
Babasıyla | Kazara Babam | Huysuz Kız Gibi | SEAL |
En İyi Sahte Evlilik Cuma | Vegas Kazası | Canavar
Patronum | Benim
Milyoner Marine | The Wedding Dare | The Summer
Getaway | The Love Edit | The Husband Lottery | Christmas
in Cabin | A Very Naughty Christmas | Make Me Whole |
Take a Chance

Yasak Sözler

Şerefsiz Nikah ŞahidiHizmetçi || Balayı
Aldatmacası

SOFİE İLE BAĞLANTI KURUN

Genişletilmiş epiloglar, seksi silinmiş sahneler, ücretsiz hediyeler ve yeni sürüm uyarıları almak ister misiniz?

[Sofia ile ilgili her şey için VIP Hangout'una buradan katılabilirsiniz.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.